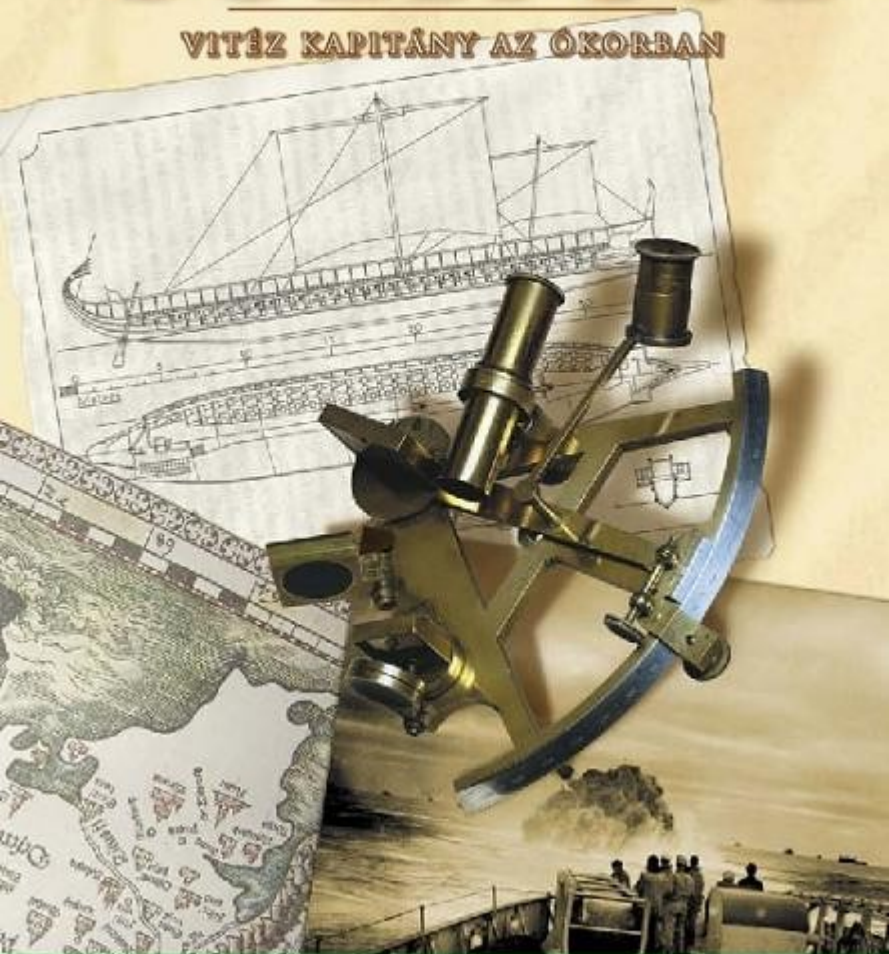

Balogh Zoltán

GŐZEPOSZ

VITÉZ KAPITÁNY AZ ÓKORBAN

Balogh Zoltán

Gőzepsz

kisregény, interjú, lexikon

© Balogh Zoltán

Ómagyarország világának alapötletét adta és szerkesztette: Cs. Szabó Sándor

Olvasószerkesztő: Szabó Ibolya

Borító: Horváth Balázs

Ómagyarországról szóló könyvek:

Az Átkerülés napjai (2009)

Levelek Ómagyarországról (2009, e-könyv)

Gőzepsz (2010, e-könyv)

A kiadványokról és a világról bővebben az omagyar.blog.hu oldalon olvashat

Előszó helyett

Átkerülés

Annak a komplex, (valószínűleg) természeti jelenségnek a közkeletű neve, aminek következtében az egykori Magyar Köztársaság egy része (Komárom-Esztergom megye keleti része és néhány szomszédos terület) mintegy 360 000 lakosával a múltba sodródott. Kr.u. 2008. októberéből Kr.e. 280 őszébe kerültek, megváltoztatva az addig ismert történelmet is.

Az Átkerülést számos elmélet próbálja megmagyarázni, néhány ezek közül:

- részecskegyorsító (a CERN működésében fellépett hiba lökte át a területet az ókorba)
- misztikus megközelítés (valamiféle varázslat vagy egyéb, természettudományos módszerekkel nem megmagyarázható dolog történt, ráadásul a Pilis is átkerült, ami újabb szint visz ebbe a magyarázási kísérletbe)
- idegen intelligencia (mivel az égitestek mozgása miatt nem csak időben, hanem térben is utaznia kellett az Átkerült területnek, ez a komplexitás pedig már valamiféle nagy hatalommal bíró értelmet feltételez.)
- fizikai jelenség (tudományos magyarázat: *„Komárom-Esztergom megyének ez a darabja nem visszakerült az ókorba, hanem a Föld egésze spontánul egy olyan állapotot vett fel, ami pont megfelel a Kr.e III. századnak. Ezt, ha bizonyos megmaradási törvények teljesülnek (erről a magmában 200 km mélyen, a dél-amerikai esőerdőben és a Csendes-óceán közepén lezajlott folyamatok simán gondoskodhatnak) éppen megtörténhet... elhanyagolható valószínűséggel, de megtörténhet.”*)

Gőzeposz

I.

Erőskarú Nél holdutazása

- Ennek semmi értelme!

Vitéz kapitány már legalább egy órája forgolódott félálomban mire a szándéka döntéssé érett. Lerúgta magáról a pokrócot és a félhomályban hozzáfogott a ruhája megkereséséhez. Pár perc küzdelem után magára kapta a vászonnadrágot és a vékony pólót, majd kilépett a fedélzetre. A kabin fülledt levegője után kellemes meglepetésként érte a gyenge szellő, igaz, az is inkább langyos volt, mint hűvös. A navigációs fények körül ott dongott a Mediterráneum összes repülő rovarja, köztük a maláriát terjesztő szúnyogok. A flotta már kapott szúnyogriasztókat, amik állítólag működtek is. A kereskedőknek ez természetesen hivatalosan nem járt, nemhivatalosan pedig Vitéz kapitány túl drágának ítélte. Húsz éve járta már az Adriát és a Földközi-tengert. Túl régóta, hogy ilyen marhaságokra költse az egyre nehezebben megszerzett nyereségét.

Érzékszervei lassan felvették a normál ritmust. A gőzgép morajlását elnyomta egy másik hang. Lovász, a vegyész, általában úgy aludt, mint egy csecsemő, de ha rossz napja volt, akkor viszont túlharsogott egy Átkerülés előtti sugárhajtású repülőgépet is. Így utólag belegondolva ez a zaj nem hagyta aludni.

Most ébredt fel igazán. A Horkológép egyre bántóbbá vált. Szinte külön erőfeszítésbe telt, hogy a vizuális ingerekre koncentráljon. Az éjszakai égbolton még fényesen ragyogtak a csillagok, de a keleti ég már lassan világosodott, északra mintha a hegyek sötét körvonalát is sejtette volna. Vagyis már bent jártak az öbölben. Négy-öt óra és Korinthoszba érnek, legrosszabb esetben sem több, mint hat-nyolc. Lassan amúgy is kezdődne a szolgálata, nyugtatta meg magát. A kormányosfülke pedig zárható.

- Áh, jó reggelt kapitány! Nem számítottunk magára ilyen korán!

A hídon csak az éjszakai váltás tartózkodott: Kassai, az „elsőtiszt” és Periklész, a kormányos. A görögöt tizenöt éve szedték össze, amikor egy krétai kalóz szerencsét próbált a *Türr István* (kár, hogy a korinthusziak nem értik az utalást) ellen.

A 'Pista', ahogy a legénység hívta, valaha az ómagyar flotta büszkesége volt, az egyik első saját építésű hadihajó, amit Fiumében bocsátottak vízre. Akkor még *ÓmHH Száva* néven szolgálta a hazát és a három nehézgéppuskája minden anti hajónál erősebbé tette. A karrierje fénypontján a híres *ÓmHH Tatabánya* romboló mellett horgonyzott, amikor annak fedélzetén Alexandria kikötőjében Lóránt ellentengernagy és II. Ptolemaiosz aláírta az ómagyar-egyiptomi barátsági szerződést. A fejlődés persze megállíthatatlannak bizonyult, az építők tökéletesítették a technikájukat, a hajógyár átállt a vastestű hajókra. A H-3-as gőzgépet felváltotta a H-5, végül a HH-8, a *ÓmHH Száva* pedig szép lassan elavult lett, egy régi kor relikviája, amelyik alig felel meg a flotta legújabb elvárásainak. Mivel egy ekkora hajó túl nagy értéket képviselt, a szétbontás szóba sem jöhetett, az Átkerülés utáni 18. évben a *Szávát* árverésre bocsátották és került végül némi korrupció és bennfentes kereskedelem után Vitéz kapitány tulajdonába.

A nehézgéppuskákat leszerelték, csupán egyetlen PKM maradhatott a kormányosfülke tetején. A régi H-3-as gőzgép helyett egy új, alacsony fogyasztású kereskedelmi erőforrást építettek be és felújították az elektromos rendszert. A végére az egykori hadihajó alig emlékeztetett régi önmagára. Ezt pecsételte meg az újrakeresztelés. Mivel a 'Száva' névre a flotta továbbra is igényt tartott, ezért új nevet kapott, és azóta *Türr Istvánként* rótt a Mediterráneum tengereit.

Egy ilyen út során szedték össze Periklést. A megarai kereskedő középső fiát komoly pechséria üldözte. A kevés atyai örökség felét elnyelte a tenger egy komolyabb vihar folyamánként, a második részlet, kétszáz amfora első osztályú krétai olívaolaj Periklésszel együtt Iakovonisz, a

hírhedt kalóz kezébe került. Szerencséjére Iakovonisz azonban nem érdeklődött különösebben a technikai részletek és a világpolitikai események iránt, így jó ötletnek vélte egy ómagyar kereskedőhajó megtámadását. A dolog annyira szürreálisnak tűnt, hogy Vitéz kapitány és legénysége nem is vette komolyan a fenyegetést. Mikor viszont a kalózok már kivont karddal készültek a rohamra, akkor már nem maradt választásuk. A végeredmény egy ronda mészárlás lett, amit Vitéz nem tűzött a kalapja mellé. De komoly veszteség nélkül nyertek, elsüllyesztették a kalózhajót és kimentették a vízből a kapálódzó Periklészt.

A kereskedő nem győzött hálálkodni, különösen miután felismerte az ómagyar trikolórt. Khisszoszi Bazsír, az átállt és magasra jutott kereskedő híre addigra az egész görögség körében elterjedt, és Periklész igyekezett képben lenni minden fontos témában. Esztergomot viszont csak egyszer lehet Sacco-zni (hihetetlen gyorsan elfoglalta az új főváros a régi mondásokat), Periklészből pedig nem lett második Bazsír. De a kiváló hajós, aki személyesen ismert minden zátonyt a szigetvilágban, a legénység hasznos tagjává vált, amit öt éve állampolgársággal honoráltak, Olajos Periklészként anyakönyvezve a görögöt. Azóta egy illír asszony és két szurtos képű, félig illír, félig görög, ám „szellemében ómagyar” gyermekkel gyarapodott a család.

- Merre vagyunk?

- Most hagytuk el Delphoit, hat óra és kikötünk, ha tartjuk a sebességet.

Kilenc kilométer óránként, nem éppen száguldás, de éjszaka nem érdemes jobban erőlködni. Különben is a nagyobb sebesség nagyobb tüzelőanyag felhasználást jelent. Meg amúgy is, az ómagyarok ráérnek, az antik meg pláne. Vitéz kapitány leroskadott a fülke egyetlen székébe és kissé elbóbiskolt.

- Üdvözlét, Korinthosz!

Reggel volt, vagy inkább már délelőtt, mivel a kormány fölé szerelt óra tízet mutatott. Korinthosz házai egészen közel fehérlettek.

Periklész a kormány mellett álló magnón megnyomta a „Lejátszás” gombot. Senki nem tudta, honnan szerezte meg a görög a „Nagy Lakodalmas Kazetta 2007”-et, de tény, hogy volt egy a tulajdonában. Az Átkerülés meglehetősen megszűrte a magyar zenei kultúrát, minél primitívebb hordozón volt egy zene, annál nagyobb eséllyel élte túl az eseményeket. A kazetta 2008-ban már anakronizmusnak számított, amin csak gagyi mulatós zenéket árultak tehetségtelen előadók. Mire a nosztalgiahullám elérte Ómagyarországot, addigra viszont az összes mp3 és CD használhatatlanná vált, az elavult kazetta viszont, többszörösen másolva és felújítva, de megmaradt. Az ÓMR-2 manapság Lagzi Lajcsiból élt, és az emberek zabálták, mert a régi aranykorra emlékeztette őket. Hogy Periklészt mi fogta meg benne, azt Vitéz kapitány nem értette. Mindenesetre a hadihajós múltból itt ragadt, két 500W-os külső hangszóró egész Korinthoszt betérítette a 'Kék a szeme' című klasszikussal. A derék hellén polgárok hozzászokhattak már, hogy a *Pista* érkezésekor minden alkalommal az ómagyar kultúra újabb gyöngyszemeit ismerhették meg.

Annyi haszna persze akadt a dolognak, hogy a kereskedők értesültek az ómagyar hajó érkezéséről, és kikötőbagnál már ott váraкоztak a szokásos ügyfelek: Melétosz, a nyugállományba vonult félszemű kalóz, Dionikszosz, a rabszolga- és gyümölcskereskedő és Thémiron, a földbirtokos, akinek számtalan bányája volt délen. Vele szándékozott Vitéz kapitány nyélbe ütni a mai üzletet.

- Na mennyi?

- Tizenöt, plusz/mínusz három tömegszázalék nikkell, a többi vas. Ezeknek az antiknak fogalmuk sincs a jó ércekről.

Lovász láthatóan kialudta, sőt, kissé túlaludta magát. A szemei táskásak, a mozdulatai pedig túl kimértek voltak, bár a vegyész mindig megfontolt, alapos munkát végzett. Egyesek szerint persze csak egyszerűen lassú és lusta. Viszont az antikát akármilyen állapotban képes volt fikázni, pedig a laborfelszerelése nélkül ő se lett volna képes megmondani a piritminták nikkeltartalmát. Az antik meg csak annyit tudtak, hogy az ómagyaroknak bolond arany kell, hát bolond aranyat vittek nekik.

Mit törődtek azzal, hogy a pirit vastartalmát hány százalékban helyettesíti nikkelt. Nem is tudtak, nem is tudhattak a nikkelt létezéséről, sőt arról sem, hogy a pirit vasat tartalmaz.

- Az annyi, mint négy és fél tonna. Plusz a kén. Harminc kiló pirospaprikát bőven megér. Húszról indítjuk az alkut, aztán meglátjuk, mennyit kér, még negyven kiló sem rossz üzlet.

Vitéz József nem kereskedőként képzelte el az életét. 2005-ben elnyert egy belga-magyar közös doktorit, és úgy volt, hogy a védelme után Leuvenben kap állást. A doktoriját megírni jött haza, nyugodt körülmények közé (igazság szerint elfogyott az ösztöndíja), de Flandria után Tatabánya szinte egy megelőlegezett Átkerülés volt. A valódi Átkerülés szinte nem is viselte meg, egy ócska hely változott világ retek helyé. Ingerküszöb alatti dolog lett volna, csak hogy az Átkerült Területekről nem volt menekülés. A régi professzora, aki igazgatóvá vált, bevitte az Anyagtudományi Kutatóintézetbe, mint tehetséges fiatal munkatársat, de a puccs után a vegyszerek (köztük potenciális robbanóanyagok) hanyag kezelésére derült fény. Az igazgatónak mennie kellett, a régi helyettese, immár új igazgatóként, szisztematikusan megszabadult a régi főnök embereitől. Vitéz választhatott a mezőgazdasági munka és a fiúmei expedíció között. A dolog egyszerű volt, az első expedíció tagjai vagyont szerezhetnek ókori műkincsekkel. A második bevásárolhat érdekes görög-római használati tárgyakból. A harmadik elveri a zsoldját haszontalan anti kacatokra. Vitéz az első expedícióban szeretett volna lenni.

A számítása bevált, a nyereségből lett a *Türr István*, amivel színesfémérceket vitt az egyre növekvő igényű fiúmei ipar számára, tovább gyarapítva vagyonát. Sajnos azonban a Dinári-hegységben egyre több ércetért találtak meg, és az igény egyre csökkent. Legnagyobb bánatára nikkelt is, a feltárást tavasszal kezdték meg, és az év végére Fiume nikkeltől is önálló lesz. Sőt még exportra is futja majd a kormányzó szerint. Talán ez lesz az utolsó szállítmány, amin nyereséggel lehet túladni. Hamarosan új vállalkozás után kell néznie. Ahhoz ugyanis, hogy a római és az alexandriai követségre hordja a postát, semmi kedve nem volt. (Különösen, hogy egy ilyen lassú hajót nem is erre találtak ki.)

Lovász tavaly óta rága a fülét, hogy építsenek egy hidrogénmalmot. Az egyik minisztériumi haverja szerint a kormány állandó léghajókapcsolatot akar a fontos központok között. Ehhez pedig hidrogén kell, sok hidrogén. A hidrogéntöltésű léghajó persze marhaság, de ha Albert elnök úr nagyon akart valamit, akkor az úgy is lett.

- Vitéz kapitány? A kormányosa volt szíves idevezetni, egy rendkívül fontos ügyet kellene megtárgyalnunk.

Kovács Bálint, Ómagyarország az Akháj Ligához delegált konzulja híresen csapnivaló arcmemóriával rendelkezett, egészen érthetetlen volt, hogy ezzel a képességével miként maradhatott a diplomáciai szolgálatban. A dologhoz nyilván semmi köze nincs annak, hogy a nagybátyja a Nemzeti Párt egyik vezetője, és támogatta azt az alkotmánymódosítást, ami egy újabb ciklust engedélyezett Albertnek. Vitéz legalább öt alkalommal találkozott a konzullal, de ő még mindig nem emlékezett rá.

- Négyszemközt?

- Természetesen.

A korinthusi konzulátus talán húsz percig tudott volna egy komoly támadásnak ellenállni. Ez viszont bőven elég lett volna ahhoz, hogy addigra mindent megsemmisítsenek és a személyzet öngyilkosságot kövessen el. De a trikolórnál jobb védelemre aligha volt szükség, a görögök nagy része jól az eszébe véste az *ÓmHH Tatabánya* és az *ÓmHH Dorog* pella és athéni bemutatóját. A legtöbbje ki tudta találni, mi lenne, ha nem a puszta sziklát lőné a két hadihajó.

A konzul irodája meglepően szerénynek és ízlésesnek bizonyult, különösen az athéni vagy a szürakuzai konzulátus értelmetlen pompájával összehasonlítva. Egyetlen lakkozott bükkfa íróasztal, rajta egy egyszerű asztali lámpával, az elengedhetetlen forgószék, elvégre valamivel le kell nyűgözni a primitíveket, és egy alig észrevehető hűtőgép. A konzul hellyel igen, de a hűtött itallal már nem kínálta Vitézt, majd a tárgyra tért.

- Kapitány úr, szerintem ne húzzuk az időt. Ön ugye természettudományos végzettségű? Mármint még az Átkerülés előtti időben fejezte be az egyetemet.
- Igen, de nem értem, hogy jön ez ide.
- Nos, Korinthosz összehozott egy új akadémiát. Van a városban egy rakat asztrológus és csillagász, ön tudja a legjobban, hogy ez egy és ugyanaz az antiknál. Ráadásul egy csapat alexandriai is itt van a városban, és filozófiai vitát terveznek.
- És?
- Nos, azt szeretnék, ha Ómagyarországot is képviselné valaki. Mi pártatlanok lennénk az ügyben. Viszont meg kell mondjam, ehhez a témához egyáltalán nem konyítok, így talán túl pártatlan is lennék.
- Ha jól érte, én lennék Ómagyarország arca ebben a vitában. Mi lenne a dolgom?
- Óh, nem sok, nézzen okosan és kavarja ügyesen, érti mit.- A konzul egészen idétlenül nevetett. Szinte már vihognak tűnt. – Higgye el, nem lennénk hálátlanok, száz ezüstforintom van a célra.

Az ókori görögök a XX. századi ember számára egyfajta eszményképpé nemesültek, a néppé, ahol először ragyogott fel a mai értelemben vett civilizáció. Művészetük, építészetük, filozófiájuk és tudományuk legendásnak számított. Thalész, Pitagorasz, Démokritosz, Euklidész, Platón, Arisztotelész és Arkhimédész. Legendás alakok, akikkel csak pár szót váltani minden kincset megérne. Vitéz is így gondolt rájuk. Az Átkerülés után még görögül is egész tisztességesen megtanult, hogy eredetiben olvashasson pár művet (ez véletlenül a kereskedelembe sem haszontalan tudás). Aztán Szürakuzában mellbe verte a valóság. A „Heuréka” történet szinte biztosan nem eshetett meg úgy, ahogy tanították, ugyanis a valódi Arkhimédész nem igazán vitte túlzásba a személyes higiénia. Az első hang pedig, amelyet a nagy Arkhimédésztől hallhatott, egy falrengető fíngás volt. A néhai Euklidészről meg azt állították a megbízható alexandriai üzletfelei, hogy egy részeges duhajként több bordélyházat is szétvert. Ez mondjuk vagy igaz vagy nem. Az egykori magfizikus mindenesetre ötvenéves fejjel már többre becsülte a görög matrózokat a filozófusaiknál.

A korinthuszi és az alexandriai csillagászok és csillagjósok közötti vita (a sok híres, nagynevű tudós közül egyről sem hallott még) mindenesetre a szokott forgatókönyvet követte. Egy-két óra és előveszik a végső érveket is, verekedéssel döntik el a kérdést. Ebben a korinthusziaknál volt a létszámelőny, de az alexandriaiak viszont kitartó és ravasz küzdők hírében álltak. Egyelőre azonban még a szóbeli résznél tartottak.

A vita maga meglehetősen szimpla kérdést járt körbe: mi a Világegyetem mozdulatlan középpontja. Ez asztrológiai szempontból állítólag létfontosságú, szerencsére a görögöknek semmilyen kísérleti (amit amúgy is megvetettek) vagy elméleti módszere nem volt, amivel el lehetett volna dönteni, mi is a valóság. Tehát jókat lehetett róla vitázni, ami aztán mindig szakálltépésbe torkollott. Vitéz persze előnyben volt, ő ugyanis tanult relativitáselméletet. Előbb-utóbb neki is el kell mondania a véleményét. Amit a lehető legzagyvábbra kell venni, mert ezt szeretik a görögök. Mondjuk például Athéni Kürénosz szónoklata után.

- ... de hallgassuk meg hát miként vélekedik a körünkben lévő tisztelt ómagyar vendég.

A hangsúly egyértelmű volt, Vitéz kapitány se nem vendég, se nem tisztelt nem volt, ugyanis pár egyetértő hümmögés alapján a korinthusziak úgy vélték, az alexandriaiak pártját fogja.

- Köszönöm a szót nemes és bölcs Kürénosz, akinek tudását az ómagyarok legnagyobb elméi is csak tisztelettel emlegetik. Azt állítod, hogy a Föld, amelyen állunk, mozdulatlan, míg a nagy műveltségű Hippíadész szerint kering a Nap körül. Kürénosz mester, valóban, a tapasztalat azt mutatja, hogy a Föld mozdulatlan és egy helyben áll. De hajóztál-e már, bölcs Kürénosz? És ejtettél-e el valamit a hajózás közben? Hova esett az az ezüstdénár? Bizony, Kürénosz, éppen előtted hullott le, úgy, mintha a szárazföldön állnál. Na de az a hajó biztosan mozgott, úgyhogy a pénz valójában előrezuhan. De te mégsem vettél észre semmit. Hiszen a mozgó hajón minden úgy történt, mintha a mozdulatlan szárazon állnál. Vagy tán a hajó sem mozogna? Persze, ha a hajó a part mellett van, mégiscsak látszik, hogy mozog-e vagy sem. De mi van, ha a hajó a tenger közepén

jár, távol a szárazföldről, és egy erős, ám lassú áramlásban úszik? Az ilyen áramlások szélén, bármelyik matróz megmondhatja, örvénylések vannak. Nem Kharübdiszek persze, de az áramlás széle jól látható. Igen ám, de az áramlás másik oldalán nem csak nyugodt víz, de egy másik áramlás is lehet, ami folyhat ugyanarra vagy vissza. Ha a szegély két oldalán két hajó van, vajon melyik áll, és melyik mozog? Bizony, megcsalhatják mindkét kapitányt az érzékei, hisz mindkettő hiheti azt is, hogy az ő hajója mozog és a másik áll, de éppúgy hiheti fordítva is. És hogy miként jönnek egy tengerész történetei a filozófusok vitájához? Gondolom egyikőtök sem ismeri Erőskarú Nél, a híres ómagyar hős legendáját, aki társaival kifosztotta a holdlakók királyságát. Titkos ómagyar legenda ez, és mára csak a töredékek maradtak meg belőle, de most, íme megosztom veletek, amit tudok. Erőskarú Nél nagy és erős hajót épített vasból, ezüstből, és titkos fémekből. Bátor legénységet toborzott és elindult velük gazdag zsákmányért a Holdra. És mikor megérkezett...

Ezt szánta a dramaturgiai csúcspontnak. Elővett egy megsárgult papírdarabot (a görögöknél is kezdett elterjedni az ilyen-olyan forrásból beszerezett papír, szerencsére még mindig túl drága volt, és csak az igazán fontos dolgokra merték használni), majd felolvasta az előzőleg ráírt szöveget a legarchaikusabb görög dialektusban, amire csak képes volt.

...és a Hold bizony éppen olyan vala, mint a Föld. Bár szemre érett kecskesajthoz volt hasonló, de kemény sziklából vala az. A lent és fent kifordultak sarkaikból. És a Föld a fejünk felett vala, minden városával és tornyával. És látám Esztergom fényes, zászlókkal ékesített tornyait is, és Hellászt is, és minden földeket és mindezek a fejünk felett lebegének. És Föld megtelék és elfogyék, mint innen nézvést a Hold. És tűnének a nappalok sokkal hosszabbnak, és Nap tizennégy földi napig ragyogott az égen. És az éjszakák hasonlóan hosszúak levének és tizennégy földi napig nem kele fel a Nap. És látánk a holdbéli királyság lakóit is, fehér vala az ő ruhájuk nekik és arannyal ékesített a sisakjuk. És nagy vitézül csatáztunk velük két holdi napon és éjszakán át, de mi kerekedénk felül, és keményen megsarcolánk akkor a holdbéli királyságot és hordának elébünk holdbéli drágaköveket, 15 talentummal...

- Kétkelkedhettek nagytiszteletű csillagjósok a történet igazságában. De bizony ez így volt. És a holdbéli királyság lakói számára bizony a Hold a Világegyetem mozdulatlan közepe, hiszen nekik az nem mozdul. Ha pedig a napbéli királyság lakóit kérdezitek, bizony számukra meg a Nap lenne a Világegyetem mozdulhatatlan középpontja. Tehát válaszom a kérdésre: a kérdés értelmetlen. Igazi tanult elme nem foglalkozhat vele.

Vitéz kapitány még éppen időben hagyta el a vitának helyet adó színházat. A kiváló akusztikájú hegyoldal percekkel később egy igencsak eldurvult verekedés hangjait erősítette fel, a kirurgusoknak bő munkát adtak a nagytiszteletű csillagászok.

A Pista másnap reggel futott ki, teljesen feltöltött fakészlettel és a rakterében tíz tonna, tizenöt plusz/mínusz három százalék nikkeltartalmú pirittel. Újabb jó üzlet, de az utolsó a hajóval. Lehet, hogy bele kellene vágni Lovász hidrogénmalmába. Megpróbálni mindenesetre nem hülyeség, egy hidrogénmalom kijön legfeljebb ötszáz ezüstforintból, márpedig Vitéz ennek a háromszorosát is gond nélkül bebukhatta volna. Igen, ezt mindenképpen meg kell próbálni.

- Kapitány! – Periklész hívta. – Telegram Esztergomból!

Kissé morcosan ült le a hídon lévő rádió mellé. A kormányos soha életében nem látta a fővárost, fényképen is alig. Mindenesetre Ómagyarország bő ötvenezresre hízott fővárosa a csodák birodalmának számított és minden valamire való dolog onnan származott. Nos, ez a telegram valóban onnan jött. A kapitány őszintén remélte, hogy a görög nem tanulta meg a Morse-kód olvasását. Elvileg a hajón senki nem értett hozzá. De Lagzi Lajcsi kazettája se volt előtte senkinek.

- Periklész kivételével mindenki kifelé! – A kapitány bízott benne, hogy már a nyílt tengeren lesznek, amikor fel kell vennie a kapcsolatot a felderítők Dezinformációs Alosztályával, és akkor teljesen egyedül maradhat a fülkében. Sajnos még bőven az öbölben voltak, ahol meglehetősen

veszélyes lett volna kormányos nélkül sodródni. Mindegy, a görög úgysem érthetett a Morse-kódokhoz. A rádiót adásra állította, és elkezdte püfölni a megszakítót.

- Kepler vonalban, akció a tervek szerint.

Bár a társadalom nagy része az Átkerülés után valamiféle idealista utópiát kergetett, amiben a bölcs ómagyarok majd tanítják az emberiséget egy boldogabb kor érdekében, a vezérkarnak egészen eltérő elképzelései voltak. Ómagyarország minden látszat ellenére gyenge volt és technikailag elmaradott. Ha az antik akárcsak a töredékét megszerzik az ismereteknek, ha el nem is söpörhetik az ómagyar államot, de végletesen meggyengíthetik. Annyira, hogy az egész kísérlet összeomolhat és akkor Ómagyarország száz év múlva csak egy lesz az egymással acsarkodó anti királyságok közül. Ráadásul még a legoptimistább forgatókönyv is egy hosszú XIX. századot vetített előre, amiben az egyre növekvő népesség szépen elhasználja a bolygó erőforrásait, hogy aztán visszazuhanjon az ókori viszonyok közé.

Nem, a tudás átadását minden áron akadályozni kellett, sőt lehetőség szerint elnyomni az antik saját tudományát is. A Dezinformációs Alosztály egy ilyen fogaskerék volt ebben a gépezetben. És a terv működni látszott, a hellenisztikus tudományos csoda el fog maradni, részben Vitéz József vagy „Kepler ügynök” munkájának eredményeképpen.

- Mi történt?

- A szokásos, világkepi vita a heliocentrikus és a geocentrikus csillagaszok között. A vege verekedés. Egy kicsit megkavartam az allovizet a relativitaselmélettel és a holdraszallással.

- Mi a jó budos francot csinált? Ismetlest!

- Megismertettem velük a Galilei fele relativitási elvet. És meséltem a holdraszallasról, persze atdolgozva.

- Bolond vagy baszki, ezért elovehetnek. Ez idoszennyezes, nem tudlak kihuzni a szarbol.

- Szerinted mire mennek vele? Azt hittem a DA meseket terjeszt az antik között. Hat meséltem. Egy jól eloadott igazsag artalmasabb ezer hazugsagnal.

- Lemegyek Fiumeba es teljes koru jelentest teszel. Andersen kilep.

Vitéz kapitány is otthagytta a rádiót és kilépett a fedélzetre. A szél sós, algaszagú levegőt fújt. De már annyira megszokta, hogy hiányozna. A francba az elvekkel, vesz egy nagyobb teljesítményű gőzgépet és postát fog Alexandriába szállítani. A Dezinformációs Alosztály meg örüljön, hogy hajlandó segíteni nekik.

II.

A Legátkerültebb Város

Civitas Transitissima, a Legátkerültebb Város. Sok település pályázhatott volna a Kárpát-medencéből teljes joggal erre a címre. A főváros, Esztergom, az egyre izmosodó birodalmi tudatával, Gellérthegy, az első anti település, amelyik behódolt az ómagyaroknak, vagy éppen Sziszek, az első ómagyar telep. Ha viszont azt a helyet keressük, ahol a „medence közepébe dobott kő” hullámai összetalálkoztak a klasszikus antikvitással, a helyet, ahol a Krisztus utáni XXI. és a Krisztus előtti III. század bonyolult interferenciamintázata megmutatja az Átkerülés igazi mélységét és természetét, akkor ott kell hagynunk a medencét és a félig vagy teljesen nomád népekkel viaskodó ómagyarokat. A Civitas Transtissima ebből a nézőpontból csakis kizárólag Fiume lehet.

Itt nem félmeztelen vagy szőrmébe burkolózott barbárok álltak a túloldalon. Óh, persze, ilyenek is voltak, hol nem akadt belőlük? Az őslakos népesség nagy részét, ezen a helyen konkrétan illír halászok tették ki. Egész pontosan az ómagyar flotta erősödésével párhuzamosan lettek halászhalká, mivel a számukra jóval kedvesebb eredeti mesterségük jövedelmezősége csökkent, a munkakörü kockázatok viszont drasztikusan megnövekedtek.

Az érdekes játékosok viszont mások voltak: frusztrált görögök, akiknek a szívébe tövig szaladt a tör a gondolatra, hogy egy északi barbár nép civilizáltabb náluk, büszkeségükben mélyen sértett rómaiak, a kemény, konok fejükkel, ami nem tűrte, hogy egy másik Köztársaság mögött csak

másodikok legyenek a sorban. És persze ómagyarok, a legrosszabb fajtából. „Fiume Ómagyarország csatornalefolyója, rajta keresztül eresztjük ki a szennyünket, minden tisztítás nélkül, az ókori világba”, ahogyan azt Kissikátori Balázs, egykori liberális képviselő, a későbbi Egalista Párt egyik megalapítója oly frappánsan összefoglalta parlamenti szűzbeszédében jó tíz éve. Nos az ómagyar lakosság zömét tényleg nem akadémikusok és irgalmas rendi nővérek tették ki. Megtörök, tengerészek, kereskedők és a legkülönbözőbb szerencsevadászok, akiknek a medence már nem volt elég izgalmas. A régi boldog napoknak azonban végleg leáldozott, a mesés gazdagság és az üstökös-ként felívelő karrierek Fiuméja a múlt kódéba veszett. A mostani kalandorok éppen olyan szegényen, ha nem még szegényebben vettek búcsút Fiume hősenek, Kapitány ezredesnek a márványszobrától, ahogyan köszöntötték őt. Már akinek maradt pénze a hazaútra. A maradékra a Megtörök laktanyája vagy egy rosszul fizető hajógyári munkahely várt.

A polgárosodó Fiume egészen másfajta gazdagsággal kecsegtetett. Népek, kultúrák és a velük érkező valós vagy hamis hírek keveredtek a kikötőben. Erre a kincsre újfajta szerencsevadászok csaptak le. A Felderítő Parancsnokság, a Dezinformációs Alosztály, a Belbiztonsági Szolgálat, az Időszennyezés Elleni Alosztály, a Külső Hírszerzés... ómagyar titkos és még annál is titkosabb szolgálatok árasztották el a várost, és nyújtogatták egyre messzebbre csápjaikat, végig az egész Földközi-tenger mentén. Ahogy a fiumei mondás tartja: aki nem besúgója minimum két szervezetnek, azzal ne beszélj őszintén, mert roppant gyanús.

A Kikötő söröző egyike volt a város közepes színvonalú kocsmáinak. Ezt a kapura kiakasztott tábla tökéletesen jelezte:

Belépés csak hármás emancipációs szint feletti ómagyar állampolgárnak!

Ha nem tudsz magyarul olvasni, orrba leszel baszva 'kocsog anti'!

Szóval a Kikötő nem egy kifinomult hely, de azért bőven nem anti vedelde volt. A legfőbb szolgáltatását a rádió képezte, ami miatt a tulajdonos húsz fillérrel többet kért a fröccsért, a vizes sörért és a gyenge pálinkáért, mint a hasonló műintézményekben szokták. Ennek ellenére mégis mindig tele volt, a média minden korban függőséghez vezet. A legénység szerette a helyet, de Vitéz kapitány mégsem emiatt választotta a Kikötőt, hanem mert a tulajdonos volt a Dezinformációs Alosztály egyik helyi főnöke.

- ...sporthírek, az Ómagyar Labdarúgó Bajnokság huszonhetedik fordulójából: Gözerő Dorog SE-Esztergom 1:1 Kiss illetve Harangozó góljaival, Bicske FC-Szentendre 0:0, Pilisvörösvár-Tatabányai Bányász 1:0 Beregszászi góljával, Tatai Honvéd-Nagymarosi Matrózok 1:2 Kovács illetve Rezes és Kasztrióta góljával. Ezzel az eredménnyel a Nagymarosi Matrózok behozhatatlan előnyre tettek szert, és a klub története során harmadszor nyerte el az ÓLB bajnoki címét. És most zene, az Emancipátorok: MI Gazsi és Anti Andi legújabb albuma nyilván újabb népeket nyer meg az emancipációs folyamatnak. Szóljon erről a kazettáról a „Piros bicikli”!

A kocsmá fergeteges üvöltésben tört ki, Fiume legnagyobb része a Matrózok szurkolója volt, pláne mióta Kasztrióta Sándort, az egyik emancipálódott illír fiát három éve leigazolta a klub.

- A következő kör az enyém, ezt meg kell ünnepelni. – Kassai elsőtiszt nagy focidrukker volt, sőt focista is, állítólag az ÓLBA II-be is hívták próbajátékra, de ott már nem felelt meg. – Álléallé csak a Matrózokért, csak a Matrózokért! Bajnokcsapat! - Énektudása ellenben nem sok volt, hangereje viszont annál több.

- A legnagyobb bajnokok! Hajrá Nagymaros! – Ez már Periklész hangja, az ómagyar foci őszinte csodálójáé, aki anélkül volt az, hogy egyetlen meccset is látott volna. Kassai már évek óta ígérgette, hogy egyszer elmennek egy kupadöntőre, de soha nem adódott rá alkalom. Ekkorra az egész vendéglátóipari egység a Matrózinduló valamelyik sorát harsogta. Végül fél perc alatt összeállt a kórus, amihez a *Türr István* legénysége is csatlakozott. A hamis, borízű de annál erőteljesebb éneklés teljesen elnyomta a MI Gazsit és Anti Andit.

Vitézt hidegen hagyta a foci, túl öreg volt ahhoz, hogy tudja, mennyit is ért az egész az Átkerülés előtt. Az azóta eltelt évek pedig nem igazán hoztak színvonalbeli emelkedést, épp csak megszűnt a

nemzetközi labdarúgó élet (is), és ettől az ómagyar csapatok lettek a semmi királyai. Tüntetőleg kinyitotta a Fiumei Szemle legfrissebb számát. No nem mintha az újságírás olyan óriási pozitív minőségi változáson esett volna át.

„*A százezredes Touaregje Fiumében!*” - hirdette a főcím. Nem tudni, ki nevezte először százezredesnek Kapitány ezredet, mindenesetre a név rajta ragadt, Fiume hőst az utca embere leginkább ezen a néven emlegette. A cikk maga egyébként a szokásos szinthez képest egészen érdekesre sikerült, a város ötezer ezüstforintért megvásárolta és felújította az ezredes Átkerülés idejéből származó terepjáróját. A kocsit ezután hosszú teszteknek vetették alá, és miután megkapták a Vezérkar engedélyét, Kovács Henrik megtörő százados megpróbál vele sebességi csúcsot elérni a Sziszek-Fiume útvonalon. Mivel eddig ezzel senki nem próbálkozott, valószínűleg siker fogja koronázni a bátor Kovács százados próbálkozását. Az autót végül a Fiumei Kapitány Mauzóleumban állítják ki, ahol az ezredes tisztelői megtekinthetik. A cikk mellékleteként Kapitány ezredes „kissé” átértékelt életrajza szerepelt. Ez a rész meglehetősen mosolyfakasztóra sikerült. Vitéz ismerte Kapitányt, egy brutális bűnöző volt, aki, ha az érdekei úgy kívánták volna, egy husággal agyonveri a fél várost. Az érdekei viszont úgy kívánták, hogy Fiume lakói szeressék őt, és meg kell hagyni, Kapitánynak volt stílusa. Böven volt pénze és hajlandó volt szórni is, a jelenlegi város nem kis részben az ő hatása nyomán alakult ki. A heroizálás innentől megállíthatatlannak bizonyult. Kapitány még életében massalai fehér márványból készült szobrot kapott (mindig elfelejtette melyik híres görög szobrász munkája), ravatalát pedig tízezer gyászoló kereste fel. Hamarosán meghal az utolsó ember, aki személyesen ismerte, még ötven év és az ómagyar erények mintaképe lesz. Száz év múlva pedig Szent Csabaként Fiume védőszentjévé avatják. Ha nem száz, akkor százötven. Vitéz a részleteket illetően engedékeny volt.

A külpolitikai rovat már tartalmasabbnak tűnt, az éleződő római és karthágói konfliktus újabb fejezetei kerültek terítékre. A Szicíliát a helyi görögöknek juttató szerződés inkább előre megkötött fegyverszünet, mint valódi béke. A terület elméletben ómagyar protektorátusnak számított, de a flotta az utóbbi időben elhanyagolta a kötelességeit és sziget a kalózok paradicsomává vált. Az egyre növekvő feszültség már a kereskedelem légkörét is elkezdte megmérgezni. Ráadásul az ómagyar diplomácia is egyre nehezebben tudta szétválasztani a feleket. Előbb-utóbb a dolog lehetetlenné is válik, elvégre, ha nincs az Átkerülés, akkor már régóta hadban állnának egymással, mióta is, gondolkodott el Vitéz kapitány, aztán a túloldalra hajtott.

- Ez tiszta hülye! Ezt a vadbarmot!

- Mi van főnök? – Kassai érkezett vissza az asztalhoz négy új kupával

- Olvastad a mai Szemlét?

- Ja, és? Ugye sört kért, főnök?

- A külpolitika részt, a cataniai incidens, a rómaiak és karthágóiak között.

- Nem igazán.

- Nézd, ez a marha Katona, itt a mellékletben berakta a három pun háború történetét! Ha egy római szerez valahonnan egy Szemlét, és nyilván lesz, aki elad nekik egyet... Sőt már biztosan a kezükben is van...

- Mégis, mennyit ér ez az információ főnök? Eszerint már nyolc éve harcolnak egymással, és láthatja, béke van. Szicília meg a szicíliaké! Simán lehet, hogy Katona a Dezinformációs Alosztály embere és értelmetlen hírekkel tömi a rómaiakat. Ne feledje, ez Fiume, itt mindenkinek vannak titkosszolgálati kapcsolatai. Nyilván még magának is vannak, főnök.

Igaz. „Egyharmad rész valós, de használhatatlan, egyharmad rész zsákutca, egyharmad rész ökörség”, ez a Dezinformációs Alosztály jelmondata. A pun háborúk már nem fognak megtörténni, úgy, ahogy az Átkerülés előtti történelemkönyvek tanítják. Róma meg fogja hódítani Szicíliát, ez tiszta sor. A Messinai-szoroson (akárhogy is hívják manapság) átdobni pár légiót, az nem egy nagy művészet. A kartik nem tudják megakadályozni, az Adria Svadron talán, de a jól szervezett rómaiak sokkal jobb szövetségesek lesznek hosszú távon, mint a folyton civakodó görögök. A többi viszont, nos, az inkább irodalom, mint történelem.

Schwartz Jeremiás álcája tökéletes volt, mivel pont úgy nézett ki, mint egy ortodox rabbi, ezért még a legtuskóbb szemlélő is kiszúrta, hogy a.) egy béna ügynökkel van dolga, akitől nem kell tartania b.) nyilvánvalóan nem ortodox rabbi. Ezzel szemben Schwartz Jeremiás Ómagyarország talán legjobb hírszerzője, és nem mellékesen ortodox rabbi.

- De Attila, teljes mértékben rám tartozik, hogy mit akar!

A szereplők: a már említett Schwartz Jeremiás. Vitéz József, a *Türr István* kilencvenöt tonna vízkiszorítású, géppuskás naszádból átalakított kereskedő hajó tulajdonosa és kapitánya. Valamint Nyéki Attila, a Kikötő nevű csehó tulajdonosa és nem mellesleg a Dezinformációs Alosztály egyik fiúje vezetője (a pontos titulust a kusza szervezeti felépítés miatt inkább hanyagoljuk... különösen, hogy ebben az esetben ki kellene térni Nyéki szerepére a Felderítő Parancsnokság Fiume Kirendeltségében betöltött szerepére is, a lényeg az, hogy egy igazi, csupa nagybetűvel írandó Nagy Fehér Főnökkel van dolgunk).

A helyszín: Fiume, ómagyar hadikikötő (fellengzős eposzi jelzőkért olvassa el még egyszer az előző részt) a Kikötő nevű zenés, kulturális és sportkomplexum (kocsma) raktára, ami kedd esténként egyben ultiszobaként is funkcionál, de, mivel a beszélgetés szerdán zajlik, ez mellékszál.

Az időpont: kronológiától függ, ha nem lett volna Átkerülés, akkor Kr.e 249. augusztus 15.; az ómagyaroknak az Átkerülés utáni 31. év augusztus 15.; az esetleges római kémeknek a Város Alapítása utáni 504. év sextilis idusa.

A bonyodalom: Vitéz rossz fát tett a tűzre, ezért az esztergomi, még Nyékinél is Nagyobb és Fehéresebb Főnökök berágtak rá. A kompenzációra kiváló lehetőség adódik, az ómagyar szervek kivételesen nem egymást fűrik, hanem együttműködnek. Vitéznek el kellene játszania a Szállító 3 főszerepét (ne feledjük, az Átkerülés 2008. október 25-re virradó éjszaka következett be... de a nőrdök kedvéért, mivel az előzetes már elérhető volt, legyen Szállító 4) nem kérdez, nem okoskodik, csak elviszi a rakományt a meghatározott helyre. Vitéz kapitány viszont túl sok természettudományt tanult, ezért imád okoskodni és kérdezni.

Na de vissza a cselekményhez:

- De Attila teljes mértékben rám tartozik, mit akar!

- A szolgálati titokról nem hallottál még? Egyetlen dolgod van, hogy elvigyed oda, ahová kéri.

- A magántulajdon szentsége, rémlik? Az új Alkotmányban is benne van. Tudod, amit Albert olyan ünnepélyesen írt alá tíz éve. Még a Filmhíradó is bemutatta. A *Pista* márpedig az én hajóm, és hacsak nem mutatsz egy miniszteri rendeletet, nem tudod kisajátítani. Ok nélkül pedig nem fogom kockára tenni.

- Papír kell? Ha akarod, holnapután meglesz a papír, hogy időszennevező vagy. Azután a hajód lesz a legkisebb gondod. Elintézzem, ezt akarod?

- Egy nő kellene neked, Attila, bazmeg, akkor végre nem velem...

Ez volt az a pont, ahol Schwartz úr úgy vélte, hogy a jelenlegi vita folytatása számára csak marginális jellegű előnyt biztosítana, ezért inkább igyekszik a kedélyeket lecsillapítani. Ez egyébként a normálistól eltérő gondolkodási sémájának egy újabb bizonyítéka. A Kereskedelmi Hírszerzés egy átlagos alkalmazottja megvárta volna, amíg Vitéz vagy Nyéki fegyvert ránt, aztán tuti, ami fix alapon lelövi a túlélőt. Elvégre a Dezinformációs Alosztály a fő ellenségek egyike, ha kettővel kevesebb ügynökük van, az sose baj.

- Kávé!

- Azt lesheti, ez a segg nem tart olyat! – Touché, Vitéz kapitány itt veszítette el a meccset

- Úgy értem a küldetés célja a kávé!

- Mi van?

- Láttak Ómagyarországon kávét az elmúlt tizenöt évben? Nyilván nem, mert a második évben elfogyott. Most jutottunk el odáig, hogy ilyen dolgokkal foglalkozunk. A dolognak az a része, ami magukra tartozik rémségesen egyszerű. Elvisznek Egyiptomba.

- Maximum Alexandriáig, a nílusi hajókázás ki van csukva.

- Mondja, maga tényleg élvezi, ha hülyét játszik, Vitéz kapitány? Ön szerint mennyire feltűnő egy Cadifor-osztályú naszád a Níluson? Várjon, jobb ötletem van, mi lenne, ha trikolórba öltöznék, hátha nem jönnének rá, hogy Ómagyarországot képvisellem. Kiraknak Alexandriában, a többi az én

dolgom.

Újabb találat. Vitéz kapitány nyelt egy nagyot. Ugyan a Cadifor-osztály folyami hajókat jelölt, a tengerhajózásra alkalmas, jócskán továbbfejlesztett változatát Dráva-osztálynak nevezték... Nos ezzel a szörszálhasogatással csak további pontokat bukkantott volna.

- Akkor most, hogy így a küldetés alapelveiben egyet értünk, már csak egy dolog maradt hátra. A hajót nem angyalok tolják, hanem bizony szénnel és fával megy, amit egyes nyereszkes kereskedők képesek pénzért adni...

Lovász ezúttal nem tartott velük, még mindig a megfelelő hegyi patakot kereste, amire majd felépíti a hidrogénmalmot. A mostani úthoz szerencsére nem is nagyon kellett vegyész. Tíz kiló fűszerpaprika mindenestre ott volt a kapitányi kajütben, ha lenne valami bomba üzlet. Alexandriában szokott volt akadni. Schwartz a vegyész kajütjét foglalta el, és egy „csináld magad kóser konyhát” alakított ki odabent, de egyébként senkit nem zavart. Vitéz kapitány ezt értékelte is, bár így is meglehetősen mogorva volt és gyakran ment a géppuskaállásba. Sajnos ezúttal nem akadt legitim célpont...

III. Szeszcsempészek

Nyéki az egyik, ki tudja miből készült cigarettáról a másikkra gyújtott. A had- és az egészségügy az Átkerülés után azonnal nagy költségvetésű dohányzás- (dohányzás, hol volt akkor már dohány) ellenes kampányba kezdett, minimális eredménnyel. A lelkes növénygyűjtő lakosság inkább a legkülönbözőbb helyettesítő termékeket előállításán erőlködött. A legtöbbnek a fő hatóanyaga persze a papírból származó korom és a kátrány volt, ami rákot etetni jó, másra nem igazán (néhány tudott fejfájást is okozni), de az emberek mégis vették. Állítólag az amerikai expedíció hamarosan útnak indul, kimondatlan fő célként rendes dohánynövény beszerzésével. A kormányosfülkében minden esetre vágni lehetett a csípős, savanyú füstöt.

- Mikorra érnek már ide?

Vitéz kapitány most vette észre először, hogy a DEAL-es összekötője mekkora aktakukac. Pedig milyen 'kemény csávó' volt a Kikötőben tíz napja...

- Piros passz!

Vitéznek végre először jó lapja volt. Az első négy körben elkerülte a szerencse, négy játék nélküli körpassz, ez volt a talonozásainak eredménye. Emellett bebukott egy ötlapos zöld ultit. Az mondjuk egy elég gyengécske ulti volt, és normális körülmények között nem nyúlt volna talonba miatta, viszont négy kör játékra alkalmas lap nélkül... Nem a pénzt bánta, filléres alapon játszottak, épp csak, hogy legyen tét, és ne bohóckodjon senki gyökér lapokkal, de nem ugyanaz az élmény sikeresen támadni, mint sikertelenül védekezni. Most viszont jó lapja volt, de figyelnie kellett.

Minden kedden, amikor Vitéz Fiumében volt, játékulást tartottak a Kikötőben. Záróra után, hiába, van előnye is annak, ha a csehó tulajdonosa az egyik ultipartner. A harmadik és a negyedik játékos változó volt, de valami köze mindig akadt a Dezinformációs Alosztályhoz.

A mostani vendég tengerészhadnagyi zubbonyt viselt, hivalkodó Atlanti-csíkokkal. Az óceánt megjárt tengerészek külön kasztot alkottak, és mélyen lenézték a 'belvízieket', akik ugyanakkor hasonlóan vélekedtek a folyamiakról. Mint kiderült a fickót Kiss Zsigmondnak hívták, és az *ÓmHH Fiumének*, az Adria Svadron zászlóshajójának másodtisztjeként szolgált. Nyéki régi ismerőse. Ja, és természetesen a DEAL beépített embere, bár egyesek szerint maga Jecszenik admirális is beépített ember volt. Eggyel több viszont sose árt, még akkor is, ha az önfejű admirális valóban a Dezinformációnak dolgozik. Amennyire Vitéz ismerte Jecszeniket, ez szinte kizártnak tűnt, ő saját magáért és esetleg a Flottáért dolgozott. Az, hogy együttműködött-e a DEAL-lal, az egy másik történet. Valószínűleg igen.

Nyéki szokás szerint politizált és a tengerész partnernek tűnt a dologban.

- Ez a mostani, a szávai hadjárat nekünk szól, hidd el! Ja és passz.

Kiss belenyúlt a talonba és hümmögve illesztette saját lapjai közé.

- Nem látom, miért irányulna ellenünk. Nagyon helyes, hogy végre a délvidéket is ráncba szedik.

- Ugye emlékszel még a Morvai-puccsra?

- Továbbra sem látom a hasonlóságot.

- Nézd, itt van Fiume, Albert elnök egykori személyes projektje. De Fiume ismét 'corpus separatum' lett, alig van közünk Ómagyarország többi részéhez. A Sziszek-Fiume vasút az első tíz kilométer után megállt, a krómbányáig éppen elér. A kereskedelem minimális, a szekérutat is csak a Megtörök és a bevándorlók használják. A város saját jogon felhúzta az iparát és praktikusan önellátó, és itt az Adria Svadron!

- Negyvenszáz! Folytasd, még mindig nem látom, mire akarsz kilyukadni.

Vitéz lassú, megfontolt mozdulattal nyúlt a lapokért, zöld és makk alsó. Nem éppen erre volt szüksége, de egynek elmegy.

- Pedig rém egyszerű, Zsiga, mennyien szolgálnak a Svadronban, és mekkora tüzerőtök van?

A zöld ásztól mindenesetre még nem szabadulhat meg, egy sima, valószínűleg időhúzásnak bemondott negyvenszázból semmi nem derül ki. Az egyik lap a tök filkó lesz.

- Nagyon jól tudod: három romboló, nyolc naszád összesen ezer tengerésszel, ezer tengerészgyalogos Fiumében, ötszáz Lanzarote-n, kétszázötven Alexandriában és százötven az öt szenelő állomáson. Háromezer-négyszáz, plusz-mínusz száz.

Makkból hét, nyolc, kilenc, tíz, alsó, zöldből hét, nyolc, alsó és ász. Pirosból nyolc, kilenc. Egyértelmű piros nyolc. Nem fog ez a lap piros ultit javítani.

- Akkor összefoglalom. Itt van Ómagyarország ellenőrzésén, azaz a praktikus határain kívül egy kvázi önellátó város, a Központi Páncélos Dandár után a legnagyobb tüzerővel az egész rohadt sárgolyón. Szerinted nem vagyunk gyanúsak?

Tök felső, piros nyolc. Ez a helyes talon.

- Betli.

- Miért lennének gyanúsak, mit tettünk, ami miatt gyanúsak lehetnének?

Nyéki egy pillanat alatt visszakapcsolt kártyázó üzemmódra.

- Ahogy a talonozási szokásaidat ismerem, akár még érdekes is lehet, de sokkal valószínűbb, hogy két bélsár lap. Már persze, ha tényleg betli. Passz. – Hogy aztán megint a felfüggesztett politizáló program vegye vissza az irányítást – Mit tettünk? Te Albert elnök Ómagyarországán élsz, ember? Nem az a lényeg, hogy mit tettünk, hanem, hogy mit tehetnénk. Ha holnap Jecsmenik kikiáltja a Fiumei Királyságot, akkor senki, még egyszer hangsúlyozom, senki nem tudna semmit tenni ellene. Merthogy az, hogy a megtörő kiképzőtábor melyik oldalra állna egy percig nem kérdés. Pont erről szól Halmai hadjárata. Vagy szerinted tényleg nyolc teljesen feltöltött megtörő zászlóaljra, két műszaki századra és a három Esztergom-osztályú ágyús naszádra, meg a kapcsolt resztlire van szükség pár törzsi szinten álló lándzsás vadember lenyomásához? Meg tankokra? Nem, ez üzenet Fiumének, ha kell, ennyi embert is át tudunk dobni a délvidékre. Nem mellesleg a Száva-völgy pacifikálása után elkezdhetik a hadiút építését, amin akár azokat a tankokat is le tudják küldeni. Érted már?

A tengerészhadnagy ráabolt a talonra, mint gyöngytyúk a... nem lényeges mire. Neki is jó lapja lehetett. Sőt, mintha mosolyra is görbült volna a szája.

- Lehet, hogy igazad van, de milyen lehetőségeink vannak? Lőjük le Halmait?

- Most ugye nem hazaárulásról beszélgettek, fiúk?

- Ne parázz Jóska, senki nem akarja lelőni Halmait, bár ha valaki megtenné, hát finoman szólva sem sírnám rongyosra a zsebkendőmet. Bár amekkora farkok, lehet, ez inkább segítené a hadjáratot. Amúgy is nagyobb a baj ennél. Pénzügyi természetű.

- Az bizony, nagyobb a baj fiúk, ez ugyanis egy piros ultimó!

Már a harmadik a mai nap, de Vitéz kapitánynak egyéb tervei voltak.

- Nono, ne rohanjunk hadnagy úr. A szabályok szerint még két passznak kell elhangzania azelőtt a peros ulti előtt. – Egy meglehetősen színpadias mozdulattal rátenyerelt az asztalon fekvő két lapra. -

Szóval mik is azok a pénzügyi természetű problémák?

Tök alsó és makk király, pont erre a két lapra nem volt szüksége.

- Költségcsökkentés, a Dezinformáció költségvetését negyven százalékkal vágják meg. Nem tudom, hogy tudjuk fenntartani a hálózatunkat ezek után.

- Mint egy vénasszony, olyan vagy Nyéki, csak a sírás, csak a sírás. Mintha a Dezinformációnak nem lenne elég, a kormánytól független pénzforrása.

Ezt a két lapot vissza kell tenni. Kiss színtelenített makkból, a király ilyen helyzetben biztos bukó. Nyéki is gondolkodik, ezt simán kihasználja. Meglepőt kell húzni, mondjuk nem sok esélye volt nem meglepőt húzni. Az ászos betli mindig meglepő, és többnyire nem jön be.

- Éppen igazad is lehetne Zsiga, de az a helyzet, hogy általában el is szoktuk költeni azt a pénzt. Mondjuk hozzád hasonló arrogáns marhák megvesztegetésére.

- Piros betlik, urak!

- Jöjjön!

- Nekem sincs ellenvetésem.

A betli pszichológia. A cél egyetlen ütest sem vinni. Mivel a következő körben az hívhat, akié az utolsó ütés, ez értelemszerűen azt jelenti, hogy a játékos a második körtől elveszti az irányítást, és sodródnia kell az eseményekkel. A triviális esettől eltérő körülmények között ez azt jelenti, hogy a siker kulcsa a kommunikáció és a megtévesztés. Az ászos betli pedig a nemtrivialitás egyik csúcsa volt, valamelyik szín legnagyobb lapjával megúszni ütés nélkül, ehhez a hibás ellenjáték és a disznó szerencse együttállása kell. A disznó szerencse egy görög-római illetőségű hölgy feladata. A hibás ellenjátékért lehet tenni, mivel a kommunikáció egyetlen módját a körönként egyesével kijátszott kártyalapok jelentették, megvan a lehetőség, hogy olyan útra tereljük az ellenfeleket, aminek során lehetségessé válik, hogy az ászt belopjuk egy ártalmatlan körbe.

Piros kilenc, amit agyonüt Nyéki felsője, persze a végén ő is esélytelen az *ÓmHH Fiume* másodtisztjének ásza ellen. Vitéz ettől a ponttól kezdve sodródik, minden lépése reakció a többiek akciójára. Ráadásul a pozíciói gyengék. Ugyan tisztult pirosból, de könnyen lehet, hogy a kocsmáros is, a másodtiszt pedig okos, ezt a hibát nem fogja elkövetni. Ezzel a vereséggel Vitéz számolt is, piros ulti ellen, a pirosban nem bízhatott. Semleges lap, van amikor ez az ideális kezdés. Mik lehetnek Kiss szándékai, lássuk csak: van még nála öt piros és négy egyéb lap, vagy fordítva... Makk ász, a csajszinak úgy látszik szimpatikus volt Vitéz hősies hozzáállása, hiába bátraké a szerencse. Az ellenfelek egy kicsit gyengébbek, mint sejtette. A helyzet még mindig reménytelen, de már nem nyerhetetlen. És most jön a pszichológia, el kell hitetni Kiss-sel, hogy jó úton jár. Makk nyolcas, nem lehetetlenül kicsi lap, nem lóg ki a lóláb, hogy egy egész sor pihen héttől alsóig Vitéz kezében. A harmadik lap Tell Vilmos. Nyéki és Vitéz számára kristálytisza a szituáció, de még mindig Kiss következik. A logikus lépéssel, az ő nézőpontjából a csapda kész, rá kell csapni Vitézre. A legrosszabb eset is, hogy tempóelőnybe kerülnek. Ehhez csak át kell adnia az ütest.

Zöld tíz, még az alsó alatt, ez fontos, ha nagy lenne, akkor csak az ásszal bunkózható, és akkor vége. Így nem, az ütés Nyékié a királlyal. Vitéz fizikailag gyengébb lett, a zöld vonalán hatalmas rés tátong, és az ász elvesztette az utolsó védelmét is. Ráadásul ő a befejező ember a körben, még egy védett ász is elhullana, merthogy mindenképpen ütnie kell. Pszichológiailag viszont megerősödött, az ellenfelek felderítése csődöt mondott, semmilyen lényeges információt nem sikerült megszerezniük, amit tudnak, azt is rosszul. Elbizonytalanodtak. És három körrel kevesebb maradt.

Tök kilenc, a negyedik szín ebben a helyzetben nem feltétlen hiba, most az... és vége a zöld ász hosszú pörgés után állapodik meg az asztalon.

- Bazmeg!

- Ha lennének szívesek fizetni az urak, ugyanis azt hiszem így ér véget egy győztes játszma. És Attila, ha lehetne egy sört is!... Pálinka!

- Kártya közben nincs tömény szesz! Azt hiszem ezt már kitárgyaltuk!

- L'eau de vie, az élet vize. Kis mértékben gyógyszer, nagy mértékben orvosság! Nem érted? Az antik nem tudnak desztillálni, az eredeti expedíció szénné kereste magát szeszforgalmazással. Azóta törvény van a pálinkaexport ellen, de gondolom, ez nem kellene, hogy különösebben izgasson

minket. Vagy beszartál?

A kormányosfülkében vágni lehetett a csípős, savanyú füstöt.

- Mikorra érnek már ide?

- Amikorra ideérnek. Antik, nincs digitális órájuk és amennyire sejtem, nem is akarjuk elterjeszteni közöttük.

- Nem, tényleg nem akarjuk. Csak idegesítő ez a várakozás. Legalább ne lennénk kivilágítva, mint egy karácsonyfa.

- Az ómagyar hajók kivilágítva közlekednek. Így vagyunk kevésbé gyanúsak.

- Akkor se jó ez így.

A dolog persze érthető volt, Vitéz már elmúlt ötvenöt, egy elvált feleség és két felnőtt gyerek nem várt rá. Az élet már semmit nem tartogatott számára. Nyéki fiatal, alig több mint harminc és neki tényleg volt családja. Igaz, nem Fiumében, hanem Sziszekén (mégiscsak civilizáltabb és biztonságosabb volt). Amire most készültek az a.) időszennevezés b.) tudatmódosító szerekkel való visszaélés c.) állami engedély nélküli kereskedelem, kevésbé cizelláltam csempészet. Külön-külön is halállal büntethető törvényi tényállások.

- Kapitány, hajó!

Egyszerre rohantak ki a fedélzetre, a reflektor fénykévéje testes görög kereskedőbárkára vetődött. A kormányosfülke tetején a PKM-et hangos kattanással húzták fel. Soha nem lehet tudni, különösen mostanában. Ez az öböl elvileg biztonságos, de dél-Itáliában megszorodtak a kalózok. A rómaiak és a karthik is így kerültek meg az ómagyar közvetítéssel megkötött 'békét'. Egyre többen gondolták, hogy jobb lenne, ha kiengedhetné a gőzt. Egy szó, mint száz, a tenger veszélyesebb helyé vált. Holdtalan éjszakákon pedig még az ómagyaroknak sem célszerű óvatlannak lenni. Különösen, ha az ómagyar hajón minimális személyzet van.

- Hát így kell üdvözölni egy barátot?!

Trogidész volt az. Metapontumi kereskedő, régi, megbízható partner, már amennyire ezek a jelzők egy görögre használhatóak. Tudtán kívül elég gyakran dolgozott az Alosztály kezére. A híres „Kockacsörgés” műveletben is, aminek során régi szerepjáték könyvek lapjait terítették szét Magna Graeciában, Trogidészen keresztül futott az információ. Ő ellenben tovább növelte a vagyonát. Igazi „mindenki nyer” szituáció volt. Akárcsak a mostani, ha minden a tervek szerint alakul.

- Szóval azt állítod, hogy egy ilyen kicsinyke pohárban egy kupa bor ereje lakozik?

A görög láthatóan bizalmatlan volt. Az ómagyarok sok csodával bírtak, de még gyakrabban próbálták átverni az üzletfeleiket. Különben is, milyen kereskedő az, aki nem akar alkudni, és nem fitymálja az árut!

- És gyógyszer, Trogidész! Ez a legfontosabb. Elmulasztja az orrod folyását, a torok és a belek betegségeit. Vagy nem élnek talán hosszabb életet nálatok az ómagyarok? Ez a szer az egyik nagy titkuk, és én felfedem neked. Gazdag és hosszú életű leszel, Trogidész, és mindenki áldani fogja a nevedet. De beszéljen az elixír!

Nyéki a szerepe szerint szent csodadoktort alakított, titkos mesterségek tudóját (ez mondjuk Obi-van-i értelemben igaz is volt, rengeteg titkos információ lapult a koponyájában, bár a legtöbb nem orvosi természetű). A pótdohány savanyú füstje és a görög számára ismeretlen célú szemüvege viszonylag hitelessé tette a figurát. Egy kicsit kevesebb túljátszás talán szerencsésebb lenne, a stampedliket teljesen normálisan is kitölthette volna, a reszketeg kéz és az aggódó tekintet erős túlzásnak hatott. A görög se nagyon vette be.

- Fenékgig, urak!

Elég gyenge lötyty volt. A megbeszélésen vegyes pálinkára szavaztak, egyrésztől olcsóbb, (miből nem lehet vegyes pálinkát készíteni?) másrésztől nehezebb kideríteni az ital természetét. No nem mintha desztilláló nélkül bármit érnének az alapanyagokkal. A szokásos ötven térfogatszázalék helyett a szesz legfeljebb harmincöt lehetett (a kívánt arányt Nyéki víz hozzáadásával állította be).

Annyi ereje is volt, mint a forrásvíznek. A görögöt viszont meglepte, bár nagy tivornyázó hírében állt. Az anti bor viszont inkább must volt, mint valódi bor. Egy combosabb likőr, mint az iménti szesz olyan lehetett számára, mintha parazsat nyelt volna. Jó fél percig levegő után kapkodott és gondolatai leginkább akörül forogtak, hogy ki fog-e folyni a szeme vagy a helyén marad. Becsületére legyen mondva keményen küzdött, és a végén még egy halvány mosolyra is futotta tőle.

- Gazdagabb hoppá, ez hogy került ide!

A negyedik és az ötödik stampó már egészen könnyen leszaladt, hiába, a tapasztalt alkoholista az tapasztalt alkoholista. Ráadásul a tempóra sem lehetett panasz, alig másfél óra telt el. Ez pedig, akármilyen gyenge is volt a készítmény, megtette a hatását. A 'kapitányi kajüt'-ön hárman osztoztak. Trogidész kétségbeesetten próbálta áttörni a vasalt ajtót, Nyéki a kisasztalra dőlve hortyogott, bár őt inkább a feszültség üttette ki, később legalábbis erre fogta. Vitéz kapitány lassan felfogta, hogy ki kellene engednie a görögöt. Inkább csak lassú volt, mint részeg, egy ilyen vacak nem igazán árthat neki.

- Gazdagabbalekzemint, a Szürkúzai tirranus, aki egész Ksziszília urának hívja magát! Kedves barátok vagytok, Téz kapitány...

A görög majdnem keresztülesett a korláton, nem lenne jó, ha belefulladna a vízbe, épp most, mikor megkötötték az üzletet. Ötven liter pálinka kétezer drakhmáért. Kétezer drakhma, és rendes korinthuszi drakhma, nem metapontumi. Ezer Nyékié, mert az övé volt a pálinka, bár alig érhetett többet ötven drakhmánál, ezt majd még újra fogják tárgyalni. A reggel kiváló alkalom lesz, különösen azzal a fenyegetéssel súlyosbítva, hogy bevágja a tengerbe. Ötszáz az Alosztályé, és ötszázat (plusz, amit még kiver Nyékiből) megtarthat Vitéz. A nagyját mondjuk szét kell osztania az emberek között, rendes gyerekek voltak és nem ütötték az orrukat olyanba, amihez nem volt közük, de jobb a békeség.

- Kassai! – Kissé reszelősen csengett a hangja

Az elsőtiszt a géppuska mellett állt (helyes, nagyon helyes, azért, mert részegeskedünk a vén rablóval, még nem kell bízni a legénységében).

- Igen, kapitány.

- Trogidészt és a dobozokat átrakjátok a görög hajóra. Aki megpróbál belenézni a dobozokba, azt behajítod a vízbe! És visszahoztok kétezer drakhmát, ötven a tied belőle. Világos? Utána irány haza. Ön a parancsnok, első tiszt. A kabinomban leszek.

- Kapitány, kapitány!

Nyúzott volt, fáradt és hasogatott a feje. Kicsit sajnálta a görögöt, nagyon valószínű, hogy előre kihányja még a holnapi ebédjét is. Aki felébresztette, annak meg a bűdös k...

- Mi jó franc van, ember?

- Ezt látnia kell!

Tényleg látnia kellett, bár nagy nehézséget okozott kitörölni a csipát a szeméből. A látóhatáron fekete füstcsíkok látszottak, legalább öt, nem hét. Sőt kilenc. Végül tizenegy hajó sziluettje emelkedett a horizont fölé. A teljes Adria Svadron, és az orrhullámaik alapján teljes gőzzel haladtak.

- Rádióüzenet!

Nagyjából sejtette, mi lehet benne. A tizenegy teljes sebességgel robogó hadihajó elég egyértelmű jel.

Minden ómagyar egységnek. Itt Jecszenik ellentengernagy, az Adria Svadron parancsnoka beszél. A fokozódó szicíliai válság miatt elrendelem a 'Cannae' műveletet. Minden ómagyar zászló alatt hajózó kereskedő azonnal csatlakozzon a flottához a messinai szenelő állomásnál.

Az üzenet ismétlődött. A rádiót kiadta a hangszóróra.

- Kezdődik a tánc. Mocskos rómaiak és tetű karthik...

IV. Chateau d'If

Messina rövid idő alatt ómagyar többségű településsé változott. A szénraktár mellett újabb és újabb sátrakat vertek fel, az állomást, nappal a várost is ellepték az ezüstösen csillogó páncélt viselő tengerészgyalogosok. Az új, parafából és alumíniumból készült mellény állítólag harminc méterről kivédett minden anti nyilat, de ennek ellenére fenntartott egy kilencven kilós embert a víz színén. Vitéz egyik tulajdonságát sem szerette volna élesben ellenőrizni, imázsépítőnek mindenestre nem rossz.

Két hete voltak 'Cannae' üzemmódban, Messina ezalatt kifogyott szénből és a legtöbb kereskedőhajót szénszállításra osztották be. A *Pista* azonban 'szerencsés' volt, kapott öt tengerészgyalogost, ezzel katonai célra alkalmasnak nyilvánították és átminősítették segédnaszáddá. Vitéz kapitányt tartalékos zászlósként állományba vették és kinevezték az *ÓmHH Türr István* segédnaszád parancsnokává. Így továbbra is a Semlegességi Őrjárat örömeiben és dicsőségében részesülhettek, ő és a hajója egyaránt. Nyéki az első szenesbárkával lelépett, fontos családi ügyei akadtak Sziszekén. Állítólag. De Attila akkor is hazudott, ha csendben volt. Sokkal valószínűbb, hogy csak tespedni akart és jó távol lenni a csatazajtól.

- Rohadtul nem a tervek szerint mennek a dolgok, Józsi.

Az 'Alexandriai Radartányér'-ről elnevezett italkimérés büszkén hirdethette magáról, hogy a legjobb, igazi ómagyar bár háromszáz kilométeres körzetben, lévén az adott sugarú körön belül nem volt konkurencia. Géza, a tulajdonos tíz évet húzott le a műszaki csapatoknál, többek között a késdobáló névadójának, a világ csodái közé sorolt kikötői berendezésnek az építésében is részt vett (az egyiptomiak nem panaszkodhattak, a Fárosz szigetét lenyúló ómagyar követség ugyan megfosztotta őket egy leendő csodától, de kaptak helyette egy sokkal modernebbet, meg Fiume után a legerősebb kikötői erődöt). A megspórolt pénzből alapította meg az italozót. A vendégkör a kis helyőrségből és a kéthetente erre vetődő kereskedőkből állt, de a válság elhozta az aranykort. Géza kiakasztott egy táblát 'tishti klub' felirattal az ajtóra, és azóta előkelő közönség itta le magát bent, egészen a megsárgult padlódeszkáig.

- Hatalmas ez a sziget, nem győzzük hajóval, a kereskedők... Örülünk, hogy a szénszállításhoz elegendő vannak. Építettünk volna több hajót, de az Öregnek inkább Az kellett.

Alkalmi ivócimborája, Kiss Zsigmond első osztályú hadnagy (Atlanti-érdeméremmel kitüntetve) rossz hangulatban volt. Tény és való, hogy Jecszenikben akadt némi megalománia, a kilencszáz tonnás *ÓmHH Fiume* kétségtelenül túlméretezett, a radardóm pedig inkább hivalkodó, mint hasznos. Sőt az eredeti tervekben még 105 mm-es ágyúk szerepeltek, de mivel a fegyver hibáit nem sikerült kiküszöbölni, maradt a megbízható és egyébként teljesen elégséges 75-ös, igaz abból négy a korábbi három helyett. De egy nagyhatalomnak reprezentálnia kell, amihez ilyen, sőt még nagyobb hajók kellenek. Kiss mondanivalójában azonban volt igazság. Az, hogy több kisebb hajó, több kapitányi pozíciót jelentett volna, amiből az egyik, akár, az egyébként igen kiváló, Kiss Zsigmond hadnagy is lehetett volna, az csak egy szerencsés mellékkörülmény.

- Milyen a helyzet?

- Röviden? Szar. Hérón egy kurvapecér, és sajnos igazából nem a mi kurvapecérünk.

Ez volt az a része a Szicília Szerződésnek, amiről mindenki sejtette, hogy bajt fog okozni. Igazából az eredeti pun háborút is Hérón ambíciói robbantották ki, illetve kitört volna az egyéb okokból is, de az ürügyet ő adta. Hogy a karthikat és a rómaiakat ténylegesen ki lehessen rakni a szigetről ahhoz erős, egységes kormányzat kellett. Nem mellesleg görögökből. Innentől kezdve pedig erősen lecsökkent a választási lehetőség: vagy a szürakúzai türannosz, vagy senki. A baj abból eredt, hogy

Hérónt az egész sziget egységesen utálta, és a legtöbb városállam inkább karthi vazallus lett/maradt volna. Másodlagos preferenciaként Rómával.

- Állítólag kétezer karthi zsoldos van a szigeten, akik, ha esetleg beütne egy lázadás, tudnák, mit kell tenni. További ötezer útra készen várakozik. És nem lehetünk ott mindenütt.

Vitéz az állomás melletti sáttáborra gondolt. Hétszáz aluvitéz, szinte a teljes fiumei helyőrség. Elvileg bárkit levernek, de a tengerészgyalogosok operettkatonák díszelgő kiképzéssel, a legtöbbje nem vett részt igazi háborúban. Rendes megtörőket kellett volna hozni, de az admirális inkább a megbízhatóbb flottásokat választotta. Az is igaz, hogy a cél nem a sziget teljes elnéptelenítése volt. BUUUM!! Az első, éles dörgést három további követte, aztán még négy és megint négy. A Fiume tüzei gondoskodtak a város szórakoztatásáról. A romboló még soha nem sütötte el az ágyúit éles helyzetben, de most legalább gyakorlat címén pocsékolhatták a löszert. A bennszülöttek lassan megszokták. Az első napokban mindenki rémüldözött, a másodikon kíváncsiskodtak, a tizediktől kezdve a napi rutin része lett. A következő héten Messina védelmében a *Fiumét* felváltja a *Tatabánya*, amely újabb három trirémát és egy birémát pingálhatott a kéményére. Vitéz nem szívesen lett volna most anti halász, mert a *Fiume* legénysége égett a vágytól, hogy végre a tenger fenekére küldjön valamit.

- Vitéz! Vitéz József! Van ilyen nevű a helyiségben?

- Vitéz József tartalékos zászlós szolgálatra jelentkezik, uram!

Először járt a Szentélyben, a zászlóshajó legendás stratégiaszobájában. Kicsit többet várt tőle a régi filmélményei alapján, igaz, azok nagyobb és modernebb hajók voltak. A fejlődés viszont tagadhatatlan, míg a *Dorogon* egy kis fedélközi lyukat használtak ilyen célra, a zászlóshajónak épített *Fiumén* egy direkt erre a célra tervezett tágas teremben folyt a munka.

A hátsó falat a Földközi-tenger nyugati medencéjének hatalmas, legalább kétszer három méteres térképe és a megvilágításáról gondoskodó izzók foglalták el. A térkép egyben mágneslábként is funkcionált, a matrózok különféle szimbólumokat pakoltak fel és szedtek le. Nagy piros csillag jelölte a fiumei hadikikötőt, kisebb négyszögek a szénraktárakat Messinában, Massiliában és Gibraltárnál. Az észak-afrikai raktár helyéről még nem sikerült megállapodni a karthikkal és fokozódó nemzetközi helyzetben (és élesedő osztályharcban) ez nem is igazán tűnt aktuálisnak.

- Pihenj, zászlós!

Jecsmenik ellentengernagy egy másik, Szicília környékét ábrázoló térkép fölött állt Belényesi, a *Fiume* kapitánya, Tóbiás parancsnok, a Svadron vezérkari főnöke és két térképész matróz társaságában. Azon a térképen is hasonló szimbólumokat helyeztek el.

- Gyors volt - mosolyodott el az admirális.

A nők valaha bomlottak ezért a mosolyért, pedig Vitéz szerint ez egy ragadozó mosolya volt, vagy még inkább egy hiénáé. Egy kőgazdag, elképzelhetetlenül magas beosztású és hatalmú hiénáé. Mostanra az admirális betöltötte a hatvankettőt és teljesen megöszült, de még mindig jól tartotta magát. Állítólag még mindig akadtak gáláns kalandjai, noha mostanában legszívesebben ötgyermekes, szerető családapaként és az unokáival játszó nagyapaként láttatta magát. A Fiumei Szemlére ebből a szempontból nem lehetett panasza, a szervilis főszerkesztő eleget tett az admirális ilyen irányú kérésének.

- Egyből a tárgyra térnék, ne raboljuk egymás idejét feleslegesen. Mit tud Massiliáról?

- Őszintén admirális? Semmit.

- Nagyon jó, most lesz esélye mindent megtudni, még azt is, ami nem is érdekelte. Jöjjön!

Az admirális a térképhez ment, Vitéz követte. Ezúttal volt ideje rendesen tanulmányozni az atlaszt. Legalább tíz különféle jel volt rajta, nagyobb piros, névvel ellátott hadihajó szimbólumok jelölték a rombolókat, kisebb piros hadihajók, szintén névvel, a naszádokat. A kereskedők és a segédnaszádok narancssárgák voltak, a *Pistát* is felfedezte Messina mellett és az *ÓmHH Fiume* jelképe alatt. Szürakúza mellett egy nagy sárga gálya pihent rajta kódokkal és számokkal, nyilván Hérón flottája. Karthágónál és a tengeren kék gályák voltak, különböző méretűek és némelyiken csak egyetlen kérdőjel szerepelt, ezek jelképezték karthik flottáit. Massilia mellett egy kis piros hajó volt, *ÓmHH*

Kapitány, olvasta el a feliratot Vitéz, az egyik modern turbóelektromos naszád.

- Nem kertelek Vitéz úr, a Semlegességi Őrjárat nem zökkenőmentes. A Szicília környéki vizek ellenőrzése kemény feladat és a hajóink korántsem olyan megbízhatóak, mint szeretném. Két hajónk is kiesett műszaki okokból. Az egyik naszádot itt, Messinában is meg tudjuk javítani, a másikat viszont csak Fiumében. Eredetileg úgy terveztem, hogy a hadművelet alatt Massiliában is lesz egy egység, hogy lássák az antik, hogy törődünk mindennel, ha esetleg próbálkoznának. Most viszont minden szabad hajóra szükségem van itt, Szicíliánál, nem engedhetem meg magamnak a luxust, hogy egy ütőképes naszádom egy harmadlagos fontosságú hadszíntéren nyaraljon. Viszont nem szeretném védtelenül hagyni Massiliát.

- És itt jövök én a képbe...

- Pontosan, itt jön ön a képbe. Ha katona lenne, utasítanám, de minden hangzatos rang ellenére ön egy civil. Félre ne értsen, semmi dehonesztáló nincs a civil létben, de egy civil életét nem szívesen kockáztatom. Massilia csendes és nyugodt, egy ómagyar zászló alatt hajózó segédnaszád éppen elég a 'megvédésére'. Nem az ottani görögök lázadoznak, és nem is azt a földdarabot akarják a karthik visszaszerezni, lévén az soha nem volt az övék. Én visszakapnék egy modern naszádot, ön pedig végigüdülné a háborút. Azt hiszem mindenkinek előnyös üzlet. Nem utasítást adok, hanem kéréssel fordulok önhöz.

Vitéz kapitány pontosan tudta mennyire kell kérésnek tekinteni a dolgot. Egy végtelenül udvarias formában előadott parancsot kapott.

Furcsa érzés volt az Átkerülés utáni állapot, egyesek a vonal túloldalán álló fatornyos falujukat, mások az örökre elveszett Budapestet siratták. Az eredeti (vagy valódi) Átkerültekre a legkülönbözőbb helyeken tört rá az elviselhetetlen szomorúság egy-egy ismeretlenül is ismerős látványtól. Vitéz kapitány nem értette őket, igaz, szülőhelye, Tatabánya legfeljebb lepusztultabbá vált az Átkerülés után, de semmi esetre sem lett elérhetetlen. Választott otthonának, Flandriának, azóta még a közelében sem járt. Valószínűleg mocsárvidék és belgák lakják. Mármint echte kelta eredetű belgák, nem flamandok.

A Kalankok tengerből kiemelkedő hófehéren szikrázó fala azonban más volt. Sugiton, Morgiou, Sormiou... a világ legszebb tengerpartja, ez valódi volt és valódi emlékek kapcsolódtak hozzá.

- Lassíts, negyed gőz! Ráérünk.

Kigombolta az ingét, soknak bizonyult a tegnapi vacsora, kicsit el is nyomta a tüdejét. De lehet, hogy az egészségtelen életmód, bár Jósvai doktor szerint ennél jobb állapotban nem is lehetne a szíve. Majd elbeszélget az öreg sarlatánnal. (Most komolyan, egy francia, illetve provanszál városért, amiben harmincöt éve nem egészen fél évet élt a semmire sem elég Erasmus pénzből... majd pont ezért szorulna össze a szíve. Ötvenhat évesen, jó pár halott antival a háta mögött, nevetséges).

A *Kapitány* naszád, az első turbinahajtású hadihajó (a Fiumei Hajógyár mérhetetlen büszkeségére, ugyanis a dorogiak állítólag a mai napig nem tudtak használható turbinát összerakni... és ezen még a *Kapitány* horribilis szervizigénye sem változtatott) befordult a Croisette-fok mögött és egyedül hagyta őket. Vitéz még egyszer végignézett az öblön, az eszével nem várt semmit. De valamiért mégis egy másfélmillió, lüktető mediterrán világvárosra számított, ahol a Notre Dame de la Garde tíz méteres aranyozott Madonnája őrködik a régi kikötőben himbálódzó ezernyi csónak és jacht felett.

- Gaston Thibault obsitos őrmester, If várának gondnoka.

Egyedül egy, az ómagyar idegenlégió egykor nyilván jobb állapotú egyenruháját viselő, kortalannak tűnő, ráncos arcú délfranciával, akinek nem is lenne szabad léteznie, vagy ha igen, semmi esetre sem itt. Sőt, Thibault őrmester nem is egyedi jelenség, a szigeten álló szénraktárat tucatnyi egykori idegenlégiós francia és leszármazottaik üzemeltették. Valaki úgy látszik nem hallott az időszennyezésről, vagy jobb olvasnivalója támadt a jogszabályoknál. If jelenlegi várának persze

semmi köze nem volt Dumas regényéhez, sőt az eredeti várhoz sem. Mindenesetre takaros kis helyőrség lett, nagy raktárakkal, jól karbantartott házakkal, az átutazók számára kis fogadóval (Hotel et Restaurant au Chateau d'If), két méteres falakkal és komolyan veendő tüzerővel. Vitéz legalább két nehézgéppuskát fedezett fel a falakon, és aki francia létére Marseille-ben telepedhetett meg és nehézgéppuskákat szerezhetett be... nos abból további meglepetéseket is kinézett.

- Vitéz József tartalékos zászlós, az *ÓmHH Türr István* segédnaszád parancsnoka. Gondolom értesült róla, hogy mostantól mi látjuk el a helyőrség védelmét?

Thibault alig leplezett megvetéssel mérte végig a kirakodást végző tengerészeket és katonákat. Sőt a hajót is, persze nem teljesen alaptalanul. Elvégre milyen képességet tudna hozzátenni az erőd védelméhez egy húszéves, lassú teherhajó az egyetlen géppuskájával?

Például tud úszni és felderítheti a környéket, válaszolta meg saját kérdését a kapitány.

- Gondolom, értesültem volna róla, ha működik a rádió. Pótalkatrészt ellenben nem sűrűn kapunk, az előző hadihajó pedig nem kottyintott el túl sok hadititkot a megbízhatatlan külföldi legénységnek.

Újabb elégedettségre okot adó gondolatok fészkeltek be magukat Vitéz kapitány fejébe: Nocsak-nocsak mégsem tökéletes a te csapatod se Gaston, a mi, pardon, az én rádióm speciel működik.

A kikötőmester rendkívül kíváncsi lett a legújabb ómagyar jövevényekre és a lehető leghamarabb találkozni kívánt velük. Az is lehet, hogy csak lakomázni akart, a Hotel et Restaurant meglepően jó konyhát vitt, és a massiliai előkelők kedvelt találkozóhelyévé vált. Vitéz nem volt oda a francia konyháért, túl kevés fűszert használtak, a legtöbb ételt ízetlennek érezte. Tengeri herkentyűkben viszont jók voltak, abból pedig bőven akadt a környéken.

A főszakács szerepét a raktárvezető, Patrice töltötte be. Thibault őrmester ragaszkodott a hagyományokhoz: mivel az összes nagyevő férfi, ezért csak egy férfi érthet rendesen az ételekhez és így a főzéshez is. Főzőtanfolyamot is szerveztek, jó pénzért, de szintűgy csak férfiaknak. Az ilyen képzettségű rabszolgák ára hihetetlen mértékben megemelkedett az öböl mellékén. A városi szenátus ugyan próbált megállapodni velük, hogy engedjék be a sokkal elterjedtebb szakácsnőket is, de a franciák hajthatatlanok maradtak.

- Nagyon nehéz idők járnak ránk kapitány, nagyon nehéz idők.

Anasztáziosz a többi antitól eltérően tisztában volt a kulturált étkezés szabályaival. Egy francia étteremben nem lehet zabálni. Sőt állítólag a massiliai 'arisztokraták' is kinézték maguk közül azt, aki nem tudott rendesen, késsel-villával étkezni. Vitéz lenyelte a szájában forgatott hatalmas lazacdarabot.

- Merthogy?

Pont erre volt lelki igénye, egy újabb panaszkodó anti. Sőt, egy panaszkodó görög kereskedő, aki nagy valószínűséggel egy drakhmáért a saját édesanyját is eladná. Persze, lehet, hogy Anastáziosz kivétel, de attól, hogy szalvétát tesz az ölébe, még senkinek nem változik meg a jellemvilága.

- A punok. Akárhova megy az ember mindenhol punba botlik. Úgy szaporodnak, mint a nyulak és mindent elárasztanak...

A Fiumei közbeszédben Karthágó hispániai terjeszkedése csak mérsékelt figyelmet kapott. A Szicíliai Szerződést persze boldog-boldogtalan meg-, át- és kitárgyalta, de ez leginkább a torzsalkodó görögökről szólt, meg a karthik ottani akcióiról. Az, hogy mit tesznek azok a karthik, akik képesek voltak elfogadni Szicília elvesztését, nem különösebben foglalkoztatta az újságírókat és a kocszmák közönségét. Pedig a dolog rém egyszerű volt: ugyanazt, mint a pun háborúk után tettek volna. Terjeszkedtek Hispániában, csakhogy ezúttal a háború emberi és anyagi vesztesége nélkül. Az egész hamarabb kezdődött és sokkal gyorsabban haladt. Ráadásul Hispánia volt a Mediterráneum vitán felül legértékesebb területe.

- ...Hamilkár szinte mindent megszerzett a hegyektől délre, de még több kell neki.

Vitéz is csak most szembesült a helyzet komolyságával. A karthik játszi könnyedséggel terjeszkedtek, és, ha Hispánia erőforrásait is a szolgálatukba állítják... Ez érdekeln fogja Andersent. A vacsora végén mindenképpen táviratozni fog, határozta el.

- És Massilia?

- Hogy rá akarja-e tenni a szőrös, barbár mancsát a városra és környékére? Nyilván, de a vágyak és a lehetőségek két különböző dolog kapitány. Ki merne szembeszállni az Ómagyar Köztársasággal! Vitéz mindenesetre tartott tőle, hogy ez a „nyaralás” mégsem lesz annyira sima, mint eredetileg gondolta.

V.

Hamilkár a kapuk előtt

Senki nem tudta megmondani, mit keresett az a kisebb hordó bor a rádiósszobában. Lovász becsületszóra nem vitte be, Kassai nem járt a rádiós szobában, Periklész se, és amúgy is sörpárti, a matrózoknak és a fűtőknek tilos volt a belépés, a tengerészgyalogosok még arról sem értesültek, hogy van olyan, hogy rádiós szoba. Az is rejtély maradt, hogy ki volt figyelmetlen a kikötésnél. A misztrálra szerencsére nem is kellett magyarázatot keresni. Az teljesen természetes jelenség az Azúr-parton.

A végeredmény mindenesetre egyértelmű. Egy erősebb szélroham a nekicsapta a hajót a mólónak, az ütéstől a tízliteres hordó egyenesen az érzékeny rádió közepébe zuhant. Amit a mechanika nem tudott elvégezni, azt megtette a kémia. A készülék javíthatatlanná vált.

Satnya szőlő kúszott felfelé a domb oldalán, ahol a Notre Dame de la Garde zöld-fehér tornya állni fog/állt. Nem volt egy óriási kiemelkedés, talán még száz méter se, de kellemes kaptató vezetett felfelé és Vitéz kapitánynak szüksége támadt egy kis testmozgásra. Ki kellett szellőztetnie a fejét, mert a teljes legénység leüvöltése se hozta rendbe a napját. Sötét barmok, még jó, hogy a hajó nem sodródott ki a nyílt vízre.

Külön előnyként a domb tetejéről kiváló panoráma nyílt, talán ez végleg kitörli annak a sosemvolt helynek az emlékét.

A csónaktúra közben majdnem meggondolta magát. Motorossal sokkal közelebb lett volna a régi kikötő. De végül azért megérkezett. Az öböl másmilyen alakúnak tűnt, mint amilyenre emlékezett. A túlsó parton a görög város terült el, fehérre mázolt vagy helyi márványból épített épületek. Két nagyobb templomot és egy színházszerűséget is felfedezett. (Párizs? Ott még vaddisznókat kergető meztelen vademberek sárkunyhói álltak, amikor Marseille már virágzó város volt, tízezernél több lakossal). A kis csónakmóló mellett egy másik modern csónakot fedezett fel. Ezek szerint társasága lesz.

Egy valami nem változott, az emelkedő még mindig gonosz volt, vagy csak az idő kezdte éreztetni a hatását a kapitány szervezetén. De végül feljutott. Jól sejtette, egy épület állt a domb tetején. Sok mindenre számított, de konkrétan erre nem. Egy kápolna és egy zászlórúd, rajta egy kicsi francia zászlóval.

- Áh kapitány, micsoda meglepetés!

- Üdvözlitem Thibault őrmester!

...hosszú beszélgetés kerekedett belőle. Az Átkerülésről, az idegenlégióról, az ómagyarról és a nagybetűsről, az időről, az örökségről, a kihalt népekről, Marseille-ről, az Olympique-ről, a Tour de France-ról és Franciaországról: a cognacról és a comté sajtról, Napóleonról és a Napkirályról, Dumas-ról és Balzacról. Cauchy és Bequerel is említve lettek. A Kis-Trianon palotát Vitéz nem hozta volna szóba, de Gaston ragaszkodott hozzá. Még órákig eltarthatott volna, de az események más fordulatot vettek.

- Az mi?

- Hol?

- Ott a tengeren, Ratonneau mögött.

Vitéz kivette a távcsövét a táskájából.

- Hajók, rengeteg hajó.

A karthi flotta óriásinak tűnt, Vitéz kapitány a lefelé vezető úton legalább harminc trirémát, három négyest és egy ötöst számolt össze. Az minimum tízezer ember, ez nem rablóportya, ez invázió. Vagy harc lesz vagy tárgyalás. De leginkább mindkettő.

A két csónak tízméternyire állt meg egymástól. Félúton voltak az erőd és a karthi flotta között, nagyjából két kilométernyire mindentől. Vitéz kapitány alaposan végigmérte a karthi parancsnokot, olajos bőrű (melyik nem?), az övéi között viszonylag magasnak számíthatott, de ezzel nem fog lenyűgözni egy ómagyart (a mediterrán hadszíntér egyik előnye: egy olyan közepesen délceg úriember is, mint Vitéz József kapitány, simán fölértornyosult a legszálfatermetűbb antinak is). A gondosan ápolt és nyilván különféle szerekkel is megtámogatott szakáll és a finom mívű páncél már érdekesebb, ezek szerint ez a karthi egy...

- Üdv, Átkerült. Hamilkár Barkasz vagyok!

... fontos ember.

Hannibál apja (akinek a fiáról az új történelem valószínűleg nem fog megemlékezni), Hispánia kormányzója, Karthágó admirálisa és a leggazdagabb karthi kereskedőcsalád feje. Elmegy fontos embernek. És meglepően szép görög kiejtése van.

- Üdvözlég Hamilkár, Vitéz József kapitány vagyok, Ómagyarország képviselője és kérdéseim vannak hozzád!

(Ez is csak egy anti, mint Dionikszosz a rabszolga- és gyümölcskereskedő Korinthoszból, a kemény, határozott fellépés majdcsak működni fog.)

- Hallgatlak, és legjobb tudásom szerint válaszolok rájuk. Utána viszont én szeretnék kérni és kérdezni és elvárom válaszodat.

(Ennyit a határozott fellépésről. Dionikszosznak tíz embere volt, Hamilkárnak tízezer, ettől az utóbbi kissé magabiztosabbá vált...)

- Mi célból vagy itt drága barátom, mert esküvői menetnek kissé nagy a kíséreted, más ügyben pedig mit keresnél ily távol otthonodtól?

- Bár elismerem, a görög beszéd különösen alkalmas az értelmetlen udvariassági körökre, nos barátom én mégis a lényegre térek: nem tudok semmilyen okról, hogy én és megfáradt barátaim miért ne tölthessünk néhány napot Massalia szép városában. Miért ne pihenhetnénk itt egy kis ideig, miért ne szólhatnék a néppel és vezetőivel? Szóval ilyesféle ügyeim vannak errefelé barátom, Vitéz József.

- És azt tudod-e barátom, Hamilkár, a Barkidák nemes családjának feje, hogy Massalia városa az Átkerültek barátságát élvezzi, és mi megvédjük a rátörni készülő ellenség ellen?

- Nem éppúgy barátotok-e Karthágó? Nem kötöttünk-e veletek írott szerződést Szicíliaáról? Nem adtunk-e nektek földet Héraklész oszlopainál? De bizony barátom, Karthágó, amelynek szerény szolgálója vagyok legalább oly jó barátotok, mint Massalia.

- Ha partra akarsz lépni e földön, én mégis kénytelen leszek elvenni az életedet. Ismered az Átkerültek hatalmát Hamilkár, ne kockáztasd az életed és vagyonod olyanért, ami sehogyan sem lehet a tied.

(Lehet, hogy Hamilkár megöli az ostrom végén, de ha átengedi Massiliát, akkor viszont biztosan kivégzi Jecsmenik.)

- Ezek az utolsó szavaid, barátom?

- Ezek, nagy Hamilkár!

- Akkor találkozunk a harcmezőn!

- Megfelelőnek hangzik.

Vitéz kapitány gondterhelten rogyott bele a székbe a Hotel et Restaurant au Chateau d'If-ben. Négy napja tartott a blokád. A karthik egyelőre nem tettek semmit. De előbb-utóbb rájönnek, hogy a király meztelen.

- Tudják?

- Talán még nem, de sejteni már sejtik.

Gaston-nak igaza volt, négy nap alatt a világ túlfeléből is ideért volna egy ómagyar flotta. A karthik mostanra bőven gyanút foghattak, hogy a városról vagy nem tud semmit az ómagyar parancsnokság vagy így is, úgy is szabad préda. Patrice, Gaston rendkívül izgatottnak látszó helyettese csapta fel az ivó ajtáját:

- Les africai... bocsánat, a karthik megkezdtek a partraszállást!
  - Ki kell törnünk, minden nappal csak rosszabb lesz. Jecsmeniket lefoglalja Szicília, magától nem fog segítséget küldeni.
  - Egyedül nem juthat át a karthágói blokádon. Ha a vár segít, akkor talán.
  - De...
  - Vigye a gyerekeket! Nézzen rám! Bőven eleget éltem már, sokat láttam, olyat is, amit nem kellett volna. Ez a nap is pontosan olyan jó meghalni, mint bármelyik másik lenne.
  - Az időszennyezés?
  - Nyugodjon meg, tizenöt tonna szénpor van a raktárakban. Egyetlen gránáttal eltörölhetem az egész kócerájt a föld színéről! És esküszöm az élő Istenre, el is fogom!
  - Ilyet akkor sem kérhetek senkitől!
  - Nem is maga kéri, hanem én... és lenne még egy kérésem!
- Vitéz kapitány sejtette mire gondolt a vén provanszál.
- A zászló?
  - Semmi bajom az ómagyar lobogóval, de van egy sokkal alkalmasabb trikolórunk az utolsó órákra. Francia földön akarok meghalni, és az embereim is.

- Ezt nem teheti meg Vitéz kapitány! Ez a terület Ómagyarország része, és az elveink szerint mindig az is marad! Semmit nem adunk fel!

- Köszönöm, hogy emlékeztetett a szolgálati szabályzatra és az Alkotmányra, Pálfalvai őrmester. Gondolom, itt marad és kezeli az aknavetőt és a géppuskákat?

- Én...

- Akkor értjük egymást! Két választása van: vagy itt marad, és az embereivel védi az ómagyar erődöt vagy átadja a franciáknak és díszőrséget áll a zászlófelvonásnál. Az utóbbihoz, gondolom, nagyon ért, elvégre tengerészgyalogos. Messinában majd hadbíróság elé állíthat.

A tengerészgyalogos őrmester nyelt egyet, a saját fogalmai szerint nem volt gyáva, de egy értelmetlen csatában meghalni nem bátorság. Márpedig öt tengerészgyalogos ötezer karthi ellen az öngyilkosság, hősies és felemelő, de akkor is csak öngyilkosság.

- Kiváló. Öt perc múlva teljes glédában a zászlórúdnál, az embereivel együtt.

- Mennyi idő felfűteni a kazánt?

Kassai elgondolkodva vakarta meg a fejét, noha pontosan tudta a választ.

- Teljes nyomásra?

- Nem negyedgőzzel szeretnék vánszorogni, miközben a kedves afrikai cimborákkal vidám társasjátékban veszünk részt, és megfigyeljük a belezéssel kapcsolatos népszokásaikat!

- Jól van! Nem én akarom megszállni a várost, ne rám legyél dühös! Huszonöt perc, legfeljebb harminc. Negyvennél semmi esetre sem több.

- Ajánlom, hogy huszonöt legyen! Nyomás! Most!

A piros-fehér-zöld zászló lassan kúszott le, majd Pálfalvai őrmester, mint az ómagyar helyőrség második embere, leakasztotta a kötélről és négybe hajtva Vitéz kapitány kezébe adta.

- Az Ómagyar Köztársaság hivatalos képviselőjeként If várát ezennel átadom a Francia Köztársaságnak.

Tizenkét torzonborz, szakállas öregember, elnyűtt legionárius egyenruhában, amelynek kopottas színétől annyira elütött a friss kék-fehér-piros téglalap. A sor előtt Gaston Thibault obsitos

őrmester, a barna ráncos arcában ülő furcsán csillogó szemekkel.

- Gardez a vous!

Furcsán recsegett az öreg Gaston hangja, a magyart még mindig francia akcentussal beszélt a franciát viszont már magyarral. A zászlót ellenben tökéletes mozdulattal illesztette a helyére. A hegyekből lezúduló misztrál vad erővel kapott a szövetbe, de a házi készítésű lobogó állta a sarat, teljesen kibomlott és vidáman csattogott a süvítő szélben.

- Présentez armes!

Közel kétszázötven évvel a születése után talán utoljára (vagy kétezer évvel a születése előtt elsőként, de ez már filozófia, amire az adott helyzetben sem ideje, sem különösebb igénye nem volt senkinek) felhangzott „La Marseillaise”.

A berakodás lassabban haladt, mint remélte. Gyermekek bámultak értetlenül, asszonyok zokogtak, újra délceg tartású, megfiatalodott öregemberek tartották a köteleket és őráratoztak a falakon, az ő zászlójuk alatt. Harmincöt ember, az öreg Pista még soha nem vitt ennyi utast, nem egy mediterrán kéjutazás lesz. De legalább a kéményből füst gomolygott végre. Egy nehézgéppuska mély hangú dübörgése oszlatta el a vihar előtti csendet. A két kisgyerek riadtan pillantott az anyjára, a csecsemő pedig felsírt. Gaston feje jelent meg a sáncon.

- A karthik kiszúrták a füstöt! Támadáshoz készülnek. Indulniuk kell, most azonnal! Sok szerencsét!

- Befelé azonnal, mindenki! A hajó most rögtön indul!

Vitéz kapitány hisztérikusan terelte fel a parton állókat a hajóra, a csomagoknak többé nem volt jelentősége, persze eddig se nagyon. A francia kimért, lassú lépésekben indult vissza a géppuskához.

- Gaston!

Az őrmester még egyszer visszanézett.

- Vive la France!

- Éljen Ómagyarország, kapitány!

Vitéz felugrott a hajóra és berohant a kormányosfülkébe. A két öreg eloldotta a köteleket.

- Mekkora a nyomás Periklész?

- Negyedgöz... se.

- Az akksi?

- Tizenöt perc, ha minden a motorokra megy.

A trirémák gyors hajók, harci helyzetben akár óránkénti tizenöt-húsz kilométerre is felgyorsulhatnak. A *Pista* teljes gőzön tudott huszonhármat, rásegítéssel huszonötöt. Ráadásul most szembe mennek a karthi hajórajjal. A hármas kormánylapát miatt jobb a manőverező képessége, de harminc karthi hajót kell kicseleznie. Illetve huszonnyolcat, két óvatlan trirémát apró szilánkokra szaggattak az erőd nehézgéppuskái. Nem sokkal lett könnyebb a feladat. Ha ütköznek, végük, akkor oda a sebesség, és a túlerő bekeríti őket. Sok halott afrikai fog úszni a vízen, de ez végeredményben nem számított. Se Hamilkárnak, se neki.

Közben a *Pista* befejezte If körülhajózását és némi sebességet is gyűjtött. Megpróbálkozhatott volna megkerülni északról Ratonneau-t, de valószínűleg ott is várt volna rá némi kellemetlen meglepetés, csak a sziget háta mögött már nem számíthatott az erőd támogatására. Kár, hogy a német ágyúk már akkor sem voltak a bunkerekben, amikor még Marseille 'La Panier' nevű városrésze foglalta el a mai Massilia helyét. Nem, egyetlen megoldás maradt.

- Periklész, orral a karthik felé, teljes sebesség, facsard ki az utolsó wattokat is az akksiból.

- Zenét?

Tizenkét kilométer óránként. Az első triréma nyolc-kilencszáz méterre lehet, a nyílt tengerig további haton kell túljutniuk, a karthi flotta többi egysége csak akkor kapcsolódhat be a küzdelembe, ha sikerül lelassítaniuk a *Pistát*.

- Még ne... irányt tarts!

Az aknavető gránát jó hetven méterrel a karthi hajó mögött hullik a vízbe és egy látványos, ám ártalmatlan vízoszlopot küld a levegőbe. Ha szerencsájuk van, megzavarja az evezősokeket és kiesnek a ritmusból.

Tizennégy kilométer óránként. Hétszáz méter. A következő gránát már pontos munkát végez. A vízoszlop helyett megjelenő tűzoszlop egy újabb karthi hajó pusztulásáról tudósít. De mindenképpen harcképtelenné válik. Szerencse, de ki is kell használni. A karthik mintha nem erőltetnék annyira a támadást. Vagy mégis.

- Még mindig ne... irányt tarts!

Tizenhat kilométer óránként. Ötszáz méter, ha nem ütköznek, most már gyorsabbak a karthiknál. De még mindig hat sor triréma cikázik az öbölben keresztbe. Néhány hajó, amelyik semmi szín alatt nem érhetné be őket, elindult If szigete felé. A vár két nehézgéppuskája kerepelni kezd. Trirémák és egy négyes is lángra kap. Nagy pusztítást végeztek, de nem lesz elég. Nincs annyi lőszerük, hogy mindenkit megöljenek. Barkasz tökéletesen tudja ezt.

- Még mindig ne... jobbra tíz fok!

Tizennyolc kilométer óránként. Kétszáz méter. Az első trirémán gyakorlatilag túl voltak, a *Pista* a karthi hajó tatja (már ha ez a fogalom értelmezhető egy ókori hajó esetén) mögött fog elsuhanni. A tehetetlen karthi legénység lándzsákkal és nyilakkal próbálja meg levezetni a feszültségét. Pár tengerészgyalogos erőtlen és ritka tüzet ad le a válaszul. Csak a miheztartás végett. Ennyi is elég, hogy a balliszta kezelői meggondolják magukat. A célzás nélkül kilőtt fémhegyű óriásnyíl a hajó felett tíz méterrel süvít el. A manőverrel egyébként a második hajót, azt, amelyik benyelte az aknavető gránátot is lerázzák, annak kapitánya úgy kalkulált, hogy az első hajó fedezi ezt a kitörési útvonalat. És különben is van elég baja.

- Most! Cél három óránál az evezősokekre... élesen balra!

Húsz kilométer óránként. Mínusz száz méter, az első karthi vonalon túl. A *Pista* fordulóköre hetven méter lehet, a kanyarodásban sebességet, és ami még fontosabb energiát veszítettek. De a negyedik vonalat így lehet elkerülni. A parancsnoki kabin tetején felugrat a PKM, Lovász helyesbít, aztán talál, faforgács, csontszilánkok és vér spriccel a sorozata nyomán. A harmadik karthi triréma is semlegesítve. Itt az ideje, hogy Periklész új nótát tanuljon. Valami egészen eltérő stílusút. A hangszóróból a Panzerlied nyitó taktusai üvöltenek, Vitéz kapitány múlt hónapban beszerzett „Világháborús katonadalok” című kazettájáról. Egy vagyombba került. Ha most megmenekül, megérte.

- Jobbra húsz fok, hajtóművel támogat!

Húsz kilométer óránként. Mínusz háromszáz méter, a harmadik karthi vonalon túl. A fele megvan a negyedik és ötödik triréma nem okozhat gondot, messze vannak és Lovász gondoskodott arról, hogy messze is legyenek. Az aknavető is folyamatosan küldi halálos csomagjait a karthi hajókra. Több találatot nem érnek el, de így is segítség. Egy evezős hajó ellen nem kell sok, ha az evezősök kiesnek a ritmusból vége van. Sebességet veszít és ezzel oda a lehetőség.

- Bazmeg!

- Mi van?

- Akad ez a trágya szar!

Huszonegy kilométer óránként. Mínusz hatszáz méter, az ötödik karthi vonal. Baj van, az egyetlen géppuska nélkül a teherhajó védtelenné vált, csak kézfegyvereik vannak, ami nem nagyon viszi át egy hajó palánkját messziről. A hatodikat, ha kikerülik, egyenesen belemennek a hetedikbe. A másik opció, hogy a hatodik hajó jön beléjük. Mindenképpen vége a dalnak. Vízoszlop emelkedik a levegőbe ötven méterre. Az erőd nem lehet ennyire nem pontos, az aknavető nem erre való és a robbanás is túl kicsi... aztán még egy és még egy. Végül az egyik gránát a fedélzeten robban. A hatodik triréma lelassul és a *Pista* alig húsz méterrel a döfőorra előtt húz el. Az aluvitézek. Volt kézigránátjuk. Isten óvd a Tengerészgyalogságot! A leghasznosabb fegyvernem az eged alatt!

Még egy nyílzápor. Nagy közlegényt eltalálja az egyik, de meglepő módon az alumínium-parafa páncél működik. A meglepett karthik utolsó próbálkozásaként egy gyújtónyíl fűródik a kormányosfülkébe. Egy kis halon lerendezi a kérdést.

Huszonhárom kilométer óránként... *es bracht unser Panzer im Sturmwind dahin*, szélvészfényként

száguld a páncélosunk. Mínusz ezer méter túl a hetedik karthi vonalon és az egész flottájukon. Az *ÓmHH Türr István* segédnaszád sikeresen kitört! Mindenki éljenez, Vitéz kapitány átöleli Periklészt aztán Pálfalvai őrmestert.

Fekete füstgomolyag emelkedik fel a helyről, ahol If vára állt, majd kilenc másodperc múlva a dörrenés is utoléri őket...

Öt nappal később...

- Harcvonalba fejlődj! Vezérhajó a *Fiume*!

Óh, hányszor szeretne volna ezt kimondani! Rendszeresen voltak álmai arról, hogy a *Fiume* megfigyelőtornyán áll, miközben a romboló a pokol tüzes démonaként száguld végig a tehetetlen anti flottán.

- Mindenki a harcálláspontokra!

Izgatott matrózok rohangálnak a fedélzeten, géppuskákat biztosítanak ki, lőszert rakodnak az ágyúkhöz, az *ÓmHH Fiume* ma vért fog ontani. Máshogy dübörög a turbína a lába alatt, és izgatottabban forog a hajócsavar, a feje felett, a dómjában nem a megszokott módon pörög a radar, és még feljebb büszkébben leng a címeres hadi lobogó.

Irányíthatta az ómagyar flotta kiépítését és hozzá köthető a rombolók kidolgozása. Nem túl lényeges technikatörténeti érdekesség, tovább. A zászlólobogtatás, a pella, athéni és karthágói bemutatók? Érdekel ez valakit? Még szócikk sem lesz az ötven kötetes ómagyar lexikonban. Az Adria Svadron vezérkari főnökeként az ómagyar-egyiptomi barátsági szerződés részleteinek kidolgozója. Kinek az aláírása van a papíron? Másé. Akkor meg? Az Adria Svadron második parancsnoka és a harmadik magyar admirális. Ki volt a második kapitány Amerikában? A Holdon? De a massiliai tengeri csata győztese és Ómagyarország hőse? Ez már valami, ez bekerül a történelemkönyvekbe.

A flotta Cassis kiugró szirtjéhez ért, bár most biztos valami nyelvreccsentő görög neve van. A *Fiume*, a *Tatabánya* és a *Dorog* egy vonalban, mindkét oldalon ötszáz méterre két-két naszád. Még huszonöt kilométer a győzelemig. Még háromnegyed óra a dicsőségig. A *Fiume* gyorsabban is mehetne, de a többiek nem tudnák követni. Nem, a diadal megvárja, siettetni csak a vereséget lehet. Melyik kép lesz vajon a gimnáziumi történelemkönyvben. A sapkás, vagy az, amelyiken a nyakából lóg a távcső? Azon jól néz ki. Jecsmenik Iván, ellentengernagy..., vagy legyen inkább altengernagy? Ismerve az ómagyar hadsereget, az előléptetés valószínűtlen, de egy ilyen győzelem után? Bármilyen megeshet. Így jobban is hangzik. Jecsmenik Iván altengernagy, az Adria Svadron parancsnoka. Á.u. 32. július 17-én Massilia mellett megsemmisítette a karthágói flottát. A csata a későbbi...

A megérkező ómagyar flotta If üszkös romjaitól és néhány hajóroncsától eltekintve üres kikötőt és egy ünneplő várost talált. Az *ÓmHH Fiume*, a zászlóshajó felspannolt légénysége kénytelen tovább túrni a többiek csipkelődését. Maradtak elsüllyesztett ellenséges hajó nélküli szűzikék. Jecsmenik admirális pedig...

- Admirális, telegram. Messinából küldték tovább.

Jecsmenik szinte kiszakította a rádiós kezéből a papírcsíkot. Csak egyetlen szó szerepelt rajta: KÖLCSEY. Jó hírek voltak, mégis mérgesen gyűrte össze és hajította a tengerbe.

...Barcino közelében...

A karthik indulás előtt még indítottak két bágyadt rohamot a város falai ellen, főleg azért, hogy nyomatékossítsák, nem érdemes elhagyni a biztonságot nyújtó várost, de Hamilkár Barkasz nem véletlenül volt a Karthágó egyik legjobb hadvezére. A *Türr István* kitörése után csak idő kérdése volt az ómagyarok jelenése, és az ő tűzerejük ellen tehetetlen volt. A felprédált szőlőhegyek és olíva ültetvények egészen csinos zsákmányt hoztak, bőven fedezte a hadjárat költségeit. Massilia ostroma így a 'kudarcs' dobozból, a 'részsiker' kategóriájába került át. A valódi ellenségei amúgy sem Massiliában voltak, sőt nem is Rómában, Esztergomban vagy éppen Fiumében.

... és valahol a Száva menti őserdőben...

A tábor tökéletes biztonságban érezte magát.

Halmai a vezérkarának és a sereg utánpótlásának nagy részével jó huszonöt kilométerrel állt a 'frontvonal' mögött - már amennyire lehet frontvonalról beszélni egy ilyen típusú hadjáratnál, mindenesetre a megtörő zászlóaljok a terveknek megfelelően egy ötven kilométer széles és harminc kilométer mély dudorból kiűzték az antikak és felszámolták az ellenállás maradékát. Nagy létszámú anti sereg nem juthatott át a megtörők mégoly vékony és szakadozott vonalán sem, kisebb létszámú portyázó bandákkal pedig száz ómagyar katona bármikor elbánik. Legalábbis ez volt az elképzelés. Tíz kilométerre jártak a Szávától, éppen a hajóágyúk hatótávolságán túl, a helyszín tökéletes. Az álcaruhás katona lecsatolta az éjjellátóját, nem sok kedvet érzett ahhoz, hogy megvakuljon.

- Most!

A Dragunov távcsövén át tökéletesen látta az eseményeket. A gránát éppen a benzinszállító IFA alatt robbant. A teherautó egyetlen, mindent elemésztő narancsszín tűzlabdává vált. A tűz hamar belekapott a szomszédos teherautókba és az elszabaduló földi pokolhoz a lőszer és a benzin újabb robbanásokkal járult hozzá. A tábornok alsógatyában és atlétában rohant ki a sátrából, szinte sajnálatra méltónak tűnt. A sajnálat azonban a lenézés udvarias formája, és nem mellesleg tökéletes célpontot nyújtott a szinte nappali fényt adó narancssárga ragyogásban. Hang nélkül vágódott hanyatt.

Az erdőből nyílzápor zúdult a táborra, újabb rohangáló figurák rogytak össze. Néhány AMD is felugatott, annyi, amennyi akár az antiknak is lehetne, csak az antik nem lőnek ilyen pontosan. Az ómagyar katonák lassan ocsúdtak az első meglepetésükből, néhányan céltalan, szórványos tüzet adtak le az ellenség feltételezett irányába...

Nyéki összecsukta a könnyű, csupán morze kódok küldésére alkalmas rádiót. A Himnusz soraira gondolt *...hányszor támadt tenfiad szép hazám kebledre, s lettél magzatod miatt magzatod hamvvedre...* Van, ami nem változik egy ilyen hétköznapi eseménytől, mint az Átkerülés. Az emberi természet például.

- Operettkatonák, aluvitézek baszki! A kurva anyátok, az az operettkatona! A Százezredes se csinálta volna jobban! Nulla veszteséggel lehoztuk az akciót! Elkentük a nagyarcú megtörők száját! Szétbasztunk titeket, buzogányos pöcsök!

Ennyit a filozofálásról és a költészetről. A tengerészgyalogos őrmester éppen egy, az optimálishoz képest talán kissé hűvös, hegyi patakban takarította le magáról az arcára és testére kent illír harci festést. Lelki állapota a düh és a mérhetetlen büszkeség között ingadozott. Mindkettő kifejezéséhez a magyar nyelv erőteljesebb népies jellegű kizsólásait vélte a legmegfelelőbb eszköznek.

- Legyen büszke magára és az embereire őrmester, de ne feledje, amit tegnap tettünk az sose kerül fel a Dicsőség Falára Fiumében. Ez az akció nem történt meg, Halmai tábornokkal és a törzsével illír vademberek végeztek, akik valahogy hozzájutottak pár lőfegyverhez és egy kézigránáthoz. Ön és a csapata hivatalosan továbbra is operettkatona, aki csak díszszemlén jeleskedik!

Megértette az őrmestert, tényleg mélyen együtt érzett vele. Az ellenség minden hibája és a mázlifaktor ellenére hatalmas haditett volt, ötszörös túlerőben lévő, modern fegyverekkel felszerelt alakulatot morzsoltak fel. De bizonyos események arra vannak rendelve, hogy pontosan emlékezzünk rájuk, mások meg arra, hogy pontatlanul.

VI. Az Albán

A fényesen csillogó érdemrend megtette a hatását, a tengerészgyalogos tisztelgett és átengedte őket a két világot elválasztó nagyon is valóságos kapun. Mögöttük volt a modern Fiume: Magyardomb, a helyi kiskirályok palotáival; az Új Kikötő a matrózok állandó vagy ideiglenes lakásaival, raktárakkal, javítóműhelyekkel és az elengedhetetlen lebujokkal, a félelmetes kikötői erőd és azon is túl a Megtörök hírhedt kiképzőtábor. És persze a fél várost elfoglaló, füstbe burkolózó Hajógyár, az acélkohóval, a sólyákkal, az égbenyúló darukkal, a dokkokkal, a javítóműhelyekkel valamint a bér- és tényleges rabszolgák (az ómagyar törvények természetesen tiltották a rabszolgaságot, de a törvényen akkora rések tátongtak, hogy kiskapukra se nagyon volt szükség a megkerülésére) nyomorúságos szállásaival. Előttük pedig a híres-hírhedt Antikikötő terült el.

Az Antikikötő, az egyetlen ómagyar fennhatóságú hely, ahová az ókoriak minden ellenőrzés nélkül beléphettek. Három földrész kereskedői, akiket a mesés gazdagság ígérete vonzott ide, emancipálatlan illírek, akiket a szimpla túlélés, és a legpitibb ómagyar bűnözők, akiket még Fiume is kivetett magából. Mindez vegyítve a város legrosszabb kocsmáival és a világ összes nemi betegségét hordozó prostituáltakkal. Két évvel ezelőtt, a harmadik emancipációs szintet megállapító bizottság szerencsére nem az Antikikötő alapján alkotott vélemény. Rossz nyelvek szerint gazdasági természetű okok voltak a háttérben. De az ilyen pletykákat lehetetlen elhallgattatni, még akkor is, ha az ómagyar hivatalnokok legendásan megvesztegethetetlenek voltak. Legalábbis voltak ilyen mitikus hivatalnokok is, talán nem pont ebben a bizottságban, de mindenképpen kellett akadniuk. Ilyen abszurd képzei ép elméjű embernek nem lehetnek saját kútforrásból, úgyhogy a mendemondáknak valós alapjának kellett lennie.

De vissza az Antikötőhöz. Valaha mesés vagyontok cseréltek itt gazdát, az ómagyar kereskedelmi flotta fejlődésével azonban mindez háttérbe szorult. A legdörzsöltebb gazfickók hajót szereztek, és inkább a saját városiakban kopasztották meg a buta antikát. Az Antikikötő a középszerű vagy még inkább a kisstílusú rablók otthonává alakult. Mindezt mostanra a görög, föníciai vagy karthi kereskedők is megtanulták (még a nehézfejű rómaiak is, bár ők voltak az utolsók) akik továbbra is nagy számban keresték fel a várost. Talán még annál is többen, mint a régi boldog napokban. A szabályok viszont megváltoztak, a hajózás és az időszennevezés kockázata az antiké lett, és elvárták, hogy ez az árakban is érvényesüljön.

- Mi a fenét keresünk itt? – Vitéz rühellte az Antikikötőt, egyre jobban, nyilván a korrallal járt. Annak idején, az *ÓmHH Száva* fiatal főgépészeként például kifejezetten szerette ezt a helyet, sőt, azt sem bánta, amikor a Dezinformációs Alosztály kért tőle egy kis szívességet. '*Haditechnika fiataloknak: Atomfegyverek*', ezt akarták elsózni egy szicíliai görögnek, de kellett valaki, aki hitelesíti a sztorit. A misztikus feladatokat ellátó főgépész pont megfelelt a célnak. A *Száva* feltartóztatta a szicíliai hajóját és megtalálták nála a könyvrészletet. Az elhült, habogó főgépész tökéletes alakítást nyújtott. A görög bekapta a csalit és legközelebb dupla összeget fizetett a titkos információért, amely ezúttal minden baj nélkül eljutott Cataniába. A görögök azóta is vitatkoznak az atomok mibenlétéről (Vitéz legalább öt különböző filozófiai iskoláról tudott, akik természetesen semmiben nem értettek egyet) egy alexandriai mágus állítólag még azt is megígérte Ptolemaiosznak, hogy megépíti a könyvben említett csodafegyvert. A többi uralkodó pedig az addigiaknál is jobban rettegte az ómagyarok hatalmát. A fiatal főgépész egyébként később az Alosztály segítségével megszerezte a leselejtezett *Szavát*. De ez már történelem.

- Már mondtam, a hidrogénmalom! – Lovász nem tudott betelni a csillogó kitüntetéssel és annak hatalmával. Amióta megkapták azért a massiliai csatáért az érdemérmét, amit hivatalosan kalózkod ellen vívtak, órákon át csak a fényes fémet bámulta és állandóan jól látható helyen hordta. – Megtaláltam a tökéletes patakot. Tizenöt kilométerre a hegyekben, ötven literes vízhozama van, napi háromszáz köbméter hidrogént a legprímabb megoldással is termelni fog, de egy év után simán ötszázra lehet emelni. Már csak egy csővezeték kell ide a tengerhez és rengeteg pénzt fog

hozni!

- És ennek mi köze van az Antikikötőhöz?

- Már mondtam!

- De nem mondtad! Takarodj innen, büdös seggdugasz anti!

Vitéz nagyot taszított a ki tudja honnan elé sodródott rómain. A latin sértődött képet vágott, de aztán mégsem támadt rá a jó egy fejfel magasabb ómagyar párosra.

- Az van, hogy a föld Albáné.

- Albán Tibi?

- Milyen Albánt ismersz még? Igen, Albán Tibi!

- Figyelj, régóta ismersz, tudod, hogy sok mindent bevállalok. Ha kell, egy evezős dereglyével nekitámadok az *ÓmHH Dorognak*. Albán Tibivel viszont nem fogok üzletelni. Ez az utolsó szavam!

Legalább huszonötödszörre ismételte el, hogy soha többet nem hagyja rábeszélni magát semmire. Elszalasztotta az utolsó lehetőséget, akkor kellett volna visszafordulnia, amikor a kifestett arcú illírek megállították a kovácsoltvas kapu előtt. Lovász viszont erősködött, hogy ő márpedig mindenképpen megköti az üzletet, ezek után Vitéz engedett. Ez a szerencsétlen még elbarmolna valamit, a vegyész még Periklésznél is gyámoltalanabb tag, hogy engedhetne volna egy ilyen minden hájjal megkent gazember karmai közé? Én beszélek, te hallgatsz világos?

- Albán úr most fogadja önöket.

Huszonöt év körüli, csinos, sötétszőke, miniszoknyás-tűsarkús titkárnő egy valószínűleg csak a látszatért hordott szemüveggel és hibátlan esztergomi kiejtéssel. Nyilván született ómagyar. Megfelelő papírokkal. Egy olyan telefon-írógép kombináció mögött, ami bármelyik fővárosi irodának becsületére vált volna.

A bányákban, a földeken, az építkezéseken vagy a csatornában güriző, mélyszegénységben élő anti normális dolog. A saját szutykos népe között akár király is lehet, valakinek a primitíveket is kordában kell tartani. Ha esetleg vajákossággal, eredeti kelta/dák/illír/satöbbi népművészeti tárgyakkal vagy újabban jogvédelemmel meggazdagszik, még az is elviselhető. Egy olyan anti, aki az Illír Szénbányászati Vállalat és Vasmű többségi tulajdonosa, a Fiumei Általános Biztosító- és Hitelintézet egyik alapító és igazgatósági tagja, a (valószínűleg soha el nem készülő) Fiume-Sziszek Vasút harmadik legnagyobb részvényese, egy olyan anti, akinek magyar alkalmazottai vannak... na ez skandallum. Márpedig Albán Tibor (újabbán az eredeti, illír nevét is használta, de szigorúan csak az antik előtt) pontosan ez a fajta anti volt.

Egy okosan kalkuláló törzsfő, a tehetséges fia és egy szentimentális, kezdő emancipátor: innen indult az egész. A későbbi játszmában persze bőven volt szerencse is, mert senki nem sejtette, hogy az egyik legolcsóbban kitermelhető szénkészlet pont az ő törzsének földje alatt van. Az, hogy a dolog nem a szokásos módon (az anti törzs elűzésével, kiirtásával vagy ennek tetszőleges kombinációjával) ért véget, az részben Albán érdeme. Nagyobbrészt az egalistáké, akik végre nyertek egy jól eladható ügyet, de leginkább a hatalom figyelmetlenségéé, amikor hagyták az egészet elfajulni. Az egalisták elárulása és a fiumei elittel kötött szövetség viszont már egyedül Albán tehetségét dicséri. Remek felállás volt, mindenki megkapta, amit akart. Fiume az ómagyar államtól független olcsó energiát, egy kirakatban mutogatható sikeres antit és egy strómant, akihez minden disznóságot ki lehetett szervezni. Albán sokkal kevesebbel is beérte: pénz és hatalom.

- Áh, Lovász és Vitéz urak, a híres háborús hősök! Kérem foglaljanak helyet!

Zsíros és izzadt tenyere volt és olyan szorítása, mint egy kislánynak. Vitéz igyekezett pókerarcot vágni, de azért amilyen hamar csak lehetett, beletörölte a kezét egy zsebkendőbe.

- Frissítőt? Nyilván... Lajos, kérem hozzon fel valamit a pincéből!

Az egyik fehér zakós kétajtós szekrény elindult a pince irányába. Ahhoz képest, amekkora illír népi hősnek adta el magát, egyetlen törzsbelit sem tartott a maga közelében. Csecsemőket csókolgatni, meg kifestett arccal ugrabugrálni a tűz körül egy dolog, a bizalom meg egy másik.

- Mielőtt a tárgyra térnénk, kérem elégiítsék ki a kíváncsiságom. Semmi államtitkot vagy ilyet nem

várok, de szeretem a lehető legtöbb forrásból beszerezni az információimat. Önöknél illetékesebbet pedig keresve sem találhatnék a szicíliai ügyekben.

- Egészen pontosan mi érdekli?

- Óh, minden, uraim, minden. A jólétesültség pénzt és életet ér. Néhai atyám is levonta a megfelelő következtetést a rendelkezésre álló információkból: barátságban lenni az ómagyarokkal bölcs dolog. Menet közben a Lajos nevű, meglehetősen elegánsan felöltözött bútordarab is visszatért egy palack borral, a címke tanulsága szerint egy 28-as évjáratú neszemélyi chardonnay-vel. A szakértők egybehangzó véleménye szerint a világ legjobb bora. A címkéjét viszont nem túl bonyolult eltávolítani az üvegről és átragasztani egy másikra.

- Egészség!

- Egészség!

Nem 28-as volt, de egészen jó. Sőt határozottan jó, pláne a szicíliai, bornak csúfolt mustok és Nyéki pancsolt rettenetei után.

- Nos, a háború. Örömmel vagy sajnálattal kell tájékoztatnom, hogy az most csúszást szenved. A karthik inkább nem támadtak neki a teljes ómagyar flottának, és télen nem is valószínű, hogy bepróbálkoznak. Böven elég veszélyes a tenger egymagában.

- A Szerződés?

- Megújítottuk, a karthik végleg lemondtak Szicíliáról. De ezt már eljátszották egyszer.

- És hosszútávon?

- Hosszútávon mind halottak leszünk. Ennél pontosabb elemzést sajnos nem adhatok.

- Államtitok?

- Nem, az értelmi képességek hiánya. Öszintén szólva, maguk a karthik se nagyon sejtik, mit szeretnének csinálni. Az államtitkot a titkos záradékok jelentik, de azokat nyilván nem egy közönséges kereskedő jelenlétében iktatják.

- És a Massiliában történtek?

- Az viszont tényleg államtitok. A sajtónyilvános változatot meg gondolom, ismeri.

- Úgy hallottam, karthi oldalról Barkasz mozgatja a szálakat.

Vitéz arca egy pillanatra görcsbe rándult a név hallatára. Rosszul viselte, ha egyesek megpróbálták megölni. Ha az a személy történetesen egy primitív barbár anti volt, azt meg pláne. Bazmeg, egy-null Albánnak. Ezt minél hamarabb be kell fejezni.

- Én szívesen politizálok, filozofálok Önnel, sőt a zenéről is szeretek társalogni. A bor egyébként remek, ha még nem dicsértem volna meg. De azt hiszem, mégiscsak az üzlet miatt jöttünk össze. Nyilván az Ön ideje még az enyémnél is drágább.

- Igaz, igaz. Adrienn kérem, behozná a dokumentumokat!

Az utolsó mondatot már a telefonba mondta. Fél perc múlva megérkezett a titkárnő, ezek szerint Adrienn, de továbbra is rendkívül vonzó, különösen a százhatvan centi magas és minimum egy mázsasúlyú főnökével összehasonlítva, és vele egy hatalmas köteg különféle méretű hivatalos irat és térkép.

- Maradjon, aligha hiszem, hogy egymagamban eligazodok. Tudják uraim, Adrienn a cég lelke, nélküle élve megzabálnának a beszállítók, a vásárlók vagy a hatóságok. Igazság szerint már rég feleségül kellett volna vennem, hogy az őt megillető pozícióba emeljem.

Innentől Lovász vette át a szót, Vitéz nem sokat tudott a hidrogénmalmokról. Nyilván egy vízkerék, egy elektromos generátor meg egy vízbontó készülék, mi más lehetne, de ez igazából a vegyész biznisze volt. A megbeszélés a párbajsegédek ügyévé alakult át. Albán is visszavonult a párbeszédtől, a terület haszonélvezeti jogának átengedéséről és a csővezetékre létrehozandó új vállalatról szóló diskurzushoz ugyan hozzáfűzött két-három megjegyzést, de leginkább a titkárnője kötötte le a figyelmét.

Szegény lány, jutott egy pillanatra Vitéz eszébe, a nő combján pihenő virslíujjakat egyszerűen nem lehetett nem észrevenni. Azt sem, ahogy a hájas kéz egyre feljebb haladt a feszes fehér húson. Aztán más gondolatok foglalták el az előző helyét: ez a csaj is csak egy ugyanolyan kurva, mint, aki egy ezüstért kínálja a bájait a matrózoknak. Csak jobban megfizetik. Keserű ízt érzett a szájában, mert eljutott az egyértelmű kérdésig: vajon ki a prostituálja jobban magát, aki jó pénzért hagyja,

hogy egy gazdag, kéjenc anti nyílt színen taperolja? Vagy az, aki egy fényes plecsniért befogja a pofáját, és Messinában mosolyogva üdvözlí a karthágói békekövetséget, és külön örömét fejezi ki, hogy végre személyesen találkozhatott a híres Hamilkár Barkasszal...

VII.

Ibériai félszívek

- Mielőtt megkérdezné: egy eltévedt germán hercegnő, egy régi röplabdás családból származó emancipátor, a gének szerencsés keveredése és megfelelő táplálkozás. Ha csak a seggemet hesszőli, az a sok edzéstől és a gyakori terepmunkától lett ilyen.

A lány legfeljebb huszonöt, de minimum százkilencvenöt volt és a borosüvegek címkéit vizsgálta. Vitéz messze nem rendelkezett akkora vagyonnal, mint az a régi Forma-1-es ürge, hogy egy harminc évvel fiatalabb és húsz centivel magasabb kislánnyal bármi ügye lehessen. Segget stírölni viszont ingyen van, sőt egy kis időt a combjára is rászánhatott.

- Ja, majd el felejtettem. – Még mindig nem fordult meg, nyilván valami bányaré m feje van, akkora orral, mint egy balkezes kozákpisztoly. – Kovács Nikolett, ön, gondolom, Nyéki Attila.

- Nem, én vagyok Nyéki Attila, az úr Vitéz József...

- ...A *Türr István* kereskedelmi hajó kapitánya, szolgálatára.

Egynek elmegy, na jól van csinoska, rendben, az arca is szép, a vörös haj jól megy a szeméhez, de a melle akkor is kicsi.

- Attila nem mondtad, hogy társaságunk lesz. Ha szólsz, úgy készültem volna.

- Mit csináltál volna? Esetleg megmosdasz? Rendre teszed a szakállad?

Nyéki csak irigy volt. Vitéz kapitánynak sűrű, erős arcszőrzete nőtt, amit egyébként gondosan ápolt és kéthetente fazonra nyírt. A kocsmáros ezzel szemben csak ritka, szálas bajszot bírt volna növesztetni, szakállal pedig egyenesen nevetségesen nézett ki, Vitéz egyszer látta. Előbb-utóbb a puci arc is visszajön a divatba, Athénban biztos könnyen szerezne barátokat.

Nyéki egy egészen korrekt méretű ládát tartva állt a hátsó ajtónál. Az arckifejezéséből ítélve nem pehelypaplanokkal töltötték fel. Valami felirat is állt rajta, de abból a távolságból Vitéz nem tudta kibetűzni. Egy pillanatra elgondolkodott, hogy segítsen-e neki, de ő sem szeretné, ha a saját hajóján valaki más rendezkedne. A kocsmáros majd leteszi a ládát oda, ahová akarja.

- Kösz – fűjtatott egy nagyot Nyéki, miközben egy kissé szemrehányóan nézte a magát kényelembe helyező Vitézt. – Remélem, máskor is a segítségemre leszel, amúgy foglaljatok helyet, az én kocsmám a ti kocsmatok!

Niki egy palack Chateau Biatorbágy Juhfark mellett döntött, ha már így hirtelen részesedést szerzett a Kikötőben. Nagy szerencséjére Nyéki pont a szemmelverés leckéket hagyta ki a mágusképzőben, így a nő túlélte a mutatóvánt.

Vitéz végre el tudta olvasni a dobozra írt feliratot is: Euskadi Ta Askatasuna. Kovács kisasszony(?) is csatlakozott az asztaltársasághoz. Egyáltalán nem szép, innen közről tisztán látszanak a szeplői, kár, hogy Vitéz kapitánynak valójában tetszettek a kissé szeplős nők. Szerencséjére Nyéki magához ragadta a szót.

- Azt hiszem, mint a leginformáltabb ember, nekem kell levezé nyelnem a bemutatást. Józsi, íme egy istennő, illetve nem is egy, hanem sok. Kovács Nikolett az Alosztály egyik legértékesebb alkalmazottja, magas, pláne a stöpszli antikhoz képest, tökéletes alakú és négy nyelven beszél. Vagyis teljesen megfelel az antik istenekről alkotott sztereotípiáinak. Megfelelő felszereléssel még csodákat is tesz.

- A Cataniai Artemisz!

Most döbbsent csak rá, honnan volt annyira ismerős a lány.

- Többek között, egyébként nem szeretek egyedül inni, olyat csak alkoholisták tesznek.

- A hölgynek igaza van, Attila, én is kérek egy ugyanolyat.

- És akkor erről a kalózárról, itt ni. – Nyéki mellényúlhatott, Vitéznek csak egy Fiumei Magyarrizling jutott. - Vitéz József kapitány, az egyik legnagyobb bajkeverő, aki valaha nekünk dolgozott, de valaki odafent nagyon szeretheti őt, mert mindent túlél. Olyan, mint a régi filmekben a főhős, aki egészen valószínűtlen dolgokat megtehet, mert sem a forgatókönyvíró, sem a rendező, de a közönség sem hagyja, hogy meghaljon. Remélem, hamar megszeretitek egymást, mert együtt kell majd dolgoznotok.

- Nagyon hülye kérdés lenne, hogy min?

- Kivételesen a megfelelő kérdést tetted fel, Jóska! Az Alosztály történetének legnagyobb szabású műveletén. A fedőneve Euskadi Ta Askatasuna.

- ETA? Robbantani fogunk vagy védelmi pénzt szedni? Vagy a spanyol kormány ellen lázadni, kár, hogy...

- Telitalálat!

- Mi?! – Vitéz és Niki együtt sem értették az egészet, hát még külön-külön.

- Egy ilyen Átkerülés előtti vén trottnak azt hiszem, nem kell elmagyaráznom a történelmi hátteret, de Nikolett kedvéért röviden. Szóval az Átkerülés előtt az Ibéria-félsziget nagy része egy Spanyolország nevű állam ellenőrzése alatt volt, a fővárosuk a sziget mértani közepén állt és a népesség túlnyomó részét a spanyoloknak nevezett újlatin népcsoport tette ki. De két jól elkülönült népcsoport többé vagy kevésbé komolyan küzdött a függetlenségéért. Az egyik a katalán, amelyik a mai gótokhoz vezethető vissza, szóval szegről-végről a rokonai. A minket érdeklő viszont a másik, a baszk. Ezek egy igen érdekes csapatot alkottak, egy olyan nép, amelyik egyetlen másik európai néppel sem hozható kapcsolatba. Az Átkerülés előtti nyelvészek szerint az ibér nép maradványai voltak, a mieink, azt hiszem, megcáfolták ezt a lehetőséget. De a lényeg, az ő függetlenségi mozgalmuk volt a Baszkföld és Szabadság, vagy baszkul: Euskadi Ta Askatasuna. Ezek időnként robbantottak a spanyolok ellen, máskor meg inkább bűnszervezetként működtek. Eddig világos?

- Egen.

- Aha.

- És akkor az analógia varázslata. Elnyomott ibérek, vagy protobaszkok, elnyomó karthik vagy protospanyolok. Már csak egy darab hiányzik a kirakósból: a proto-ETA.

- Egy dolgot hagytál ki ebből a nagyszerű eszmefuttatásból, Attila. Ezek az ibérek eddig is lázadoztak a karthik ellen, de lenyomták őket, mint a bélyeget. Semmi esélye egy sikeres lázadásnak.

- Ha marad a jelenlegi felállás, akkor nem. De ha az ibérek technikai fölénybe kerülnek, akkor borulhat a papírforma.

- Te meghibbantál! Vagy Andersen, vagy Grimm, vagy bárki, aki ezt kitalálta. Fegyvereket akarsz adni az antiknak?

A láda végre értelemet nyert. Illetve nem nyert értelmet. Ugyanis kardokkal volt tele. Közönséges kardokkal.

- Kardok? Azt hiszem, ebből egészen jól el voltak látva eddig is.

- De nem ilyenekből! – Hiába, Pallasz Athéné nem csak a tudományok patrónusa, hanem hadistennő is. – Ezek középkori darabok, jobbak az antik cuccainál.

- Íme a Katzbalger, a Landsknechtek másodlagos fegyvere, az egyik legkiválóbb rövidkard a történelemben. Ibéria új reménye, a szabadság fegyvere.

Nyéki egy jóllakott óvódás mosolyával méregette a csillogó pengét. Most már Vitéz is észrevette a különbségeket az ókori fegyverekhez képest, a penge hosszabb és a közepén több vércsatornával könnyítették ki, a kezét pedig egy nyolcast formázó keresztvas oltalmazta. Ezt a fegyvert vívásra és nem döfködésre tervezték. A súlyelosztása is jobb, alig kellett erő a forgatásához, legalábbis azokhoz a gladiusokhoz képest, amiket eddig a kezébe vehetett.

- A becslések és az első tapasztalatok alapján minimum húsz százalék harcérték növekedést jelent, ha kitanulják a használatát, akár negyvenet is. Egy felkelés ezekkel a fegyverekkel komoly gondot okozhat a karthiknak. Még győzelmi esélye is van a számítógépesek szerint.

A harcérték-számítás Hetényi alezredes forradalmi újítása volt, még vagy tizenöt éve, bonyolult

formulák segítségével megpróbálta számszerűsíteni a különböző ómagyar és anti hadseregek erejét, hogy optimalizálni lehessen a megszálló és beavatkozó erőket, valamint megtippelni az antik közötti konfliktusok kimenetelét. Azt azért erős lenne kijelenteni, hogy a módszer totális csődnek bizonyult, mindenesetre arra, amire kitalálták, pont nem volt jó. Nukleáris töltetek és az őket célba juttatni képes rakéták hiányában azonban a számítástechnikusok tökéletes problémát kaptak a kezükbe, amin a nagy méretű és fogyasztású, de kis teljesítményű kísérleti tranzisztoros gépeikkel elragódhattak.

- Kíváncsi vagyok, vajon Halmai seregének mennyi lehetett a harcértékszama.
- A harcérték számítás nem képes figyelembe venni, hogy egy idióta barom vezeti a sereget. Egyébként azt hittem, van némi megtárgyalni való Barkasszal. Mindegy, majd találok valaki mást. Nagyon gyenge kísérlet volt.
- Nem mondtam, hogy nem vállalom el. Mellékesen üdvözlöm anyádat.
- Remek, mikor indulunk?

- Olyan, mint a márványszobrok Olümpiában.
- Ronda debella.
- Ne röhögtes már, tökéletes arányai és micsoda segge van! Friss, kemény hús!
- Viszont egyáltalán nincs csöcse!
- Nem azt kell dugni!
- Amekkora neked van, azzal nem sokra mennél!
- Kassai, Lovász és Olajos urak! Legutóbb még úgy volt, hogy az a tevékenység, amiért a bérüket kapják nem az utasok düledt szemmel történő bámulása, hanem egy bizonyos hajó üzemeltetése. Nyomás dolgozni!
- Igen uram igen!
- Nem melleleg felejtétek el a bulát, ha ő nem ver agyon, én nem doblak be a vízbe, akkor még mindig ott van a Kikötő csaposa.
- Főnök, úgy érti, hogy a csaj és Dénes?

Porkoláb Dénesen, a krimó főcsaposán, a legalább százhusz kilogramm önsúlyú, mindkét felkarján tetovált, a bal szeménél egy Metapontumban szerzett forradást (oka egy egyébként rendkívül hősiesen megvívott kocsmai verekedés) viselő nyugállományú matrózon a munkakörhöz kapcsolódó összes sztereotípiát be lehetett mutatni. Kezdvé a finom modorral, folytatva a magas műveltséggel és a cizellált szókinccsel és lezárva személyes higiénia iránti túlzott igénnyel. Szóval valódi társasági ember volt, jó kapcsolatokkal a felsőbb körökhöz. Tipikusan az az ember, akihez Kovács Nikolett (a Cataniai Artemisz többek között) komoly (egyébként csak Esztergomban megvalósítható) terveket dédelgető, négy nyelven beszélő, diplomás úrilánként vonzódná. A szerelem ugyan vak, de az érdeknek sasszeme van.

- Hülye!
- Most mi van?
- A csaj Nyéki köreihez tartozik, de ő valószínűleg inkább Dénessel veretne laposra, mert hamarabb megvan. És most, hogy mindent tudsz, akár be is hányhatod a szemet a raktérbe. MOST!

- Szabad!
  - Nem zavarom?
  - Tulajdonképpen igen, de semmi kedvem az *Ibériai mitológia* következő fejezetéhez. Legalább harmincszor átolvastam már. Szóval jöjjön csak be.
- Technikai értelemben ez továbbra is a kapitány kabinja volt, de Lovász képtelen volt rendet tartani a sajátjában, így, hogy ne érje szó a ház elejét, Vitéz inkább a saját kabinját adta át. Ha legalább felerészben igazak voltak Nyéki értesülései a nőnek egészen az Alosztály legfelső szintjével voltak kapcsolatai. Állítólag személyesen ismerte Grimmet.
- Szóval csak annyit szeretnék kérdezni, hogy Periklész, a kormányos és hajószakács is... Ö...

Egyébként tényleg görög, de már emancipált. Szóval, hogy Periklész mindent beleadott a mai menübe és tényleg jól sikerült. Már ha szereti a halat. Még Massiliában tanulta, a franciáktól. De biztos elolvasott hozzá még ezt-azt. Vagyis hát azt szeretném kérdezni, hogy nyilván megértem, hogy nem szívesen étkezik a legénységgel. A legtöbbjét én se az eszéért vettem fel, szóval sok társalogni való nincs velük, egy ilyen kis hajón meg ugye nem lehet külön tiszti étkezőt kialakítani. Na de, hogy el ne felejtsem, amit kérdezni akartam, szóval nyilván, ha úgy gondolja, akkor csak idehozom a részét és már itt sem vagyok, de ritkán adódik, hogy egy ennyire kimagaslóan... jaj nem úgy értettem... Szóval ritkán van ennyire különleges utas a hajómon, akivel rendesen lehetne beszélgetni, meg a küldetés miatt se árt, ha jobban megismerjük egymást. Vagyis, hát, ha nem bánná, akkor esetleg együtt is elkölthetnénk ezt a vacsorafélét. Sajnos borral nem tudok szolgálni, ugyanis nem bírja a rázkódást, de sör van, ha esetleg szereti.

- Örömmel, annyiival nem lehet rosszabb program az *Ibériai Mitológiánál*. Sőt, bízom benne, hogy egy fokkal jobb is lesz. Tatabányai?

- Természetesen. – Normális esetben Fiumei Vasmacska szokott lenni a raktárban. - Mikor?

- Amikor ráér, nekem csak feküdnöm kell a kabinban, szóval szabad vagyok, mint a madár.

- Akár most is?

- Akár most is.

A vacsora a kapitánnyal egy Átkerülés előtti kirándulójajón nagy megtiszteltetésnek számított és csak a legtöbbet fizető utasoknak járt. Az adott helyzetben ez szintén megállta a helyét. Egy kevesebb, mint harminc méter hosszú teherhajón nem sok érdekes kulturális program akadt, kilenc nap meg hosszú idő, pláne, hogy csak szemet vételezni álltak meg. Ráadásul a tél a Földközi-tengeren is tél, igaz, nem hó esik, hanem eső és gyakran törnek ki viharok, ezért a legtöbb hajó ilyenkor a kikötőkben vesztegel. Még az ómagyarok sem hajóznak, kivéve, ha valamiért nagyon muszáj (élni viszont nem).

- Az örök klasszikus még mindig nem hangzott el.

- Vagyis?

- Hogy kerültél kapcsolatba az Alosztállyal?

- Állítólag még Grimm talált meg a főiskolán.

- Akkor tényleg ismered őt személyesen, hallottam ilyen pletykákat?

- Nem, Grimmet és Andersen tudtommal senki nem ismeri személyesen. Max. ők egymást. Grimm egyesek szerint a főiskolán tanít, de ki tudja. Az is lehet, hogy, azóta már új Grimm van. Andersen biztosan nem az, aki három éve volt. Megváltozott a stílusa.

A hideg újra végigfutott Vitéz gerincén, amikor a korinthusi balhéja után élete egyetlen személyesen előadott részletes jelentését tette. A hegyek között, a semmiből a semmibe vezető tábori telefonvezeték, az elváltoztatott hang a vonal túlsó végén. Mint valami régi, rossz kémfilmben, csak ez valóságos volt.

- Nekem nem tűnt fel.

- De, sokkal agresszívebb lett, szerintem most ő az igazi főnök.

- Szerencsére nekem jóval kevesebb parancsal és jelentéssel van dolgom.

- Ha rajtam múlna, én is hagynám a francba.

- Mert?

- Amennyire tudom, az emancipált nő régen más jelentéssel bírt. Aztán ugye az Átkerülés ezt is megváltoztatta. Már ha igazak az öregek meséi.

- Ha traktoroslányokról mesélnek az nem, ha agresszív nyomulós ügyvédnőkről, akkor igen.

- Főleg az utóbbiról, de akár össze is beszélhettetek.

- Mi okból?

- Mit tudom én, bármiből. Még mindig nagy divatja van az Átkerülés-nosztalgiának.

- Ez mondjuk igaz, de nem Fiumében. De vissza a jelentésekhez, mert nem úszod meg válasz nélkül.

- Simán megúszhatom. Azt mondom, hogy nem.

- És ha bedoblak a tengerbe?
- Egy, én vagyok a fiatalabb és az erősebb is; kettő, nem tudnál elszámolni a veszteséggel és a bebukott akcióval; három, Nyéki kinyírna, és ezt nem kockáztatod meg.
- De mondjuk éhen halaszthatlak...
- Ez az egyes pontot kilővi, de még mindig ott van a kettes és hármas.
- Most komolyan!
- Komolyan nincs semmilyen kényszerítő eszköz a kezében.
- Attól még válaszolhatsz.
- Attól még igen. Csak hogy jó napod legyen. Szóval szép dolog ez az egyenjogúság és dolgozó nő dolog, akinek ez tényleg fontos. De szerintem sokkal egyszerűbb úgy kényelmes életet teremteni, ha jó viszonyba kerülünk a megfelelő emberrel. Kevesebb munka, több szex, több zsé és nagyobb hatalom.
- Ibériában nem fogsz ilyet találni.
- Esztergomban sem, tíz éve még könnyű volt az élet. Akkor látszott a jövő, manapság minden más. Albertbe már biciklipumpával tolják bele a levegőt és minden bizonytalan. Nem nagyon látszik, hogy ki öröklí a trónt, tulajdonképpen ezért is tartják még életben az öreget. Kellett nekem ilyen későn megszületni.
- Ennyire nem lehet durva.
- De ennyire durva, Esztergomban háború lesz, és nem tudni, ki fog nyerni. A társasági élet döglődik, a politikus és cégvezető házasságok száma drámaian visszaesett. Sőt a legközönségesebb kurvinyeken kívül senki nem is dörgölődik hozzájuk. Én meg egy kicsit feltűnőbb vagyok annál, hogy arcvesztés nélkül lecseréljem a vesztest. Maradt az önálló munka.
- Annyira nem lehet rossz istennőnek lenni.
- Hát, az tény, hogy magas presztízsű szakma. De annyira nem fizet jól, ráadásul a világ végén vannak csak betöltetlen állások.

- Fiúk, beszélni szeretnék veletek!
- Halljuk, Főnök!
- Gondolom, kitaláltátok, hogy nem ok nélkül hagytuk ott Fiumét a hajózási szezonon kívül. Volt okom, és mint az ilyen esetekben általában, semmit nem árulhatok el. Illetve két dolgot mégis, az úgy nagyon fontos Ómagyarországnak, és nem derülhet ki, hogy hol vagyok. Vagyis nem mehettek haza. Legalább két hónapig.
- A lelkük mélyén tudták, januárban nem szokás a tengert járni, de legalább az ünnepeken túl voltak.
- Én és az utasunk hamarosan csónakba szállunk. Ti pedig továbbmentek Gibraltárba, akiben van elég bátorság, azt ott is várni fogja egy meglepetés. Akiben nincs, az ott maradhat. De a hajó és a legénysége nem tűnhet fel a Földközi-tengeren. Tudom, hogy megbízhatok bennetek, mert jó fiúk vagytok, remélem én is jó kapitányotok voltam. Aztán, ha Isten is úgy akarja két hónap múlva találkozunk a Kikötőben.
- Főnök...
- Kassai, négy szemközt.
- A legénység többi tagja csendben kivonult a kormányosfülkéből.
- Feri, ha esetleg, nem térnék...
- Ezt most hagyja abba főnök!
- Nem hagyom abba, egyelőre ez még az én hajóm! Szóval, ha nem térnék vissza, a végrendeletem itt van a páncéltáskában, de van egy másolat Nyékinél belőle. A hajó a tied lehet, még sok jó év van benne, nem szeretném, ha valami csirkefogó kezébe kerülne. És vigyázz Periklészre!
- Nem kell a hajó, majd harminc év múlva, amikor ágyban, párnák között elhalálozol. Akkor majd fog kelleni. Tessék szépen visszajönni épen, egészségesen és gazdagon!
- Igyekszem.

- Kész vagy?

- Nagyjából.

Furcsa volt így látnia a lányt, koszosan, ócska innen-onnan összelopott páncélban, kelta nadrágban, álbajusszal és álszakállal. A dolog azonban...

- Ennyi? Ezzel nem nagyon tévesztesz meg senkit.

- Vonatkoztass el, az ókorban vagyunk. Egy férfiruhás, fegyveres, szakállas és nem mellesleg ilyen magas alak, az egy férfi. Amúgy meg, ha Akhilleusz és Héraklész nőnek tudta álcázni magát, akkor az enyémmnek is működnie kell. Itt jegyzem meg, eddig hat alkalommal működött is. Szóval gyerünk!

Egy ládában a kardok, egyben a páncélok, egyben az istennőjelmez és a kis hatósugarú rádió és még egyben a hegymászó cucc. Éppen belefért a *Pista* mentőcsónakjába. Periklész, Kassai és Lovász még sokáig integettek a fedélzetről, aztán Vitéz rájuk kiáltott, hogy húzzanak már a fenébe, mielőtt magukra vonják a figyelmet. Fél perc múlva felsivítottak a villanymotorok és a Türr István sebesen távolodni kezdett. Tíz perc múlva már csak egy fényes pontnak látszott az ég alján.

Vitéz némán evezett. Még percekkel azután is ugyanazt a sötét foltot bámulta, hogy a hajó lámpái egy utolsó villanással a horizont alá buktak.

- Sárga Esernyő, itt a Turista. Hallasz?

- Tisztán és érthetően Turista. Ugye egy pamplonai kirándulást beszéltünk meg?

- Igen, mindenképpen látni akarjuk a bikafuttatást.

- Sajnos az még kétezer évig nem lesz. De ajánlhatok helyette egy andorrai síelést.

A Barcino környéki dombok aljában egy másik fénypont villant fel. Ti-ti-ti-ti ti ti-tá-ti-ti ti-tá-ti-ti tá-tá-tá. Hello.

- Fenyvesi Géza. Üdv Ibériában! Basszus, arról nem volt szó, hogy ez ekkora!

- Azt hittem a metrikus rendszer nem helyfüggő. Úgy látszik, a felderítőket nem tanították százkilencvenhatig számolni.

Érdekes küzdelemnek nézett ki a dolog. A Fenyvesi Géza nevű felderítő kiválasztásánál fontos szempont lehetett, hogy be tudjon olvadni a mediterrán népességbe. Vagyis meglehetősen magasság- és némi súlyhátrányból indult, viszont jó kötésű gyerek, és az alacsonyabb súlypontja miatt, ha jól választja meg a formát és kihasználja, hogy mégiscsak férfi... Ötven-ötven, mérlegelt magában Vitéz.

- Figyelj szívi, nekem az a feladatom, hogy titeket eljuttassalak innen, Barcinótól a hegyekig. Alig több, mint kétszáz kilométer. Eredetileg úgy terveztem, hogy elvegyülünk a tömegben. De valószínűleg még Carthago Novában is feltűnne a népeknek, ha a Rodoszi Kolosszus teljes életnagyságban végigsétál a főutcán.

- Nem lehetne inkább a Pathenoni Athéné?

- Épp elég probléma észrevétlenül elvinni a hegyekig egy ekkora férfit, szóval inkább ne nehezítsük.

Pap...áldozat...arany... Vitéz félálomban forgolódott a bűdös farkasbőrök alatt. Már mélyen a hegyekben jártak, az útdíjat bevasaló karthi katonák, de a fogadók is egyre ritkábbak lettek. Konkrétan két napja nem találkoztak egyikkel sem. Azóta váltva aludtak a szekéren, kettő ébren, egy alszik. Vagy legalábbis próbálkozik vele. A prémeket még egy Barcino környéki faluban szerezték be, jó vásárnak tűnt. Igaz, a bakon kiderült, hogy létezik hideg bűdös.

- Ügyes fiú vagy, meg fogod oldani.

Niki éppen a felderítő őrmester vállát paskolgatta, aztán meghallották Vitéz forgolódását. Kissé zavartan fordultak hátra.

- Áh kapitány, felébredt, éppen a tervet próbáltuk kitalálni, de így még jobb. Akkor mindent átbeszélhetünk az én 'műszakom' előtt.

Valamiért úgy tűnt, nem éppen a hivatalos terveket tárgyalhattak át.

- Szóval meddig jutottatok?

- Kezdem én, jó? Az én szerepem világos, szerencsére ezeknek a hegyi rablóknak egészen korrekt kis hitrendszerük van, több, időnként emberi alakot öltő transzcendentális erővel. Ezek közül az egyik a Hegyek Ura, aki viharokat, lavinákat, fagyot hoz, emiatt nem meglepő módon rettegik a népek. Viszont ami érdekes, több olyan legendájuk van, amikor a Hegyek Ura elsöpörte a népére támadó idegeneket, úgyhogy szerintem ezt az istent kell megcélozni. A szent helyei többé vagy kevésbé jól megközelíthető csúcsokon vannak, erről majd a helyieket kell kifaggatni. A leírások szerint fehér szakállú férfi, viszont nem zárható ki, hogy van neki egy vagy több kellően magas és amúgy rendkívül vonzó lánya, aki a nevében szól a kiválasztottakhoz. Vagyis szerintem a dolog egyértelmű. Találni kell egy megfelelőnek látszó törzsfőt, felzavarni egy hegycsúcsra, ahol majd elbeszélgetek vele Ibéria jövőjéről. Dióhéjban ennyi.

- És ki lesz a szerencsés?

- Nos több lehetőség is van, a legnagyobb csoportot egy Astarlosa nevű faszi vezeti, de ő már bebukott egy lázadás, és azóta meglehetősen szoros felügyelet alatt áll, nem hinném, hogy még egyszer pattogna. Én Txurrukát javasolnám, egy közepesen jelentős, de kellően akaratos törzsfő, aki az andorrai völgyet uralja. Rendszeresen dézsmálja a karthik karavánjait, úgyhogy kissé felbosszantotta a helyi parancsnokokat. Többször megpróbálták már kifüstölni, de eddig visszaverte a támadásaikat.

- Megbízhatunk benne?

- Egy hegyi rablóban? Nem, de valószínűleg ő lesz az utolsó, aki behódol Hamilkárnak. Annál büszkébb az úriember. A másik lehetőség Zubeldia, de az ő törzse már az óceán partján él, ott pedig nincs annyi kapcsolatom. Txurruka papjáról, vagy sámánjáról már hallottam egyet s mást, mérsékelten komolyan veszi a hitéletet, de szereti a pénzt. Laisekaval szerintem le tudjuk boltolni a dolgot. Nyilván kell valami közvetítő, de azt majd intézem én. Niki azt mondta nem szabad túlhasználni a szerepet, szóval ő csak Txurrukának jelenne meg. A lényeg, hogy ésszel kell csinálni, de az van idebenn.

- Legyen ez a Txurruka. Milyen messze vagyunk még?

- Az andorrai völgytől kb. ötven kilométerre. Ez már az ibérek földje, vagy inkább még, mert ha a karthik előrenyomulása nem lassul, akkor öt év múlva itt is útdíjszedő állomások lesznek.

- Azon vagyunk, hogy máshogy alakuljon.

- Txurruka, Sohn von Aitor, Ich habe auf dich lang gewartet!

Mennyivel egyszerűbb lett volna, ha egy csapatra való alemannt vagy markomannt kellett volna fellázítaniuk. Ők egyből felismerték volna Wotan harcos lányát, sőt talán még a Hochdeutschot is beazonosítják, mint saját nyelvük nemesebb változatát. Mondjuk így sem volt haszontalan, mert ad némi magyarázatot a borzalmas akcentusra, amivel az ibér nyelvet beszélte. Noha állítólag a negyedik nyelv már könnyen jön, de fél év éppen arra volt elég, hogy a szókincset és a letisztultnak egyáltalán nem nevezhető nyelvtant beleverjék a fejébe.

- Txurruka, Aitor fia, régóta várok rád. A Hegyek Ura, a Lavinatámasztó küldött. Néped könyörgése meghallgatásra talált. De előtte próbát kell tennem veled, hogy valóban te vagy-e az, aki győzelemre vezetheti a hegyek népet.

Ledobta a medvebőrt magáról és komótosan felállt, hagyott egy kis időt a barbárnak, hogy átérezze az idegen természetfeletti mivoltát. A szokatlan formájú csillogó páncél, a rejtélyes anyagú hegymászónadrág és a nyilvánvalóan nem halandó kéz formálta gleccserszemüveg mind-mind fokozták a hatást.

- Mutasd, milyen harcos vagy, Txurruka!

Txurruka mellett szólt tizenöt, háborúskodással és fosztogatással eltöltött év. Minden más viszont ellene: a csúcsra vezető hosszú kaptató fáradtsága, mínusz öt fokos hideggel és a 2700 méteres csúcs alacsonyabb nyomásával súlyosbítva; a hó ragyogása, a rosszabb minőségű fegyverzete és persze a megilletődöttség. Nem mindennap csap össze az ember a Hegyek Urának küldöttével. Annyira pedig Niki sem volt rossz vívó, hogy ezt ne tudta volna kihasználni. Az egész eldőlt

mielőtt elkezdődött volna. Csakhogy a cél most nem a győzelem volt.

A hegymászás és a hideg kikezdte az ibér szervezetét, de az adrenalin még felszabadította az utolsó energiáit. Az első roham vadsága váratlanul érte a nőt, de sikerült hárítania. A páncélja ugyan tökéletes védelmet nyújtott a gladius ellen, de csak ott, ahol takart. A lábait csak egy vékony szövet, a karjait az sem oltalmazta. Hátrálnia kellett és tartani a távolságot, ott a hosszabb karja és kardja már teljes fölényt garantálna. A második akció már jóval kevésbé volt lendületes, Txurruka vére kitisztult, a szervezete eddig bírta figyelmen kívül hagyni a valóságot. A harmadik támadás már teljesen erőtlenné bizonyult, a küzdelmet innentől Niki irányította. Így is húsz másodperccel tovább tartott, mint tervezte. Még egy perc és a barbár az utolsó erőtartálékait is elhasználta.

Már csak a harc legveszélyesebb része volt hátra. Megölni az ibért ebben a helyzetben gyerekjáték lett volna (arra egyéb módok is lettek volna, még a csata előtt), lefegyverezni vagy megadásra kényszeríteni sem túlzottan különleges feladat. Csakhogy nem ezért voltak itt, mínusz öt fokban, 2700 méter magasan. Egy elhibázott támadás után védtelenné vált a bal oldala, legalább három ütemre. Txurruka tudta, hogy a nő páncélja ellen nem sokat ér a kardja, annál többször hallotta a fém csendülését a másik fémen, hogy még egy ilyennel próbálkozzon. Egy gyors vágás a fedetlenül lévő karra azonban...

... A mozdulat egy lassított felvétel sebességével zajlott le, de ezt Txurruka már nem érzékelte. Az ibér kardja belemart Niki húzába, a lány felsikoltott. A támadásban azonban sem lendület, sem erő nem volt. Az elfagyott izom is érzéketlenné vált. Megtörtént. Jákob megküzdött az Úr angyalával és győzött, Diomédész megküzdött Aphroditével Trójánál és megsebezte. Most már csak le kellett zárni a küzdelmet. Egy, a jobb combjára mért rúgástól az ibér összerogyott és mielőtt felállhatott volna egy kard hegye szegeződött a torkának.

- Jól küzdöttél Txurruka, Aitor fia. Te vagy az első a halandók közül, aki megsebezett egy halhatatlant. A Hegyek Ura, a Lavinatámasztó királlyá fog tenni téged a néped körében. Te leszel az, aki kiűzi az idegenek hordáit Ibéria földjéről. Állj fel, Txurruka!

Az ibér szinte transzban bámulta az előtte álló, természetfeletti öltözetű, minden halandó férfinél magasabb nőt, a Hegyek Urának követét, akit ő, Txurruka, Aitor fia csatában megsebezett. Ennek köszönhetően nem vette észre milyen hangosan szisszent fel, amikor a saját sebébe nyúlt.

- Halhatatlan véremmel jelöllek meg Txurruka, Aitor fia.

Ezután a kardját tette a sebre és vércsatorna ezúttal tényleg arra a célra szolgált, amit a nevéből (egyébként tévesen) sejteni lehetne.

- Íme a Hegyek Urának ajándéka, a Halhatatlanok Kardja, az Ibérek Királyának fegyvere. Aki ezt a kardot forgatja, csatában sohasem veszíthet, amíg tiszta a lelke. Vedd hát el, Txurruka, királya az ibéreknek!

Elvette és más emberré vált.

- És most térj vissza a népedhez! A hegyről lefelé találkozni fogsz a szolgálammal, Etxebarriával, a kováccsal. Hűséges lesz a Kard hordozójához, amíg az a Hegyek Urának, a Lavinatámasztónak a parancsait követi. Ő majd megtanítja a népedet, hogy miként lehet elkészíteni a Halhatatlanok Kardjának másait, és hogy hogyan kell forgatni őket. A segítségével győzhetetlen hadsereget állíthatsz fel, Txurruka, az Ibérek Királya. Menj hát!

- Rendben vagy?

- Megmaradok, bár rohadtul vérzik. Hol a kötés?

- Csinálom már, nyugi.

Vitéz alig tudta lerázni magáról a havat, az egész harcot egy fehér lepedőbe burkolózva töltötte félig a hó alatt, egy kibiztosított AMD társaságában. Mondjuk ő legalább húzhatott kesztyűt.

- Oké, de akkor is hideg van és szeretnék már visszaöltözni. És lehetőleg anélkül, hogy összevérezném az ország utolsó hegyikabátját.

- Tessék egy kis Tatranský čaj, majd ez felmelegít.

- Gondolom alkohol.

- Nyilván. Az összes ilyen hegyi ital alkoholos, ennek speciel mentatea az alapja. Jó.

- És hogyan tovább? Az én részemnek vége... Áúúúú! Óvatosan, nem leszárítani kell a karomat, csak elállítani a vérzést.
- Jól van, ha képzett ápolószemélyzet kell, javaslom a Lanzarotei Tengerészeti Kórházat. Egyébként kiváló lehetőségeink vannak. Keresztül a téli Pireneusokon, térkép és vezető nélkül. Vagy vissza karthi területre és utána egy kellemes kétszáz kilométeres túra végén ki is érünk a tengerhez. Mindezt persze Géza segítségével, mert hogy is hívják most?
- Etxebarria.
- Szóval, mert kedvenc felderítőnk most éppen Etxebarria, a kovács szerepében fog tündökölni. Mehetünk?
- Szerinted leért már a barbár?
- Csak ide vissza a barlangba, hamarosan alkonyodik, és akkor sokkal nehezebb lesz megtalálni.
- Még egy éjszaka ott?
- Van jobb ötleted?
- Menjünk.

Pár hét múlva

HÉRO DE MARSEILLE - MASSILIA HÖSE - ΗΡΩΑΣ ΤΟΝ ΜΑΣΣΑΛΙΑ

- A barátja volt?
- Vitéz kapitány elgondolkodva nézte a vakítóan fehér márványszobrot. A barátja lett volna? Hiszen alig ismerte, csupán tíz nappal a halála előtt találkoztak. Ezen múlva a dolog? Megmentette az életét. De nem egy esetben az ellenségeskedést alapozta meg egy hasonló jócselekedet. Mi volt akkor a vén franciában, amiért percek óta itt áll a neki emelt szobor előtt? A XXI. század, a régi világ, ami ennek a lánynak már csak megsárgult fotók, haszontalan múzeumi kacatok és egy sosemvolt aranykor. Pedig valódi volt, és ez a közös titok örökre összekötötte őket, a hajóskapitányt és If gondnokát. Akik azon az elképzelt, másik Földön magfizikust és építész játszottak. Ő és Gaston Átkerültek voltak, a Tudás birtokosai, és ez szükségképpen barátokká tette őket.
- Fogalmam sincs. Menjünk!
-
- Nincs értelme odamenni. Nincs már Hotel et Restaurant, csak mogorva ómagyarok! Menjenek a Két Ökör nevű fogadóba Ixiászhoz, ő magától Patrice mestertől tanult főzni! Majdnem olyan jó a Két Ökör, mint az Hotel et Restaurant volt.
  - Nekünk az ómagyarokkal van dolgunk.
  - Mi dolguk van az ómagyarokkal, urak? Nem Gaston úr igazgatja már a várat, Gaston úr már Hádésznél vacsorál. Pöffeszkedő ómagyar tábornok van a szigeten. Nem érdeklik őt a hellének, nem hallgat meg minket, nem beszél velünk.
  - Minket mégis meg fog hallgatni.
  - Én szóltam, de előre kérem a viteldíjat. Visszafelé is!
  - Ne aggódj révész, nem Khárón vagy, hogy csak egy irányba szállítsd az utasaidat. Kifizetünk visszafelé is.
  - Tíz rézpénz lesz, és ne próbáljatok meg átverni! A vén Philipposznak sasszeme van ám.
-
- Hmmm... – If várának új parancsnoka, a névtáblája szerint Konzel Gellért főhadnagy, próbált intelligens arcot vágni, de ebbéli erőfeszítését nem koronázta elegendő siker. – Nos, úgy vélem, hogy Ön és a fiatal hölgy minden kétséget kizáróan valódi ómagyar... Vagy a legjobb kémek, akiket valaha láttam.
- Niki egy unott pillantást vetett Vitézre. Tulajdonképpen nem lehetett elítélni a főhadnagyot, nyilván őrijító szüksége volt arra, hogy tekintélyesnek és ravasznak látszódjon, erre pedig nem sok

lehetősége adódott. A távoli állomáshely erre részben magyarázatot adott. Részben.

- És hogy kerültek Massilia közelébe?

- Kérem, mi eltévedtünk.

- Eltévedtek?

- Igen eredetileg Bécsbe indultunk a fiatal hölgygel, aki egyébként...

- A lánya vagyok.

- Szóval, aki a lányom.

- A lánya? – Konzel főhadnagy kissé hitetlenkedve méregette az enyhe jóindulattal középtermetű Vitéz kapitányt és állítólagos lányát.

- Sok tejet ittam gyerekkoromban, segíti a csontok egészséges fejlődését.

- Mindent megtettünk a kicsiért, az anyja szeme fénye volt. És tudja, ha a gazda szeme hizlalhatja a jószágot, az anyai szeretet is tehet csodákat. De ott tartottam, hogy eltévedtünk, mert eredetileg, mint mondtam, Bécsbe akartunk menni.

- Hogy meglátogassuk a bátyámat, aki egyébként nem szerette a tejet, és ezért sokkal kisebb. Nagyjából ekkora. – Niki kivételesen nem hazudott, a bátyja tényleg öt centivel alacsonyabb volt nála, bár a tejfogyasztási szokásaikban nem nagyon volt különbség.

- Olajfűróként dolgozik ott, és nagyon jól megy neki. Hamarosan egybekel a szíve a választottjával.

- Neki meg tejallergiája van, egyáltalán nem is ihat, ezért igen apró teremtség.

- Na tehát Bécsbe indultunk, de sajnos valahol letérhettünk az útról.

- Az iparvágánynál tértünk le, amikor azt mondtam, hogy balra kell kanyarodni, te meg erősködtél, hogy jobbra.

- Nem ott rontottuk el! És ne vágj a szavamba, te szemtelen kis... mindegy. Amúgy emlékszel, átmentünk a Lajta hídján.

- Az a Mura volt, de hát víz, víz!

- Elég! Mondjuk elhiszem a ravaszkodásukat, ez nincs így, hamarabb kell annak felkelnie, aki egy Konzelt be akar csapni. De a játék kedvéért vegyük úgy, hogy bedőltem maguknak. Önök ketten kiváló színészek, és ha átlagos tiszt ülne az íróasztal mögött öt nyilván minden további nélkül átverhették volna a palánkon, hahaha! Azt viszont megállapítottam, hogy önök az ómagyar kormány titkos megbízottai. Ezt az inkognitójukat tehát felfedtem, de ne keseredjenek el, nem szégyen egy Konzel előtt lelepleződni, meg kell mondanom, én is majdnem elhittem a meséjüket. Azonban, akárcsak a Gellérthegy védelmében hősi halált halt Károly nagybátyám, én is végtelenül lojális vagyok a Köztársasághoz. Mármint ugye nem Rómához, hanem Ómagyarországhoz, hahaha! Szóval nem kívánok a kelleténél jobban belefolyni az ügyeikbe. Egy Konzel tartja a száját. Miben tudom tehát segíteni a nem részletezett küldetésüket?

- Egy hajó kell haza, semmi több.

- Én inkább Gibraltárra szeretnék eljutni.

- Hmmm, lássuk csak a legközelebbi hajó Fiumébe holnap után lesz itt, egy szénszállító bárka. És önnek is szerencséje van, ugyanaznap megy egy másik Gibraltárra. Nagyon felélénkült mostanság a hajózás. Nem is értem miért.

- Köszönjük főhadnagy.

- Várjanak! Úgy lenne illendő, hogy én foglalkozzak önökkel, de sajnos az újjáépítés minden erőmet leköti. Tudja, kalózok támadták meg a szigetet tavaly nyáron, és porig rombolták a szénraktárt. A parancsnokság pedig egy nagyobb és erősebb erődöt szeretne, hogy ez soha többé ne ismétlődhessen meg. A helyettesem azonban biztosan ráér. Pálfalvai hadnagytól nem kell félniük, egy jóindulatú, ám nem túl eszes tiszt, őt egészen könnyedén átverhetik.

- Hát kapitány, kissé megijedtem, amikor jelezte, hogy nehogy pisszenjek, de azért egészen jól reagáltam le, igaz? Elnézést, hogy keresztül cibáltam önöket a városon, de If várában a falnak, sőt a tervezett fal helyén lévő levegőnek is füle van.

A Két Ökör szinte kongott az ürességtől, hármójukon és a tulajdonoson kívül mindössze egyetlen csendben hortyogó vendég tartózkodott a fogadó árnyas udvarán. Az egyre melegebb tavaszi

nappalok miatt a város polgárai már nyári időszámítás szerint éltek és fokozatosan hosszabbra nyújtották a sziesztájukat. Niki annyira nem bánta. Rácz honvéd kimenő egyenruhája ugyan hosszban majdnem tökéletes volt, de cserébe szélkében kétszer elfért volna benne. Az elmúlt három hónapban ugyan koszos, igénytelen fickónak álcázta magát, de azért az mégsem ugyanaz, mint igénytelen nőnek látszani.

- Látom, kapitánnyal régi ismerősök, egyszerűsítsük a beszélgetést. Kérsz három fehérbort és aztán majdcsak összetegeződünk.

- Hát akkor szervusz, Ottó vagyok.

- Szia Ottó, szólíts mondjuk... á hagyjuk a fenébe, sajnos elég nehéz bárki mással összekeverni, bármikor leleplezed az inkognitómat. Szóval Anikó. Ha akarod, megpróbálhatod az Ancsikát is, de ebben az esetben le foglak löni.

- Örülök a megismerkedésnek, Anikó. Az Ancsikát akkor hanyagolom, úgy érzem még sok szép év van előttem, ha le nem lönek.

- Először is, hogy-hogy hadnagy és miért itt?

- A hadnagyságot neked köszönhetem, Jóska, a massiliai erődért meg téged szidhatlak. Az otthoniaknak kissé kellemetlen lett a massiliai móka, és hát mindenáron megpróbálták eltussolni az ügyet. Először úgy gondolták, hogy némi jutalommal befoghatják a számát, és mennyire igazuk lett volna. De aztán valamelyik nagyokos úgy vélte, hogy az a biztos, ha átdobnak Massiliába, akkor biztosan nem fogok hülyeségeket beszélni. Amúgy nem rossz hely ez. Konzel főhadnagy ugyan egy barom, állandóan a családja dicső múltjával jön, Károly nagybátyjával, aki egymagában szétverte Brennus seregét a Budai-hegységben. Köztünk legyen mondva, hogy egyáltalán nem rá ütött, egy hülye tintanyaló, de ide amúgy is papírtologató kell. A parancsnokság nem akar még egy elveszített támaszpontot, úgyhogy a szénraktárakat tökéleg felfegyverzik és mindenből kapnak két tartalékot, annyi a holmi, hogy alig győzzük és aztán ott vannak a földmunkagépek... – Vitéz is látta az árkokat ásó nyomorultakat, akiket a massiliai birtokosoktól kölcsönöztek ki az erőd építésére. Ha szerencsájuk van, végleg megveszik őket, és akkor tíz év múlva fillérekért építhetnek hajókat Fiumében. – Velük is törödni kell. De ennyit rólam. Ti hogy kerültetek ide?

- Az kérlek, Ottó, államtitok.

- Értem, de azért remélem, van közötök az ibériai balhéhoz.

- Már milyen ibériai balhéhoz?

- Nem hallottatok róla? Az öreg Haminak főhet a feje rendesen. No nem mintha nem érdemelné meg. Az ibérek fellázadtak! Ez persze nem hír, állandóan csinálják, de az a különbség, hogy most sikeresek. Valami Csubbakka vagy mi a rosseb nevű alak vezeti őket és szétvert két karthi ezredet. A görögök már követeket is küldtek hozzá...

VII.

Albán újra

- Ne félj! Annyira illírek, mint te vagy én.

Nyéki letekerte a WagonR+ ablakát és kiadta a meghívót az Albán-palotát őrző testőrök vezetőjének. Sofőrrel elegánsabb lett volna, de az alkalmazottai közül csak Dénes tudott autót vezetni, márpedig az apró Suzuki hátsó ülése meglehetősen kényelmetlennek ígérkezett a százhúsos kilós csapos mögött. Mindegy, az új öltöny, és a megjavított Breitling mechanikus óra éppen elég lesz felvágásnak.

- Rendben, mehetnek! A fölépcső előtt kiszállnak, a kocsit utána a személyzet leparkolja, ha távozni óhajtanak, akkor szóljanak Igornak.

- Kösz!

Az egyik színes arcú gorilla a hátára csapta az AMD-t és nekiveselkedett a kovácsoltvas kapunak. Rendesen körülmények között villanymotor működtette, úgy látszik, tönkremehetett, mert elég valószínűtlen, hogy pont a nyár eleji bál alkalmával kímélnék a drága műszaki cikket.

- Tényleg nem tűntek antiknak.

- Kicsim, ahogy mondtam, nem is azok, leszerelt tengerészgyalogosok, illír harci festékben. Albán adni akar a látszatra, ezért áll a palotája is az Antikikötőben. De azért a biztonság kedvéért hermetikusan elszigetelve tőle.

A gyöngykavicsal borított út, a szépen gondozott franciakert és a klasszicista stílusú kúria is inkább az Átkerült Területekhez illett volna, mint az Antikikötőhöz. Ritka adottság, de az antik között is akad olyan, akinek van ízlése. Pedig mennyi lehetőség lett volna giccsbe fulladni! Görög és római épületek utánzatai, barokk paloták, amelyek olyan könnyen hajlanak a taxis- vagy tűzép- előnévvel illetett irányzatba. Albán Tibor azonban a klasszicizmus letisztult vonalai mellett döntött, vannak más módjai is, hogy hivatkozzunk a vagyonnal és hatalommal, mint egy túldíszített, túlméretezett ház.

Például néhány túlméretezett lakáj, aki a vendégek kocsijait a parkolóba fuvarozza...

- Áh, Attila, örömmel tölt el, hogy vendégül láthatlak! És ez a virágszál? Miért rejtegetted eddig előlünk?

- Tibor, hagy mutassam be a feleségemet, Kittit.

- Még annál is nagyobb örömmel üdvözlöm, mint becses férjurát, remélem jól fogja érezni magát a bálon. Adrienn!

Vagy éppen megfelelő méretű és kialakítású titkárnő egyenesen a főiskoláról...

- Kísérje a kedves vendégeket a szalonba. Jaj várjon, majd elfelejtettem, a pezsgő. Inkább azt intézze! Ugye megbocsátanak nekem? Ezerfelé áll a fejem. Attila, ismered a járást, kérlek, bocsásd meg az udvariatlanságomat...

- Drágám, most egy megbeszélésre kell mennem!

- Olyan keveset vagyunk együtt, és most is csak a munka. Miért nem költözhettek hozzád?

- Azt hiszem, ezt már ezerszer átbeszéltük.

- Tudom a munka és a karrier. Kéthavonta ha egyszer meglátogatsz, a gyerekek alig ismerik meg az apjukat.

- Szívem, még öt év, de lehet, hogy csak három és én leszek ennek a városnak a 'királya'. Te a 'királynője', a gyerekek pedig a 'hercegei'. Ennyi időt adj nekem, attól fogva annyit leszünk együtt, amennyit csak akarunk.

- Nekem nem a város királya kell öt év múlva, hanem a férjem most. Kérlek!

- Együtt döntöttünk így, emlékszel? Azt mondtad, mindenben mellettem vagy, emlékszel? Azt szeretnéd, hogy dobjam el öt év munkáját és mindazt, amit elértem? Ez kellene neked?

- Nem...

- Akkor kérlek, bízz bennem! Már csak egy kis idő és minden csodálatos lesz.

- Rendben, de tudod, hiányzik az a kedves, figyelmes katonatiszt, aki udvarolt nekem.

- Vissza fogod kapni és többet is! De most még dolgoznom kell. Menj, szórakozz, érezd magad jól, csodás ez a bál!

Az egész díszes társaság ott volt, Fiume előkelői.

Jecsmenik admirális és a frissen rombolókapitánnyá előléptetett Belényesi, az Adria Svadron eljövendő parancsnoka. Albán. Regedei képviselő, a Mi Fiuménk Mozgalom vezetője, és mint ilyen, Jecsmenik és Albán kesztyűbábja. Tóth, a hajógyár igazgatója, Nemcsák ezredes, a megtörő laktanya parancsnoka. Keresztesi, a római követség ööö..., szóval valaki onnan és a többiek. Mindenki. Nem mintha számítana, Nyéki tudta, hogy az egész társaságot zsebre vághatná Jecsmenik és talán Albán kivételével. Az előbbi viszont hamarosan nyugdíjba vonul, az utóbbi pedig egy anti, egyedül nem sokat ér. Mostanra a vén csataló is egyre nyitottabb arra, hogy ő vegye át a boltot, ha már az a mulya Belényesi nem lehet.

- Üdv!

Élvezettel fújta ki a füstöt. A *Nagyboldogasszony* visszatért Amerikából, kétszáz palántával és tíz

mázsa szárított dohánnyal. Ugyan még mindig csak kevertet árultak, de legalább a sok giz-gaz mellett már valódi dohány is megbújt benne. Sőt, ez a pipadohány majdnem teljesen tiszta volt.

- Azt hiszem mindenki megérkezett, úgyhogy akár hozzá is kezdhetünk. Attila?

- Köszönöm, admirális. Uram, a történelem kereke mozgásba lendült, ha szabad ilyen nagy szavakat használnom. De úgy vélem, nem minden alap nélkül teszem ezt. Ha ugyanis minden úgy alakul, ahogy alakulnia kell, akkor a következő évek valóban történelmi fordulópontot fognak jelenteni. Azonban, akárcsak a többi gép, a történelem kereke is üzemanyaggal megy. A gőzhajónak szén, az autónak benzin, a történelem kerekének pedig pénz kell, hogy arra forduljon, amerre szeretnénk.

- És mennyi?

- Százezer drakhma, legalábbis most az elején.

Aki helyeslő bólogatásra számított, annak csalódnia kellett. Nyéki pontosan azt várta, amit végül kapott, bennakadt levegőt, szikrát szóró tekinteteket és elvörösödő fejeket.

- Ezt ugye nem gondolja komolyan. Százezer drakhma az... az...

- Az rengeteg pénz. Honnan támadt ez az örült ötlete Nyéki úr?!

- Százezer drakhma az éppen arra elég, hogy komolyan bele tudjak vágni a dologba. Ugye nem kell emlékeztetnem az urakat, hogy miért alapították ezt a várost. Nem, nem azért, hogy páran itt meresszék a seggüket és közben betegre keressék magukat! Ennek a városnak feladata, mit feladata, küldetése van! Mégpedig, hogy olyanná formáljuk az ókort, ahol nincs Ómagyarországot fenyegető külső erő és rajtunk kívül nincs dominanciára törő birodalom. Admirális, milyen eredménnyel zárulna egy háború Ómagyarország és Karthágó között?

- Ha a háború elején ki tudjuk ütni a karthi flotta legnagyobb részét, és biztosítani tudjuk az utánpótlást, akkor az Adriát és Szicília környékét meg tudjuk védeni.

- Szóval az Adriát és Szicíliát. Massilia, Gibraltár, a Kanári bázis?

- Nos, ezeket valószínűleg fel kellene adnunk. Nincs annyi hajónk és emberünk, hogy mindet el tudjuk látni. Massilia talán a szárazföldről ellátható, amennyiben megegyezünk a rómaiakkal. Mivel Massilia nekik is szövetségesük, így ez nem lehet gond. De úgy gondolom, hogy a karthik a flottájuk pusztulása után, különösen, ha a fővárost fenyegetjük, nos ebben az esetben nem látom, hogy miért ne kötnének békét.

- Valószínűleg valóban békét kötnének. Mi történik, ha ők indítják meg a háborút, és a flottájukat szétszórósítják, sőt Karthágó ágyúzását bekalkulálják?

- Akkor marad az Adria és Szicília védelme. Egy szicíliai partraszállást jó eséllyel meg tudunk akadályozni.

- Összegezhetek egy szóban? Vereség!

- Ezt azért nem jelenteném ki. Az ellenség továbbra is képtelen lenne, hogy ómagyar területeket fenyegetsen és a protektorátus függetlenségét is biztosítani tudjuk.

- Ellenben a kereskedelmünk nullára esne vissza, a távolabbi bázisainkat ki kellene üríteni és az egész ókori világ megtapasztalná, hogy lehet dacolni Ómagyarországgal. Helyes az analízisem?

- I... igen. A jelenlegi erőinkkel ennyit lehet elérni. Az anti birodalmak magterületei Róma kivételével elérhetetlenek számunkra, és egy többszereplős játszmaiban a flotta erőinek legnagyobb részét a védekezés tenné ki.

Jecsmenik egyébként teljesen egyetértett az akcióval. Bár a szíve mélyén egy nagy, apokaliptikus ütközetben szeretne volna lerendezni a karthi fenyegetést (és továbbra is hitte, hogy képes lenne egy ilyet megnyerni), kénytelen volt elismerni, hogy erre kicsi az esély. Ha Massiliánál elporolja Hamilkárt és utána azonnal szétlövi a Karthágó körül gyülekező flottacsoportot... A történelem azonban nem ismerte a „ha” szócskát.

- Regedei képviselő úr! Mennyi az esély a flotta bővítésére?

- Őszintén?

- Magunk között vagyunk.

- Semmi. Most zajlik a költségvetési vita, de Halmai veresége után a szárazföldi sereg az első. Ráadásul Esztergomnak semmi kedve egy riválishoz, bármilyen nevetséges lenne is egy verseny Fiume és Esztergom között. Talán a hajók korszerűsítéséhez sikerül pénzt szereznem.

- Értem, szóval marad a három rombolónk és nyolc naszádunk, amiket korszerűsíthetünk.
- Aligha.
- Igen kapitány?
- Azt mondtam: aligha korszerűsíthetjük őket, az ugyanis egy év szárazdokkot jelent, a jelenlegi feszült helyzetben pedig nem vonhatunk ki egy hajót sem ennyi időre a hadrendből. Új hajók kellenének.
- Nos, akkor azt hiszem elég egyértelmű a helyzet, uraim. Vagy megbíznak bennem, és adnak százezer drakhmát, és higgyék el, meg fogom oldani a karthi ügyet, vagy inkább költenek ötször ennyit új hadihajókra. Természetesen azután, hogy kitört a háború és éppen Szicíliát védjük.
- Most már csak egyetlen kínzó kérdés maradt bennem Attila... – Albánnal is meg kellett volna egyeznie még előtte, csak hát nem volt ideje és alkalma. – Egész pontosan mi a terved?

Krk sziget mellett

- Cél a négy, kettő, egyes rácspon.
  - Megerősítve: cél a négy, kettő egyes rácspon. Távolság ötezer-kétszáz méter, csőemelkedést tizenöt fokra, belövési szóráskép. Belövőgránátokat, visszaigazolást kérek! – Hamarosan négy zöld izzó villant fel a tűzvezető tiszt előtti kapcsolótáblán. – Kapitány, tüzelésre kész.
  - Tűz!
  - Teljes oldaltűz a jelemre! – Öt másodpercig bűgatta a tüzelésre figyelmeztető szirénát, bőven elég ideig, hogy mindenki eltakarodhasson a hetvenötösök környékéről. – Most!
- A négy dörrenés egyetlen hanggá olvadt össze, négy csomagnyi halálkoncentráció indult meg a part felé. Gordos hadnagy élvezte a tűzvezető parancsnoki munkát, elsőpró hatalom volt a kezében, négy hetvenöt milliméteres ágyú felett uralkodott, ha szerencséje volt, a *Dorog* és a *Tatabánya* ágyúit is a *Fiume* fejlettebb löelemképzőjéhez rendelték. Senki nem állhatott ellen Gordos hadnagy haragjának. Csak három szavába kerülne: *Commence primary ignition* és egy újabb planétát rádiózhathatnak ki a csillagtérképről... nos addig is itt az *ÓmHH Fiume* tűzvezető számítógépe és a sztereoszkóp képe. Négy sűrű, fekete füstgomolyag emelkedett az égre. Jócskán a karthi erőd előtt.
- Rövid, túl rövid legalább százötven méterrel előbbre. *Fiume* veszed az adást? A karthi katonák katapultjuk van, ki kell iktatniuk az erődöt mielőtt partra szállhatunk!
  - Veszem, Pilótabálna! Százötven méterrel előre.
- Két kapcsolót lenyomott, kettőt tekert a potméteren és a tranzisztoros számítógép hétszegmenses kijelzőjén újabb adatok villogtak.
- Csőemelkedést tizenhat és fél fokra. Belövőgránátokat, a jelemre tűz!
- Az előző jelenet ismétlődött, felvillantak a zöld fények, Gordos bekapcsolta a szirénát, majd a négy ágyú ismét eldördült. Ezúttal azonban szerencséje volt, az egyik lövedék az erőd közvetlen közelében csapódott be.
- Talált, *Fiume*, talált!
  - Minden ágyúnak: gyorstűz nagy rombolóerejű gránátokkal. Új csőemelkedés tizenhét fok. Löelemfrissítés percenként.
- A szirénára ezúttal nem volt szükség, szinte minden másodpercben tüzelt valamelyik ágyú, a partot egykor uraló karthi erőd körül félelmetes tűzvihar tombolt, a becsapódó gránátok földet, követ és fadarabokat löktek a magasba. A várból semmi sem maradhatott. A műszer képén feltűntek az első tengerészgyalogosokat szállító csónakok.
- Tűzet szüntess! Tűzet szüntess!
- Gordos hadnagy öröme azonban nem lehetett teljes, mielőtt kiélvezhette volna az általa okozott pusztítás gyönyörűségét egy izgatott hang emelkedett a híd alapzaja fölé.
- Kapitány, radarkapcsolat!
  - Vizuális azonosítást!
- Egyszerű matrózok, tisztek és maga az admirális is a szabad fedélzetre rohantak.
- Karthi trirémák!

- Éles jobbfordulat, a *Dorog* zárkózzon fel, a partraszállók támogatását vegye át a *Lóránt* és a *Tisza*! Gordos még látta, ahogy a csónakok a partot értek és alumellényes figurák ugráltak ki belőlük. Az egyiküknél egy méretes ómagyar zászlót is felfedezett, aztán, ahogy a hajó, engedelmeskedve az admirális parancsának, fordulni kezdett, a partraszállási zóna eltűnt a látómezejéből. No nembaj, majd a karthi hajók.

- Nehézgéppuskákkal intézzük el őket, egy kilométerről nyitunk tüzet!

Sok igazság volt a tengernagy parancsában, az ágyúlőszer drága és a géppuskások eddig nem tettek semmit. Gordos hadnagy azonban mégis elszomorodott egy kissé. Az ágyúkkal sokkal messzebből és sokkal gyorsabban elsüllyeszthették volna a karthikat. Persze ez azt is jelentette, hogy a tűzvezetőnek nem sok dolga maradt. Innentől csak egy néző volt a csatatéren, csak hogy a színházi távcső helyett a legjobb minőségű PannOptik TM-21 típusú távmérővel bámulhatta az eseményeket. Végül is miért ne, a tűzvezetőnek a löelemképzésen kívül felderítési feladatai is vannak, szóval csak a feladatát látná el.

Előretolta a botkormányt és a távmérő az átlagosnál valamivel gyorsabban, de egyáltalán nem feltűnően, fordulni kezdett. A karthi hajóknál egy kicsit megállt, de végül nem állította élesre, a parton valószínűleg izgalmasabb események zajlanak. A célvontató szerepkörben tündöklő *Maros* és *Dráva* naszádok következtek, ez a két hajó hivatalosan nem volt itt, de az ómagyar technika még nem tette lehetővé, hogy távirányítással mozgassanak egy ókori hajót.

Távoli ágyúdörgést hallott, a tengerészgyalogosok nyilván belefutottak valami ravasz csapdába, ütközésig nyomta a botkormányt, hogy maximális sebességet csikarjon ki a távmérő motorjából. Végül meglátta a *Tiszát* és a *Lórántot*, de hogy mit lőnek azt még nem. Tovább engedte műszert, végül meglátta a magyar zászlót. Meglehetősen szellemképes volt, nem csoda, a hajó bőven elmozdult, ő meg még mindig ötezer-kétszáz méterre állította a prizmákat. A valós távolság jó hat és fél kilométer volt.

A nehézgéppuskák mély hangú dübörgése szakította meg a merengését, de nem sokáig, a trirémák szétlövése nem tűnt olyan érdekes programnak, mint a gyalogság előrenyomulása. Az Obsova körül valamiféle fal húzódott, annak a környékére csapódtak be a gránátok...

- Milyen volt?

- Már micsoda?

- A hadgyakorlat természetesen?

- Ja az. Tökéletes, a partraszálló tengerészgyalogosok megint elfoglalták Krk szigetét, a flotta pedig szétlőtte a karthi felmentő sereget.

- Éljen! És Albert?

- Még életben van, sőt a hidat se huzozta össze, úgyhogy sikeresnek tekinthető a látogatása.

- Kérlek, egy kicsit nem lehetne komolyabban?

- De lehetne, a vén tróger nagyon elégedett volt a flotta teljesítményével, szerinte semmilyen bővítésre nincs szükségünk. Nem melleleg egyelőre még én vagyok ennek a retkes koszfészeknek a vezetője, és én kérdezek, te pedig válaszolsz, Attila!

- Igazad van, Iván, te vagy ennek a koszfészeknek az ura.

- Az ibériai ügy hogy halad?

- Sínen vagyunk!

- Mint József Attila...

- Tessék?

- Hosszú... folytatd!

- Hamilkár gyanakvó, de az ő helyzetében nem utasíthatja vissza a segítséget. Amúgy, ha minden olajozottan működik, a lelepleződés esélye nagyjából nulla.

VIII. Hamilkár a kaputt előtt

- Mago! Te vén anyaszomorító! Milyen szél fűjt ide? Mesélj, de csak jó híreket akarok hallani!
  - Jégeső volt Numidiában, a legnagyobb vihar emberemlékezet óta. Teljesen elverte Hanno narancsültetvényeit. Egy siklus nem sok, annyi gyümölcs sem fog teremni az idén a gazfickónak.
  - Hahaha! Végre valaki, aki megörvendezett. Másvalami?
  - Azt mondtad, csak a jó híreket. Bár ki tudja, számodra lehet ez is jó hír. Visszajöttem, és újra a szolgálatodba szeretnék állni. Nem való nekem a civil élet, Hamilkár, számlákat fizetni, kereskedőkkel pörölni, az asszony nyafogását hallgatni. Persze csak ha visszafogadsz.
  - Már miért ne fogadnám vissza a legjobb ezredesem, pláne most!
  - Pláne most?
  - Nem ok nélkül volt akkora szükségem a jó hírekre, ezek – bökött a mellé álló ezredeseire – ugyanis nem képesek ilyeneket szállítani.
  - Na, majd én rendbe teszem a dolgokat. Mi a helyzet?
  - Hallottál Txurrukaról?
  - Valami hegyirablófélére emlékszem ilyen névvel, kellemetlen egy gazember volt, aki a legváratlanabb helyeken csapott le és mindig felszívódott a zsákmánnyal.
  - Azóta több annál, állítólag az istenei szövetséget kötöttek vele. Mindenesetre az ibérek azóta megvadultak, és nézd meg ezt! Tigo, a kardot.
- A Tigonak nevezett százados Mago kezébe adta a zsákmányolt ibér fegyvert. Összevont szemöldökkel tanulmányozta a kardot, különösen a keresztvasat és a penge elején végigfutó vágatokat. Kettőt suhintott vele. Mago is meglepődött milyen könnyen és lendületesen lehetett forgatni.
- Jó kard, az szentigaz. Ilyenekkel harcolnak a vademberek?
  - És a vezéreknek micsoda páncélja van! De olyat egyelőre még nem zsákmányoltunk. Egy Etxebbarria nevű szent kovács tanította meg őket a készítésére. Az enyéme meg egyszerűen képtelenek utána csinálni, vagy görbe lesz a penge, vagy törékeny, mint az üveg, vagy súlyos, mintha ólomból lenne. Próbáltunk egy ibér kovácsot elfogni, de eddig nem sok sikerünk volt vele. Még szerencse, hogy legalább azt a két karikát le tudták másolni. Meglepően egyszerű, de nagyon is hatásos ötlet.
  - Annyira nem lehetnek erősek az isteneik, akkor nem sárkunyhóban lakó vademberek tisztelnék őket. Rendesen áldozol Baálnak?
  - Még többet is, mint kellene, de mindig ugyanaz. Baál elfogadja az áldozatot, az előjelek kedvezőek, aztán elveszítjük a csatát. Már ötezer emberem hagyta ott a fogát a hegyekben. Igaz egyelőre csak ezek – ismét a mellé álló ezredesekre mutatott - a tehetségtelen barmok küzdöttek meg az ibérekkel, előlem mindig kitért a kurafi.
  - Lehet, hogy az ibérek istenével kellene kibékülnöd, mégiscsak az ő földje. Talán itt valóban van ereje.
  - Próbálkoztam már mindennel. Először templomot építettem neki. Aztán leromboltam a templomait. Még a hegytetőkön levő sziklaoltárokat is. De semmi. A vademberek csak egyre jobban feltüzelődnek.
- Az egyik őr hajtotta fel a sátor ponyváját.
- Hadúr, egy ómagyar van itt, azt mondja fontos ügyben szeretne beszélni veled. És hogy nagy szerencse fog rád mosolyogni.
  - Na, még csak egy ómagyar hiányzott. Menj az írnokhöz, Mago, visszakapod a régi Oroszlán ezredet. Krito biztosan örömmel fog szolgálni alattad. Igaz-e, Krito?
  - Igen, Hadúr!
  - Jól van, engedd be az ómagyart!
- A szépen vasalt szürke öltöny, a kopaszra borotvált fej, a kefebajusz és a szemüveg ellenére a Kikötő törzsvendégei közül bárki felismerte volna Nyékit az ómagyar vendégben. Hamilkár

azonban most találkozott vele először.

- Rendben, mondd, ki vagy, és mi célból kértél kihallgatást. De rövid legyél, mert kevés az időm.

- Hadúr, hát így kell fogadni azt, aki a segítségedre siet a szükséged idején?! Csalódtam az ítélőképességedben, Hamilkár, úgy hallottam, te egyből felismered, ki barát és ki ellenség. Egyébként szólíts Hans-Christiannak.

A katonák kellően kiismerték a vezérüket, egyetlen szó nélkül távoztak, közeli barátját (állítólag igen közeli, de Hamilkárnak bőven elég ellensége volt, hogy alaptalan pletykákat terjesszenek róla) Haszdrubált leszámítva.

- Hallgatlak, Hans-Christian, bár továbbra sem látom, miért kellene megbíznom benned!

- Ne bennem bízz, Hadúr! – vette elő Nyéki a legártatlanabb mosolyát. – Bízz a szándékaim tisztaságában!

- A szándékaid tisztaságában?

- Pontosan, tiszták a szándékaim: bőven van pénzem és hatalmam, de egyikből sem lehet elég, úgyhogy többet akarok.

- És még a görögöket mondják kigyónyelvűeknek! - mordult fel egy mély hang hátulról.

- Sssh, ne törődj a tanácsadómmal Hans-Christian, azért van itt, hogy kételkedjen. Egyelőre még nem döntöttem el, hogy kedvellek-e vagy sem, az érdeklődésemet mindenesetre felkeltetted. Így hát folytasd!

- Természetesen, Hadúr. – Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy meg kellene hajolnia, azonban Hans-Christian egy igazi kökemény játékos volt, ez a viselkedés nem illett volna a szerephez. – Azt hiszem, tudom mi a problémád és talán megoldásom is van rá.

- Nocsak, az ómagyarok talán belelátnak az egyszerű halandók fejébe? - jött egy újabb mordulás.

- Ha kíváncsi leszek a véleményedre, majd kérdezlek Haszdrubál! Folytasd, lássuk mire képes a varázshatalmad.

- Nem kell ehhez varázshatalom Hadúr, a gondod a háború... illetve, hogy nem azt a háborút vívod, amelyiket szeretnéd.

- Mert melyik háborút szeretném vívni ehelyett?

- Bármelyik másikat, Hadúr! Nincs rosszabb a harcias, de szegény ellenségnél, akit nehéz legyőzni, de a dicsőségen túl semmit nem lehet nyerni a győzelemmel. Na de ennyit a problémáról, mert, mint mondtam, a megoldás ígéretével érkeztem. Egy Montecuccoli nevű ómagyar hadvezér mondta, hogy három dolog kell a háborúhoz: pénz, pénz és pénz.

- Bölcs ember lehetett, de gondolom, nem a filozófia miatt látogattál meg. Azt mondtad pénz. Mennyi és mit kérsz érte?

- Sok és sokat. Kétszázezer drakhma most, újabb kétszázezer a jövő hónapban, aztán meglátjuk. Végre akkora sereget gyűjthetsz, amit nyugodtan több részre oszthatsz, anélkül, hogy az ibérek egyesével megverhetnék őket.

- És mit kérsz?

- A barátságodat, Hadúr, és azt, hogy gondolj néha rám. Ibéria gazdag, nem is tudod mennyire, számtalan olyan kincset rejt, amelyik a te népednek értéktelen, de az ómagyaroknak többet ér az ezüsthöz és aranyhoz. Viszont mindehhez csak békeidőben, a győztes hozzájárulásával lehet hozzáférni. Sok ezer talentumnyi vagyon lapul a földben Hadúr, ha megosztozunk rajta...

- Miért kellene megosztoznunk rajta? A szolgálataidat elismerjük, de ne kérj többet, mint ami jár, ómagyar!

- Miért kellene megosztoznunk velem? Bölcs Haszdrubál, nyilván képes vagy kiszagolni az uránfémeket, ezer lépésről felismered a germániumot, a legkisebb mennyiségben megérzed a wolfrámot. És persze képes vagy olyan kardot készíteni, mint a barbár ibérek.

- Mert te talán tudsz?

- Természetesen nem... az embereim azonban igen. Ahogyan a te embereid viszont nem, Hadúr.

- Azt mondják, az isteneik tanították őket a fegyver elkészítésére.

- Láttad az ómagyarok műveit, Hadúr, ellenállhat-e vajon egy primitív barbárok felett uralkodó démon az ómagyarok hatalmának?

- Nem bízom benne, Hamilkár!
- Én sem bízom benne, Haszdrubál, de a szerencse gyakran jár álruhában, és aki illően fogadja, azt bőséggel megjutalmazza.
- Tehát szerinted a jószerencse sodorta eléd ezt a Hans-Christian? Szerintem meg gonosz ármány és cselszövés. El fog árulni.
- Igen, el fog árulni... majd, amikor úgy hozza az érdeke. Én viszont gyorsabb leszek, előbb fogok lecsapni, mielőtt bármit megsejtene. De a jövő dolgait hagyjuk a jövőre, előbb a most problémáit kell megoldani.
- És a most problémája Txurruka és az ibérjei.
- Ahogy mondod, kedves vejem, a most problémája az ibérek. Ha ezt a helyzetet nem tudjuk megoldani, akkor minden tervünk kútba eshet, itt fogunk összeaszalódni, miközben forrófejű vademberek ellen vívjuk a soha véget nem érő értelmetlen háborúkat.
- Vagyis elfogadod az ómagyar ajánlatát?
- El kell fogadnom az ajánlatukat, Haszdrubál, különben megette a fene az egészet. Nem leszek fiatalabb, és nem akarom erre pocskékolni az éveimet. Véget kell vetnem ennek az örületnek, a lehető leggyorsabban. Ehhez pedig több katona kell, ahhoz pedig pénz. Ahogy az Monte...
- Montecuccoli.
- Az az, szóval ahogy Monte...
- Montecuccoli.
- Ahogy az az ómagyar mondta, a háborúhoz pénz, pénz és pénz kell.
- És mit fog szólni Hanno? Mit fognak szólni a rómaiak?
- Össze fogja borzolni a szemöldökét! Mit szólna? Nem érdekli Ibéria, tevehajcsárokat kerget a sivatagban.
- És ha mégis?
- Annál inkább szükségünk van a seregre. Gyengék vagyunk, Haszdrubál, bárki ránk rúghatja az ajtót. És különben is előbb-utóbb úgyis szembe kell szállnunk Hannoval.

Kiss Zsigmond még egyszer elolvasta a rövid, inglisül írt levelet, de az nem akart megváltozni.

Mai friend, I want to ask yu to bring I a pack of play cards from yor business trip, the grén king is of grét importance. It is a boezday present for mai good old collég Andersen. If yu can lév it at bastion IX mai boyz will pick it up.

*Godspéd,
Victoria*

- Bazmeg az anyád, Nyéki!

Amióta megkapta a kinevezését, üldözte a sors. Először is itt volt ez a hülye küldetés, amire az admirális elküldte, aztán még ez is. Andersen személyes kérése, hogy vegye fel a zöld királyt. Már a győzelem-istennő, idióta Nyéki és a hülye szójátékai, ez is bőven elég lett volna, de itt most a legfőbb főnökről, Andersenről volt szó. Ki a francnak hiányzik, hogy a DEAL erős embere rászálljon? Végre itt van a saját hajója, elfelejthetné az egész hülye titkosszolgálatot Nyékistől, Andersenestől, mindenestől... de ő volt a hülye, tudhatta volna, mi lesz a vége, amikor először szóba állt azzal a gazemberrel.

- Igazad volt, te bűdös paraszt, ha új képeket találunk ki a magyar kártyához, tényleg a tök filkót kellene rólam megmintázni. Fulladj meg, te pöcs!

Fullasztó hőség, csípős füst és a lángoló kövek mindent elborító finom fekete pora. Félmeztelen, fekete arcú és bőrű árnyékok táplálták a mindig éhes lángokat. Ilyen lehet Moloch pokla, a mindent elemészto tűz. Lépések dobbanása hallatszott, valaki vagy valakik a hadihajó gépháza felé

igyekeztek. A gép mindent elnyomó dübörgésén keresztül görög párbeszéd hangjai ütötték meg a fülét...

- Nincs más kiút! A szárazföldön az ibér lázadók és a rómaiak ostromzárja, a tengeren pedig Hanno flottája állja el az utat.

- Akkor is...

- Nincs akkor is és de, Hamilkár, el kell fogadnod az ómagyar ajánlatát.

- Te megbíznál bennük, Mago?

- Mi a másik lehetőség? A lázadók vagy a római szövetségeseik kezére jutsz és meghalsz. A sereged szétszéled vagy akár Hanno szolgálatába áll, és minden, amiért küzdöttél, porrá omlik. Itt és most nincs választási lehetőség.

A sereg, amit titokban Afrikába szállított. Hispánia veszett ügy volt, de Karthágó még nem. A rómaiaknak éppen elég bajuk lesz Hispánia megszállásával. Txurruka nem azért harcolt, hogy a pun igát rómaira cserélje. Az ómagyarok pedig eddig sem avatkoztak be nyíltan. Az afrikai tiszta játszma lesz, csak ő és Hanno. Egy alkalmas vezérrel az élén a serege több, mint esélyes a győzelemre. Karthágó uraként pedig az ómagyarok... nem, az ómagyarok meg fognak fizetni, mindenért. De a probléma most Hanno. A most problémája...

Kopogás hallatszott az ajtón.

- Készen vannak?

Kiss Zsigmond elsőosztályú hadnagynak (Atlanti érdemrenddel kitüntetve) nagy álma teljesült, amikor végre megkapta az első parancsnoki megbízatását, mégpedig nem valami kivénhedt teknőre, hanem az *ÓmHH Kapitány Csaba* gyorsnaszádra. Igaz, ez egyelőre nem járt előreléptetéssel, lévén a naszádokat hagyományosan hadnagyok irányították... de ami késik, az a tatabányai sebesvonal. Az első küldetéshez azonban már kevésbé fűlött a foga, lévén az ómagyar kereskedők és diplomaták kimentése az ostromlott Új Karthágóból nem éppen a legkellemesebb feladat. Ha azonban az embert egyszerre utasítja Jecszenik admirális és Andersen, a Dezinformációs Alosztály rejtélyes vezetője, akkor ott nem sok kibúvóra maradt tér.

- Ezt vegye fel!

Koszorú matrózruha volt, a vastag szénporréteg alatt alig volt felismerhető a Kapitány címermotívuma, a tigrisfej. Hamilkár látható undorral húzta magára az idegen hadsereg egyenruháját.

- Valódi ómagyar matróz, mintha magára öntötték volna! Kenjen az arcára belőle, nem kell sok, csak az érzésért. Kiváló! És a fegyver, a szíjat a nyakába akasztja, ezzel a pöccökkel kibiztosítja, a csövet a rosszarcúak felé fordítja és utána húzza ezt a másik kart. Ha nem fekszik el, megint! Világos? – Hamilkár bólintott. - Kiváló, akkor húzzunk innen a rákhányásba!

Két hasonlóan öltözött alak állt őrt az épület előtt, szintén a nyakukba akasztott fegyverrel. Füst és pernye szállt a levegőben, a római hajítógépek lövedékei lángra lobbantották a külvárost, a távolból csatazaj hallatszott. Nem is annyira messziről.

- Gyerünk! – üvöltötte magyarul Kiss hadnagy. Hamilkár a következő parancsot már nem értette, de az ómagyarok meggyorsították lépteiket.

...valaki vagy valakik a hadihajó gépháza felé igyekeztek. A gép mindent elnyomó dübörgésén keresztül görög párbeszéd hangjai ütötték meg a fülét.

- Higgye el, megértem az aggodalmait kapitány, és a megállapodásnak megfelelően a hajó minden részébe szabad bejárásuk van. De a legénység...

- Elöljáró! Vigyázz!

A matrózok a földre dobták a lapátjukat és feszes vigyázzállásba meredtek.

A karthágói kapitány kevesebb, mint fél percet töltött a pokoli gépházban, amit tudni akart, azt kiderítette. Ilyen rettenetes helyen csak az ómagyar szörnyetegek bírnák ki huzamosabb ideig. Hamilkár ott biztosan nem rejtőzhetett el, még akkor sem, ha az ómagyaroknak lenne bármilyen okuk, hogy azt az árulót kimentsék a városból. De az ómagyarok Karthágó törvényes urának, Hannonnak a pártján álltak.

Az *ÓmHH Kapitány Csaba* már jó egy órája otthagya az ostromlott várost, és vele a karthi blokádot. A nyílt tengeren jártak.

- Kissé alacsony a szénkészletünk, nem gondolja, Pisont zászlós?

- Kapitány?

- Mondom alacsony a szénkészletünk!

- Ja persze, igaza van, kapitány, épp most ellenőriztem, meglehetősen kevésnek tűnik. A naplóba is bevezessem?

- Látja, ez egy kiváló ötlet zászlós! Írja a következőt: Naplóbejegyzés, a mentőakció rövid időkerete miatt a hajó kénytelen volt teljes sebességgel haladni, ez túlzott mértékű tüzelőanyag fogyasztáshoz vezetett. A szénkészlet alacsony, a visszatérés Messinába kérdéses. A hajóval, a készletek feltöltése céljából, a legközelebbi bázisra hajózunk. Kiss Zsigmond, kapitány, Pisont Béla, első tiszt. Kiváló, és most az aláírás. Tökéletes, kormány, új irány Gibraltár!

- Kapitány... – Mivel a kormányos aggodalmára egy rendkívül szúrós tekintet volt a válasz, így az inkább nyelt egyet. Massilia ugyan szerinte közelebb volt, és kisebb kitérő, de a kapitány térképén nyilván más adatok szerepeltek. – Értem, az új irány Gibraltár!

Fiume, másnap

- A győzelemre, admirális!

Nyéki arca vagy a boldogságtól, vagy attól a direkt erre az alkalomra tartogatott a fél üveg valódi Átkerülés előtti francia konyaktól ragyogott, amit az elmúlt szűk egy órában fogyasztott el.

- A győzelemre? Miféle győzelemre? – Az üveg beltartalmának Jecsmenik admirálisba jutó fele inkább az örök kétkedő, búskomor énjét ébresztette fel.

- Egyetlen puskalövés nélkül megnyertük az Ibériai háborút, kitettük a karthikat Európából, ha ez nem győzelem, akkor semmi. Bár tudom, hogy szívesebben vetted volna, ha a flotta lövi szét a rosszarcúakat... ha ez megvigasztal egészen biztos, hogy enélkül is lesz majd nem is egy *ÓmHH Jecsmenik Iván*.

- Arról már letettem. De ez a Hamilkár nem hagy nyugodni, miért kellett kihoznod onnan? Szépen elhalálozott volna és vége a játéknak.

- Mert a játék csak most kezdődik, az igazi tét Karthágó. Ezt akarom megszerezni, márpedig az Hamilkár nélkül nem fog menni.

- Micsoda?

- Utólagos engedelmeddel lángba fogom borítani Afrikát! Hamilkár és Hanno, már régóta egymásnak akartak esni. Hát most megtehetik, Afrikában. És akárki is nyer, mi mindenképpen győztesek leszünk, mert a mi segítségünkkel érte el a célját.

- Biztos vagy benne?

- Abszolút!

- Attila, egyet ne feledj, attól, hogy antik, még nem hülyék.

Ibéria, két hónappal korábban

- Mondd!

- Nem itt, kövess, Hadúr!

Mit akarhat Mago? Mi az amit a táborban nem lehet megbeszélni? Az ómagyarokkal kapcsolatos? De miért az éjszaka közepén, fáklyák nélkül? Mint valami orvgyilkos...

- Hova vezetsz, Mago?

- Ide, Hamilkár.

Egy barlang szája előtt álltak, jó egy kilométerre a tábortól. Hamilkár lassan követte hűséges

(valóban hűséges?) ezredesét, a keze végig kardján pihent. Az ómagyarok ajándéka, valóban képesek voltak az ibérek fegyvereit lemásolni, sőt Hans-Christian szolgája azt ígérte, még jobbat is tudnak gyártani.

Tíz méternyit tehetek meg, amikor Mago begyújtotta a fáklyát. Hamilkár csak most vette észre a földön heverő halmot.

- Erre, Hamilkár, most már nemsokára ott vagyunk.

A folyosó jobbra fordult, majd egy egészen kicsi terembe torkollott, valaha medvebarlang lehetett, még érezhető volt az állatok bűze. A földön két olajlámpás pislákol, Mago fáklyájának a fénye egy katonára és egy véres csomóvá görnyedt összekötözött alakra vetült.

- Ezredes! Hadúr!

- Ki ez?

- Shafat, a kínzómaster, de ha a fogolyra céloztál, Extebarria személyesen, a Szent Kovács vagy... – Csettintett egyet, mire Shafat, a kínzómaster az egy fél vödörnyi vizet öntött a fogoly fejére.

- ... Fenyvesi Géza, őrmester, F-17665... kapjátok be...

A fogoly nyöszörgésének az értelmét ugyan nem értette meg, de a nyelvet felismerte. Ezer közül is meg tudta volna állapítani az ómagyarok...

Még mindig görcsösen szorította a kardot, végre dolga akad az ómagyarok ajándékának. Döfött, lesújtott, döfött, lesújtott, addig amíg az ómagyarból csak egy véres, húsból, bőrből, belső szervekből, csontból, ruhaszövetből és kötélből álló massa maradt. Mago és Shafat elkerekedett szemmel bámulta az őrzőgő hadvezért. Hamilkár dühe lassan lecsillapodott, elégedett volt az eredménnyel.

- Víz, te Shafat, hozz tiszta ruhát!

- Igeen, Hadúr!

Az emberei eddig is tisztelték, Shafat most már rettegte is, helyes, rettegjen is a kutyaütő.

- Honnan szerezted?

- Kissé elkanászodott a fiú, az ibér mágusok pedig nem igényelték a konkurenciát. Egy kisebb ajándékért cserébe...

- Biztos, hogy ez volt Extebarria? – bökött az egykori felderítő maradványai felé.

- Biztosan, és ez is nála volt. – Mago egy szinte teljesen összetört rövid hatótávolságú rádió roncsára mutatott. – Ómagyar bűvtárgy. Hadúr, az Oroszlánok csak a parancsodra várnak, engedelmeddel készenlétbe helyeztem őket, levágjuk az ómagyarokat és...

- Elég!

Mago értetlenül bámult a vezérére.

- Nem vágunk le senkit! Visszamegy az ezredhez, és aludni küldöd őket!

- De...

- Mago, velem vagy, vagy ellenem?

- Hamilkár!

- Velem vagy, vagy ellenem?

- Veled vagyok Hadúr!

- Akkor, teljesíted a parancsodat! Kérdés nélkül!

- Igen Hadúr!

- Várj! Utána beszélsz a jóssal. Holnapra kedvezőtlen előjeleket akarok. Jól hallottad, kedvezőtlen előjeleket akarok. Nem ütközünk meg az ibérekkel.

- Visszavonulunk Barcinoba? Most, hogy Txurruka végre kiáll ellened!

- Txurruka már régen kerekelt. És egyébként nem Barcinoba megyünk, nem akarok a rómaikkal összeecsapni!

- Rómaikkal?

Hamilkár sóhajtott egyet. Néha tényleg jobb lehet annak, aki kevesebbet tud.

És annak is, akiről ezt hiszik.

IX. Hetven

Gerincet kiegyenesít, határozottan lép. Még mindig a kapitányuk vagy, és ráadásul Átkerült.

Kár volt tagadni, betöltötte a hetvenet, illetve még nem, majd két óra múlva. A hetven szép kor, pláne az új viszonyok között, és ahhoz képest jól is tartotta magát. Ha szerencséje van, hosszabb élete lesz, mint Albertnek. Jecsmeniket meg már így is túlélte. Egy kis könnyebbséget igazán megengedhet magának, ráadásul ez az ízé amúgy sem bot, hanem ezüstfejű sétatálca.

- Milyen messze van még, Feri?

A fenébe, hogy miért akart mindenáron gyalog jönni, be kellett volna ülnie abba a taxiba a vasútállomáson.

- Nem sokára ott vagyunk, tudod, milyen Periklész asszonya.

- Nem tudom, soha nem találkoztam vele.

- Tényleg nem? Na szóval, egy igazi hárpia, nem tudja a szentem feldolgozni, hogy antinak született, ezért állandóan villogni akar. Periklészt meg ismered...

- Őt tényleg ismerem.

- Bármibe bele lehet ugratni, szóval addig rágta az a némbér a fülét, míg bele nem egyezett, hogy Magyardombon fognak házat venni. Elvégre nem azért tették le a hármasszintű vizsgát, hogy koszos antik között senyvedjenek. Igazi istencsapása az a nő, de legalább jól főz, és a lepedőn sem lehet olyan rossz, legalábbis a hét gyerek csak összejött valahonnan.

- Hét?

- Ja, hét. Józsi, Emese és Zoli már harmincötben megvolt. Azóta lett egy kis Árpád, Sári, Gizi és Aiász.

- Ajax, mint a focicsapat?

- Focicsapat? Ez valami Átkerülés előtti dolog? Nem Aiász, mint a Trójánál harcoló hős. Periklész akart egy rendes görög nevű gyereket is. De amúgy meg is érkeztünk, az a ház ott az utca végén.

- Szép.

- Ja, amennyibe került, illik is, hogy szép legyen!

Percek vagy órák teltek el? Majdnem mindegy volt, Periklész háza Magyardomb alján volt, ahol a kishivatalnokok és a hajógyári művezetők laktak, de jó kilátás nyílt róla. Az, pedig nem tegnap volt, hogy Vitéz utoljára látta az öblöt, úgyhogy egészen belefeledkezett.

- A tenger?

- Az. Meg a város. Nagyobb, mint régen volt.

- Nagyobb, de unalmasabb. Mióta van vasúti kapcsolatunk Sziszekkel és azon keresztül Esztergommal. – Vitéz követte a szemével a dombok között kanyargó fekete csíkot, valahol ott, a kettős csúcsú hegy mögött ágazott el a régi szénszállító vonal és a Fiume-Sziszek vasút. - El nem tudod képzelni, micsoda népek járnak ide. Turisták, akik szeretnének megmártózni az Adriában. Albán és Nyéki egy szállodát húztak fel az Óvárosban. Még öt év és az Antikikötőt is megnyitják nekik. Már látom is magam előtt a prospektust: Adria kiruccanás, öt nap a mesés Fiumében, a legendás Százezredes városában, szemlélje meg a hatalmas hadihajókat, gyönyörködjön a lebilincselő tájban, élvezze a hangulatos matrózkocsmákat, élje át a Mediterráneum zsibongását, karthágóiak, görögök, rómaiak, ómagyarok egy helyen, mártózzon meg mindig kellemes vizű tengerben, utazás vasúttal, szállás háromcsillagos szállodában, főszezonban százötven, utószezonban százhusz ezüstforint. Fiume, az Adria gyöngyszeme Önre vár! De eleget panaszkodtam, mi újság a kapitányunkkal?

- Megvagyok, Béla, megvagyok.

- És hogy telnek a napjaid?

- Öregesen, hogy telnének. Sziszek nem rossz hely, csendes, nyugodt és nagyon jó a tisztiklubja.

Már a hozzám hasonló vén csatalovaknak, mert van még rajtam kívül pár kövület arrafelé és szerencsére gyakran ráérnek kártyázni. Aztán meg ott vannak az unokák. Ha szerencsém van, a dédapaságot is megélem.

- Jól megy a soruk?

- Már amennyire, éppen elég pénzt összeraboltam a pályafutásom alatt, hogy ebből sose legyen gond. Tibi fiamnak azonban kiváló tehetsége van a csapnivaló üzletek kiszimatolásához és imád vállalkozni. De nem szólok bele, mindenkinek joga van azzal a módszerrel elszúrni az életét, ahogy a legjobban szereti.

- Ez már csak így van. Van, akinek nem való a vállalkozás. A malom is befürdött, de gondolom hallottál róla. A piszok Albánnak persze ez is zsíros hasznot hozott, de így jár az, aki tisztességes.

- Hát, a becsületes embereket mindig kihasználják a gazfickók. Amúgy nem hoznál nekem egy másik sört, mert ez itt kiürült?

- Hallottam, saját hajód lett!

- Nem teljesen saját, felerészben Ferié, de én vagyok a kapitány!

- Akkor is gratulálok, meg a gyerekekhez is!

- Erős, egészséges kölkök, bizony. Zoli második lett a városi birkózóbajnokságon. De Aiász még nagyobb vasgyúró lesz, a plasztikumjós is megmondta. Bár én nem hiszek az efféle babonásokban, de az asszony miatt mégis meg kellett tenni.

- A plasztikumjósok is mondhatnak néha igazat, véletlenül.

- Az is igaz, kapitány.

- És milyen az új hajója, kapitány?

- Jó, bár a szívem szakadt meg, amikor a vén *Pistát* elkezdtek szétszerelni. A tájolóját és a kronométert azért megmentettem, itt őrzöm a nappaliban, de igazából mégse engem illet...

- Tartsd meg nyugodtan, legalább annyira a tied volt a vén papucs, mint az enyém. Sőt, ha a tulajdoni lapot nézzük, inkább a tiéd.

- Biztosan nem akarsz beszállni? Legalább pénzzel? A nagy nyereség kora már lezárult, de cserébe stabilan lehet fialtatni a tőkét!

- Nem Feri, kedves tőled, de megöregedtem. Botra támaszkodva nem lehet hajót irányítani. Csak pénzt beletenni, abban meg mi lenne az öröm? Évi kétszáz forinttal több jönne, mint amit a takarékpénztár ad? Így is van elég. Ha legalább a fiamat érdekelné a hajózás vagy valamelyik unokát, de az a nő beléjük nevelte a víziszonyt. Mondjuk, a saját szempontjából meg tudom érteni. Ah, mindegy. Az a lényeg, hogy jól megy az üzlet.

- Óh, az jól megy, de remélem, a jövőben még jobban fog. Hamilkár haldoklik és hamarosan a fia lesz Karthágó új királya.

- Már ha a karthágói szenátus jóváhagyja.

- A karthágói szenátus majdnem annyira engedelmes szavazógép, mint az egomi parlament. A Barkidáknál van a pénz, úgyhogy a sereg hozzájuk hűséges. A szenátus meg tudja, mivel jár a sereg ellen szavazni. Na de a lényeg, a vén csirkefogó hamarosan felfordul, bár, ha leszámítjuk azt a kis félreértést Massilia mellett, tulajdonképpen semmi baj nem volt az öreg Hamival.

- Semmi baj?

- Hát, már a lehetőségekhez képest, és mondom a massiliai balhé nélkül. De megtanulta ő az ibériai háborúban meg a későbbi polgárháborúban, hogy az ómagyarokkal nem érdemes ujjat húzni. Mióta bevonult Karthágóba, azóta viszont rendes, átengedte Máltát és megengedte, hogy egy afrikai szénraktárt építhessünk, segíti a kereskedelmet. Sőt támogatja, hogy a helyi nemesség az antiképzőbe adja a kölkeit.

- A fiáról mit lehet tudni?

- Hannibálról? Nem sokat, a külvilágtól elzárva nevelték, pedig az antiképző ingyen tanította volna. De a hozzáértők azt mondják, még szorosabb és szívélyesebb kapcsolatot szeretne építeni

Ómagyarországgal. Ez pedig nekünk csak jó lehet, szóval azt mondom, éljen Hannibál, az ómagyarok új barátja!
- Éljen...

Pár óra múlva

- ÁÁÁÁÁÁ!!! Meghalok, meg fogok halni!

Vitéz ex-kapitány tudta, hogy egyszer el kell jönnie ennek is. Túl sokszor csapta be a Nagy Kaszást, bár valahogy méltatlannak érezte a helyzetet. Pont a hetvenedik születésnapján? Itt Fiumében, távol a családjától? Hülyeség, a családot nem idétlen gének hasonlósága határozza meg, Kassai, Lovász és Periklész, ők voltak az igazi családja. Néhányukkal két évtizedet lehúzott egy kis fadobozba zárva.

- Dehogy halsz meg, ne hülyéskedj már!

- Ég mindenem, ég, elégnék a belső szerveim!

- Józsi, Zoli, segítsetek már, egyedül nem tudom kivinni a kocsit!

- Rettenetes!

- Azt hiszem, tényleg ez a vége a történetnek. – Ifj. Jósvai Béla körorvos arcán csak a mély megrendültséget és a gyászt látta, pedig nyilván nem az első haldoklóval találkozott. – Mit zabáltál össze, te baromállat?

Szóval ételmérgezés. Ez kissé zavarba hozta. Legyőzte a híres kalóz Iakovonisz, sőt magát Hamilkárt, túlélte az ibériai háborút és egyáltalán, Nyéki örült terveit, és egy kis brindzove halušký lesz a végzete? Ráadásul Periklész felesége nem is tudta jól elkészíteni, mondjuk az Átkerülés óta nem evett ilyen jót, sőt egyáltalán semmilyen, de négy mélytányérnak nem szabadna gondot okoznia.

- Sztrapacskát, jaj!

- Mennyit? – Legalább mutatná, hogy együtt érez, ez a disznó.

- Négy tányérral. Ááj! – Még a beszéd is fáj, minden lélegzetvétel kínzó lüktetést okozott a hasüregében.

- Jóska, te teljesen megbolondultál, hetvenévesen ekkora marhának lenni! – A bűdös parasztja, és még röhög is egy haldoklón.

Az apja is egy nagy hóhányó volt, de a fia az mindenben túltett rajta. Jó is, hogy Sziszekén másik orvosa lett, mondjuk az meg semmihez nem értett, akkor már inkább ez a pokróc Jósvai. Mit matathat a szekrényben? Vitéz próbált úgy fordulni, hogy lássa az orvost, de egy minden eddiginél erősebb fájdalom nyilallt a gyomrába, úgyhogy inkább visszafeküdt az előző, szinte már kényelmes testhelyzetbe.

- Ezt vedd be, te vén ökör!

Olyan íze volt, mint a szóda-bikarbónának...

Ágyúlövésre emlékeztető hangok és hangos sóhajtások szűrődtek ki az ajtó mögül.

- Rendbe fog jönni, doktor úr?

Periklész a saját családjáért nem aggódott volna ennyire, mint ezért a tulajdonképpen kiállhatatlan vénemberért

- Már hogy normális lesz? Azt nem hiszem... az alhasi panaszai viszont időlegesen elmúlnak, amíg nem tömi tele magát valami marhasággal. Ne aggódj, Periklész, a vén csataló túl fog élni mindkettőnk. Úgy látszik, csúcsgorgalom van ma este. Jövök már, nem kell nyomni azt a nyomorult csengőt!

Az érkezők négyen voltak és kadétruhat viseltek, a csapat vezetőjének látszó férfi hajtókéjén jól

látszott a sas jele, vagyis az *ÓmHH Fiume* legénységéhez tartozott, a fegyvernemi jelzése alapján tüzerként. Egy másik fickó karolt bele, és lassú támolgyó léptekkel közeledett. A részeg kabátjának a karján egy büszke villám hirdette a rádiósok nagyobb dicsőségét. Egy tüzer és egy rádiós, a navigátorok után a legmegbecsültebb posztok. A bőrük azonban még Periklésznél is sötétebb, úgyhogy vagy egy Átkerült cigány család leszármazottjai lehetettek, vagy még inkább emancipáltak. Így múlik el a világ dicsősége, gondolta Periklész, manapság bármelyik koszos anti gyerekből ómagyar tengerésztiszt lehet. Nem jó ez így, felhígul a flotta és általában az egész ország. Erről is az egalisták tehetnek, mert ez a hülyeség kiírthatatlan. Egyszerűen nem veszik észre, hogy ássák alá ennek a rendszernek az alapjait.

- Verekedés?

Ekkor vette észre, hogy a részeg szeme jócskán be van dagadva, az első gondolata neki is a verekedés volt, aztán végigmérte a két hátsó alakot. Két jó kötésű fickó, a mellkasnál gyanúsán domborodó zubbonnyal. Ha ezek verekedésbe kerültek, akkor ott sok sérült, és több mint valószínű, hogy pár halott is lenne, nem feltétlenül az ő oldalukon. Nem ez, ez a fickó nem verekedésben szerezte azt a duzzanatot.

- Egy hete ilyen a szeme doktor úr. – Igen, a tüzer lehetett a vezérük. – De nem akart orvoshoz menni vele.

- Egy pillanat, a neve?

- Diamantidisz, Diamantidisz Iván. – Egyáltalán nem hangzott részegnek, sőt egy határozott parancsnokláshoz szokott hang volt, egészen tiszta ómagyar kiejtéssel.

Periklésznek valahonnan ismerősnek tűnt, de meg nem mondta volna honnan. Megarában is volt egy Diamantidisz nevű família, lehet, hogy onnan? De ez a fickó egyáltalán nem néz ki megarainak, semmi sincs benne a hellének nemesebb vonásaiból.

- Meg is van... hogy azt mondja. Ez a kartoték tök üres! Mit csinált maga, fiam? Elmulasztotta a kötelező felülvizsgálatokat?

- Vallási okokból uram, ide is csak nagy nehézségek árán tudtuk elcibálni.

- És most a vallási okok ellenére gyógyítsam meg a szemét. Ugye tudják, hogy ezt jelentenem kell.

- Kérem, ne! – A beteg egyáltalán nem kérte az orvost.

- Egy okot mondjon, fiatalúr, hogy miért ne?

- Több okot is tudok mondani, mennyi okot mondjak?

- Periklész, kifáradnál?

- Persze.

Az idegenek alaposan végigmérték a görögöt, eddig azt hitték az orvos segédje, a szikrázó tekinteteket azonban elegendő fenyegetésnek érezték. Egyelőre.

- Köszönöm doki, újjászülettem!

- Gondolom, leszoksz az egészségtelen étkezésről?

- Persze doki, cserkész becsületszavamra.

- Na takarodj innen! A budit remélem kitakarítottad!

- Persze doki... és neked is köszö, Periklész, örökre hálás maradok neked.

- A kapitány is megmentette az én életemet, én csak visszaadtam.

- Azért ez nem ért egy egész életmentést. Számoljuk el félnek, meg amúgy is, milyen öreg vagyok. Jut eszembe Periklész, ismered azt, hogy „Fáj a belem, jól tudom, hogy mit akarok, Bilagitot egészben...”

- Mi az a Bilagit?

- Egy Átkerülés előtti tableta, de nem mindegy? Énekelj!

- „Fáj a belem, jól tudom, hogy mit akarok, Bilagitot egészben...”

Én csak mesélek

szerkesztői villáminterjú a szerzővel

- *Amikor nem ómagyaros történeteket írsz, mivel foglalkozol?*
- A hivatalos szerződéseim szerint szolgálom a német közt (és nem adok ki államtitkokat, mert alá kellett írnom). Tudományos kutatás és egyetemi oktatás, ez az a hobbim, amivel keresem a pénzt. Azon belül anyagtudomány, és mivel manapság ez nagy divat, nanofizika.
- *Mi kell ahhoz, hogy egy kutató egyszer csak nekiüljön és elkezdjen Vitéz kapitányról írni?*
- Sok szabadidő. :)
- *Ami közismerten a kutatók sajátja...*
- Rugalmas munkaidőnk van. Jogában áll mindenkinek éjszaka és vasárnap is dolgozni - de csak akkor, ha balesetvédelmileg igazolni tudja magát. Valójában meglepően sok szabadideje van az embernek... attól, hogy napi tizenkét órát kell a műszer mellett lenni, és ennek a nagy része tényleg csak jelenlét.
- *Mikor és hogy bukkant fel Vitéz? Kinézett hirtelen a gépből?*
- Nagyjából... Éjjel kettőkor sem aludni, sem világhódítani nem volt kedvem. Fiume jövője pedig szabad préda volt, gondoltam miért ne... a legrosszabb, hogy nem fog tetszeni az íróknak, olvasóknak.
- *A blog, és benne a te nem-fikciós írásaid eddig eléggé röghöz kötöttek az Átkerült területek közelében maradtak térben és időben egyaránt. Ehhez képest Vitéz kapitány történeteiben fejest ugrottál az ókori mediterráneum közepébe. Miért pont ezt a helyet és időt választottad?*
- Mert az a rész még képlékeny volt. Érdekesebb játékot ígért. A helyszín és az idő mellett szólt, hogy ekkora már kialakult Ómagyarország és az ókori nagyhatalmak valós ellenséggként/barátként tekintenek rájuk. Szóval rengeteg történet és karakterlehetőség volt a dologban.
- *Miből építetted fel végül ezt a képlékeny világot?*
- Emberekből. :) Igyekeztem olyan karaktereket alkotni, akik értelmes célokat követnek. Innentől már csak hagynom kellett őket cselekedni... ja, és hibázni. Mert csak az nem hibázik, aki nem dolgozik.
- *Korábban is foglalkoztál már az ókorral, illetve a történelem egyéb korszakaival?*
- Csak a szabadidő elütésének a szintjén (film, játék, interneten ami szembe jött). Remélem, hiteles az ókorképem. Ha meg nem, az talán elsimítható az Átkerülés hatásaival.
- *Olvasmányélmények szintjén merítettél valakiből, valakikből? A fiumei kocsmák világa pár olvasó számára rejtői volt, bár ez inkább csak a kikötői hangulat lehetett. Vannak írói "példaképeid"?*
- Rejtő alap. :) Ha hússzor nem olvastam végig a teljes életművet (na jó majdnem a teljeset, a színdarabjait nem) akkor egyszer sem. Írói példakép? Azt nem íróknak kell választani? Én csak

mesélek... annyi a különbség, hogy nem a saját élményeimet, hanem egy fiktív személyét.

- *Semmi saját élmény nincs benne? Kezdve mondjuk Vitéz kapitánnyal, akinek kutatói karrierjét tette tönkre az Átkerülés...*

- Nem, az enyémet nem tette tönkre. :) De nyilván kapott az életemből a kapitány.

- *Ez mennyire volt koncepció? A blog több írója egy az egyben magát tette át az ókorba, Vitéz kapitány mennyire Balogh Zoltán?*

- Félig-meddig. A kapitány is antiszociális és ő sem ért a nők nyelvén. Viszont negyedannyira sem vagyok kemény és rosszabb főnök lennék. Viszont a valódi életben is van karakterpajzsom. Tudod, a szuperpontosan lövő birodalmi gárdisták sose találják el Solo kapitányt, mert főszereplő. Solo kapitánynak ezt a tulajdonságát a "karakterpajzs" fejezi ki.

- *Eredetileg csak egy novellát szántál Vitéznek, vagy már az elején benne volt a pakliban egy hosszabb ereszítés?*

- Ha rossz, egyet, ha beválik, akkor többet. Amikor határozott szerkesztői utasítást kaptam (életveszélyes fenyegetéssel), hogy írjak még párat, akkor úgy éreztem, hogy bevált. :) Normál esetben úgy születnek a részek, hogy kigondolom a helyszínt és innentől kezdve a szereplők maguktól megoldják. Néha jön egy kis trükközés (játék a térrel, a sebességgel; beszúrás a zárójeles megjegyzés kommentárjába, több szál egybefonása). De alapvetően magától megy minden. Pár esetben viszont nem voltak hajlandók megoldani a feladatot. Ilyen volt mondjuk a massiliai rádió. A csata magától jött, de a körülmények, ahol egyáltalán ez lehetséges, nem akartak kialakulni. Két rádiót kellett volna tönkretennem észrevétlenül. Nem is sikerült jól, sajnós.

- *Szerinted mi a fontosabb, a jó történet, vagy a maximális hitelesség (történelemhez, technikához, akármihhez)?*

- Nyilván a történet :) A valódi életben is kiszínezem a Kékestetőre indított expedíciónkat. Ha lehet hitelesen jó történetet mesélni, akkor azt érdekesebb hitelesen. De mégiscsak szórakoztató műfajban vagyunk... ;)

- *Azt tudod már, hogy mi lesz Vitéz kapitánnyal a leírt események után?*

- Gondolom előbb-utóbb elhalálozik. Az szokott lenni a vége. Még nem tudom, lehet még van benne egy miniévad. :) Igazából még nem tudom... egyelőre nem tudom mit csinálhat. Valószínűleg Gibraltárnál iszik Lovással, aki nem ment Amerikába. :)

- *Milyen volt ismert történelmi személyeket mozgatni?*

- Nehéz... Jecsmenik admirálist senki nem ismeri, pont olyan, amilyennek leírtam. Hamilkár Barkasznál benne van a tévedés esélye. Persze ezt is rá lehet fogni az Átkerülésre, de azért egy ismert személynek a nevéen túl is illik valamit örökölnie az eredetitől.

- *Az ókori világ mellett a Monarchia is mintha alaposan rányomta volna a bélyegét a történeteire...*

- Az volt az utolsó korszak, amikor a magyarok nagyhatalmasdit játszottak. Ez egy természetes viselkedési minta lehet az Átkerülteknek.

- Ha választanod kellene vagy lehetne, akkor a négyből (sima ókor, Monarchia, jelenkor vagy Ómagyarország) melyik korban szeretnél élni? Megőrizve vagy átkonvertálva a mostani státuszodat, persze.

- Ha Vilmos császár Németországa is játszik, akkor egyértelműen késői XIX. század... viszont vagy Német- vagy Franciaország. Belehallgatva az akkori dalművekbe tényleg olyan érzésem van, hogy nincs jobb dolog a világon, mint valami Isten háta mögötti, értéktelen helyen meghalni a zászlóért.

- Ez megoldható Ómagyarország korában is.

- Ómagyarország ennél pragmatikusabbnak tűnik. Ott nem élnek vissza a dicsőséggel. Vagy mégis?

- Azt hiszem, ezt a kérdést már megválaszoltad Vitéz kapitány történeteivel...

Ómagyar „Vitézi” Lexikon

A kisregényhez kapcsolódó részletek a <http://hu.omagyar.wikia.com> oldalról, a teljesség igénye nélkül. A lexikon folyamatosan bővül.

Albert István

Magas rangú rendőrtiszt, aki az Átkerülés után történt összecsapások segítségével emelkedik a magasra a ranglétrán (a felettese meghal a kelták támadásában). Az Megyei Védelmi Bizottság tagjaként, régi kapcsolatait és karizmatikus személyiségét kihasználva egyre fontosabb szerepet tölt be az irányító testületben, de facto ő lesz az, akitől minden függ. A később majdnem tíz cikluson át kormányon maradó Nemzeti Párt alapító tagja. Egyre erősödő hatalma aggodalommal tölti el a háttérbe szorulásuktól féltő katonákat, a feszültség végül egy puccskísérletben robban ki, ami kudarcot vall, vezetője, Morvai tábornok menekülés közben az életét veszti. Albert István pozíciója megerősödik, mivel a puccs során a katolikus egyház vezetője is súlyos sérüléseket szenved. A helyzetet kihasználja a szükségesnek látott változtatások felgyorsítására, igyekszik fellépni a korrupció ellen és választásokat írat ki a tavasz végére, de ennek ellenére sokan úgy vélik, hogy az Albert-féle hatalom erőteljesen diktatórikus, despotikus jellegű és a választások tisztaságával kapcsolatban is merülnek fel kérdések.

Anti

Az Átkerülés utáni szóhasználatban olyan emberekre használatos fogalom, akik nem a XXI. századból érkeztek, hanem "eredeti" ókoriak.

Eredete

Igazi forrása nem ismert, látszólag függetlenül bukkant fel több korabeli forrásban is. Valószínűleg korábban elterjedt a hétköznapi szóhasználatban és csak utána került be a hivatalos iratokba és egyéb írásos emlékekbe, felváltva a nehézkes körülírásokat ("ókori emberek", "az átkerülésben érintett területek környéki őslakosság") vagy a pejoratív "vadak", "barbárok" elnevezéseket. Valószínűleg az "antik" melléknévből, esetleg az "antikvitas" kifejezésből rövidült, de az Átkerülés utáni ellenségeskedés miatt az anti- (ellenség, ellen) előtag jelentése is közrejátszott.

Használatának változásai

A korai szakaszban a szó egyértelműen negatív, pejoratív jelentéssel bírt, egyfajta gúnynévként is szolgált. Később ez a jelentésrétege fokozatosan eltűnt és pusztán azt a tényt fedte le, hogy valaki vagy valami "eredeti ókori".

Egy időben az anti - ómagyar megkülönböztetés állampolgárságot, polgárjogi helyzetet is jelentett, de az emancipáció beindulása után egyre több anti lett ómagyar állampolgár is, illetve elindult a vérségi keveredés, ezért az "anti" szó jelentése felhígult, sokszor egy átkerülés után született ómagyarra is használják, ha az ősei között ókori személyek is voltak.

Újabban a szóhoz ismét tapadnak pejoratív jelentésrétegek bizonyos tájegységeken és társadalmi csoportok körében.

Dezinformációs Alosztály

A Dezinformációs Alosztály egy fedetten működő részleg a Felderítő Parancsnokságon belül, hivatalosan soha nem ismerték el a létezését, arról sincs megbízható információ, hogy mikor alapították, mikor szűnt meg, illetve megszűnt-e egyáltalán. Ennek ellenére sokan vélnek tudni biztos dolgokat az alosztály tevékenységéről és dolgozóiról. Valószínű, hogy sok, az alosztálynak tulajdonított műveletet egyéb szolgálatok hajtottak végre.

A Dezinformációs Alosztály illetékességi területe főleg Ómagyarországon kívülre, anti személyekre, szervezetekre vonatkozik, míg hasonló, de ómagyarokra vonatkozó tevékenységet kevésbé fedetten az Időszennyezés Elleni Alosztály végez. A két alosztály sokszor működik együtt olyan esetekben, amikor ez indokolt.

Feladata

A DEAL legfontosabb feladata az átkerült tudásanyag megőrzése, megakadályozása annak, hogy az anti hatalmak, tudósok hiteles és használható átkerült információkhoz jussanak. Kiemelt területei az Átkerülés előtti történelem és a technológia. Ugyancsak az alosztály feladata az időszennyezések során anti kezekbe került tudásanyag fizikai hordozóinak visszaszerzése (ezen műveletek során sokszor dolgoznak közösen alosztályon kívüli egységekkel), illetve a kikerült tudásanyag értéktelenné, használhatatlanná tétele fals értelmezésekkel, hírekkel, zavarjelekkel, használhatatlan, de hitelesebbnek tűnő információkkal.

Módszerek

- Tárgyak visszaszerzése visszavásárlás, eltulajdonítás vagy erőszakos, fegyveres elvétel útján
- Minősített információk birtokába jutott anti személyek likvidálása (általában szorosan együttműködve az Időszennyezés Elleni Alosztály ügynökeivel)
- Használhatatlan (pl. szerepjáték-kiegészítők, fantasy írások, képregények, stb) vagy meghamisított információhordozók terjesztése hitelesnek tűnő módon (áttételesen, feketepiacon, kalóztámadás során átjátszva, elvesztve, stb.) Sokszor a hitelességet azzal is megerősítik, hogy ugyanolyan lépéseket tesznek az így kijuttatott dolgok visszaszerzésére, mint a minősített információk esetén.
- Vallási köntösbe öltöztetve félrevezető vagy manipuláló tudásanyag átadása, általában valamiféle istenséggel, lemúrral vagy egyéb mitológiai lénnel, személlyel való találkozást eljátszva.
- Az Ómagyarországon tanuló antik oktatása
- Egyéb, titkosszolgálati módszerek

Ibériai háború

A félszigeten kitört (vagy arra áttért) háborúk közül azt emlegetik „Ibériai háború” néven, amibe először avatkoztak be tevőlegesen ómagyar erők, ha nem is nagy számban, de annál nagyobb hatást gyakorolva a végkifejletre. Au. 32-ben tört ki.

Előzmények

Ómagyarország már néhány évvel az Átkerülés után megtette az első lépéseket a világpolitikai tényezővé válás felé. A Fiume megalapítására küldött expedíció, a flottaépítési-program, majd Szicília ómagyar protektorátussá tétele Héron király vezetése alatt mind azt a célt szolgálták, hogy megakadályozzák egy anti hatalom dominanciáját a Földközi-tenger térségében. Az Átkerülés után kialakított stratégiai tervszerint Rómának Nyugat-Európát, Karthágónak Észak-Afrika nyugati, a Ptolemaidák uralta Egyiptomnak Észak-Afrika keleti részét és esetleg Kis-Ázsiát szánták. Az ómagyar külpolitika minden lépése ezen célok elérését szolgálta.

Szicília protektorátussá tételével megakadályozták a római-pun háború kitörését, a két feltörekvő hatalom és Ómagyarország viszonyát szerződésben is szabályozták. A háború elmaradása viszont nem szüntette meg az ellentéteket, ráadásul a karthágói terjeszkedés fel is gyorsult Ibériában. Ezt a területet a (titkos) ómagyar tervekben Rómának szánták, hogy a két rivális hatalomnak ne legyen szárazföldi határa. Egyértelműnek látszott, hogy a punok nem fogják önként feladni az ásványkincsekben és egyéb erőforrásokban gazdag területet. A Nyugati-medencében növekvő feszültséget egy idő után már nem is akarták visszafojtani, a stratégiai tervezők egy olyan gyors lefolyású háborút képzeltek el, amiben rejtett ómagyar támogatással (titkosszolgálati eszközök, a Dezinformációs Alosztály tevékenysége) a helyi keltibér lázadókat felerősítik, majd az így keletkezett hatalmi űrt római és/vagy ómagyar csapatok töltik be. A Karthágóval való nyílt konfliktust kerülendőnek tartották, mert az ómagyar flotta nem lett volna képes megvédeni az összes érdekeltséget és szövetségest, amint ez Massilia elfoglalásakor be is bizonyosodott. A konfliktus kitörése Hamilkár Barkasz nevéhez fűződik, aki a pun flotta jelentős részének összevonásával felborította az addig tiszteletben tartott status quo-t.

A háború eseményei

A harci cselekmények előestéjén az ómagyar flottát kereskedelmi egységek besorozásával erősítették meg. (Ezek szolgálatból kivont régi hadihajók voltak, általában segédcirkálóként biztonságosabb helyekre kerültek, felszabadítva ezzel a komolyabb harci egységeket.) A római és karthágói diplomáciai tevékenységet is fokozták, illetve elkezdték kidolgozni a terveket a sebezhető ómagyar és szövetséges kolóniák kiürítésére, de ezek a tervek végül nem készültek el időben és hiányosnak illetve néhány esetben megvalósíthatatlannak is bizonyultak.

A Txurruka-féle lázadás

Noha egyes történészek Hamilkár Massilia elleni sikertelen támadását (ennek során pusztult el az If szigetén álló szénraktár) tartják az ibériai háború kezdetének, a ténylegesen Ibéria területén zajló harcok a Txurruka-féle felkeléssel kezdődtek.

A karthágói hódítás ellen az őslakos keltibérek több kisebb-nagyobb lázadást szerveztek, ezek azonban elvéreztek a nagyobb létszámú, jobban felfegyverzett és képzettebb karthágói zsoldossereg ellen. A hódítóknak csupán a Pireneusokban élő törzsek tudtak ideig-óráig ellenállni, ezek a törzsek azonban viszonylag kis létszámúak voltak és igen ritkán működtek együtt, így a karthágóiak nem tekintették őket komoly fenyegetésnek (legalábbis katonai szempontból, kereskedőket és

bányatelepeket fosztogató rablóként gyakran keserítették meg Barcino és Tarraco kormányzójának az életét).

Az Á.u. 33 kora tavaszán kezdődő felkelés azonban több szempontból is különbözött a korábbi rablóportyáktól. Először is ekkor jelent meg az ún. ibér kard (sokak szerint ómagyar hatásra, ugyanis a fegyver középkori mintát követett) a lázadók kezében, amely felülmúlta a karthágói csapatok fegyverzetét. Másodsorban a lázadók erős vallási motivációval bírtak, és az idegen isteneknek hódoló karthágóiak elűzése a törzsek közös ügyévé vált. Harmadrészt Txurruka személyében egy különösen tehetséges és motivált vezér állt a lázadás élére, aki az ibérek vallásos lelkesedést is saját javára fordította.

A hegyekből előretörő felkelők több telepet és az Iberus-völgy gyengén erősített városait is birtokukba vették, majd Illtrida mellett legyőzték Baalhanno tarracoi kormányzó seregét. A győzelem után az Iberus-völgy szinte összes törzse a lázadók mellé állt és április közepére Barcino és Tarraco városába szorította vissza a karthágói csapatokat. A Barcino-t ostromló keltibér sereg táborában április 30-án (egyek források szerint május 1-én) Txurrukat Ibéria királyává választották.

Hamilkár észak-ibériai hadjárata

Az észak-ibériai csapatok vereségeinek hatására Hamilkár északra vonult az Új-Karthágónál állomásozó főeregével és május végére felmentette az ostromlott városokat és visszafoglalta az Iberus-völgy nagyrészét. A Txurruka vezette keltibér főereg azonban kitért az ütközet elől, és délnek vonult, ahol újabb törzseket nyert meg saját ügyének.

Júniusban Numatia mellett az ibérek legyőzték Hamilkár előőrseit, a karthágói főereg elől azonban ismét visszavonultak. Június-július folyamán tovább folytatódott a macska-egér játék Hamilkár és Txurruka seregei között, az ibérek azonban újabb két kisebb karthágói seregetestet morzsolnak fel. A veszteségek hatására Hamilkár visszavonult az Iberus-völgyébe és újjászervezte a hadseregét.

A váltakozó sikerrel folyó harcok mellett az ibérek jelentős győzelmet arattak a diplomáciai fronton, ugyanis a massiliai görögök titkos Hamilkár ellenes szövetséget kötöttek a Txurruka vezette lázadókkal.

A Hamilkár-ellenes koalíció

A felkelők elleni sikertelen hadjárat után Hamilkár renegát ómagyar erők támogatásával jelentősen megnövelte seregét, ami így 80-100.000 főre duzzadt. Ez a sereg jóval nagyobb volt, mint amit Ibéria jövedelméből fenn lehetett tartani, így az ómagyar diplomácia könnyen el tudta hitetni, hogy Hamilkár az ibériai felkelés leverése után hódító hadjáratokat folytatna. Ezeket a gyanúkat a későbbi karthágói polgárháború eseményei részben igazolták.

Augusztus folyamán, az ómagyar diplomácia aktív közreműködésével Hanno, a karthágói arisztokrácia vezetője és Metellus a Római Köztársaság konzulja szövetséget kötött Hamilkár ellen. A szövetséghez később Héron, Szicília királya és a massiliai görögök is csatlakoztak. A massiliaiak és Txurruka közötti kapcsolatot kihasználva a koalíció és az ibérek igyekeztek összehangolni a hadműveleteiket. A koalíció első nagyobb hadművelete barcinói partraszállás volt, melynek során Hanno flottája két római légiót tett partra Barcino közelében.

Hamilkár kivonulása Ibériából

Hogy még téli esők (mely a hegyekben havat jelentett) előtt döntést csikarjon ki, Hamilkár szeptember közepén megindította seregeit az ibérek ellen. Az előző hadjárat kudarcából tanulva,

négy erős sereggel nyomult előre, melyek mindegyike nagyobb létszámú volt, mint Txurruka hada. Ez a hadrend azonban meglehetősen lassúnak, nehézkesnek bizonyult, az ibérek veszteség nélkül húzódtak vissza a hegyekbe. Ráadásul a támadó erők létszámát csak a parti területek szinte teljes kiürítésével lehetett biztosítani, így az Itáliából átszállított légiók és a római Fabius tábornok vezette massiliai zsoldossereg egy gyors csapással elfoglalta Barcino és Tarraco városát.

A két ellenség által fenyegetett, fő északi utánpótlási bázisait elvesztő Hamilkár seregének egy részével Új-Karthágó felé vonult vissza. Ezzel a sereggel időt akart nyerni, hogy seregének másik felét Afrikába menekítse. Az Iberus folyó mentén ugyan megállította a római-ibér sereget, de miután Hanno ostrom alá vette Új-Karthágót, kénytelen volt a lehető leggyorsabban délnek vonulni.

Az Új-Karthágó környékén vívott harcokban külön-külön legyőzte Hanno csapatait majd a ibérek, azonban a túlerőben lévő, Fabius vezette rómaiak elől kénytelen volt visszavonulni Új-Karthágó falai mögé. A várost a szárazföld felől a rómaiak és ibérek ostromzára, míg a tenger felől Hanno flottájának blokádjá vette körül. A városba csupán az ómagyar hajók juthattak be, akik az itt rekedt diplomátákat és kereskedőket mentették ki. A város falai elleni első roham november 2-án indult, majd november 5-e éjjelén a támadók bejutottak a városba, amit szinte teljesen elpusztítottak. Maga Hamilkár álruhában, egy titkos föld alatti alagúton szökött ki a városból, majd egy megbízható embere Afrikába csempészte.

Ezzel egy időben Haszdrubál és húszezer megmaradt embere átkelt Mauritániába, a Gibraltárt ellenőrző ómagyarok hallgatóságos jóváhagyása mellett. A háború utolsó mozzanataként Gadír helyőrsége rövid ostrom után, szabad elvonulás fejében Á.u. 34 január 9-én megadta magát, ezzel Karthágó elvesztette utolsó európai birtokát is.

A háború következményei

* Nagyjából kialakult az ómagyar terveknek megfelelő határvonal a római és a karthágói befolyási övezet között a Nyugat-Mediterráneumban. Karthágó kiszorult Európából anélkül, hogy komolyabb összetűzésbe keveredett volna a Római Köztársasággal afrikai területen.

* A pun területeken polgárháború kezdődött Hamilkár Barkasz és Hanno között, ami végül Hamilkár királlyá koronázásával végződött, de hosszú időre meggyengítette a pun tengeri hatalmat, lehetőséget nyújtva arra, hogy a rómaiak és ómagyarok megerősítsék a pozíciójukat a frissen elfoglalt ibériai területeken.

* Szorosabbá váltak a római - ómagyar kapcsolatok, ami végül egy ómagyarok által is támogatott galliai hadjáratban csúcsosodott ki. Az ómagyar vezetés a római megszállást egyfajta előemancipációnak tekintette az európai területeken.

Jecsmenik Iván

Ellentengernagy, Á.u. 21-től 34-ig az Adria Svadron parancsnoka.

1979-ben született Veszprémben, a Budapesti Műszaki Egyetemen végzett erősáramú villamosmérnökként, az utolsó sorozott évfolyamok egyikének tagjaként az Átkerüléskor tartalékos alhadnagy. Az Átkerülés után tényleges szolgálatra jelentkezik, Brennus támadása idején egy Tata előterében bevetett lövésszakasz parancsnoka. A csata után, továbbra is a Honvédség tényleges állományú tagjaként a Nagymarosi Hajógyárban dolgozik, szinte valamennyi hajótípus tervezésében részt vesz.

Á.u. 5-ben Fiuméba vezénylik, ahol az újonnan épülő hajógyár katonai részről delegált főmérnöke, ugyanekkor léptetik elő századossá. Az Adria Svadron vezetésével megbízott Lóránt ezredes (a

Flotta szervezetének kialakítása után ellentengernagy) törzskarának tagja, később vezérkari főnöke. Kulcsszerepet játszott a rombolók megépítésében és az ómagyar haditengerészetet évtizedekig meghatározó Fleet-in-being doktrína kidolgozásában. Á.u. 21-ben az Adria Svadron parancsnokává nevezik ki ellentengernagyi rangban, parancsnoki megbízatásának idejére esett a karthágói-görög háborúval fenyegető Második Szicíliai Válság illetve az Ibériai-háború.

A Szávai-hadjáratral kapcsolatos szerepe máig vita tárgya a történészek között, az admirális ugyanis rádióon visszarendelte a fiumei helyőrség (mely a szicíliai válság miatt ekkor mindössze egyetlen tengerészgyalogos századból és a megtörő kiképző ezredből állt) támadását, mellyel a Száva jobb partján rekedt ómagyar egységeket kívánták felmenteni.

Kovács Nikolett

Ómagyar hírszerző a Dezinformációs Alosztály alkalmazásában, Vitéz József kapitány partnere az ibériai akció során

Vegyes házasságból született Besztercebányán Á.u. 8-ban, anyja a helyi germán törzs királyának lánya, apja emancipátor. Bátyja katonai oktatásban részesült (Á.u. 30-ra hadnagy a felderítőknél), húga tanítónő. Nikolett eredetileg gazdaságszervezést tanult, ám a különlegesen magas termetű és sportos alkatú lányt beszervezi a Dezinformációs Alosztály vezetője. Fizikai adottságainak és nyelvérzékének köszönhetően több alkalommal is sikeresen játszott el anti isteneket és más emberi alakot öltött természetfeletti erőt. Legnevezetesebb akciója az ibériai felkelést elindító párbaja Txurruka rablóvezérrel a Pireneusok egyik csúcán. Említésre érdemes még a cataniai szerepe, ahol Artemiszként látogatta meg a város türannoszát, aki ezek után behódolt Héron királynak.

Á.u. 37-ben feleségül ment Juhász Dezsőhöz, Szentendre polgármesteréhez és országgyűlési képviselőjéhez, a későbbi antiügyi államtitkárhoz. Három gyermek anyja.

Második Szicíliai Válság

Ómagyar-görög-karthágói háborúval fenyegető diplomáciai konfliktus Á.u. 32 tavaszán-nyarán. A Második Szicíliai Válság legfőbb okának a pun háborúk elmaradása miatt növekvő feszültséget és a szicíliai görögök belső konfliktusait tartották.

A történészek a válságot a cataniai incidenstől számítják, amikor is, vélhetően karthágói kalózok megtámadták Héron király adóbehajtóit és két szicíliai hajót elfogtak egyet pedig elsüllyesztettek. Ómagyar és szüракúzaik kémek ezzel egy időben nagyszámú karthágói zsoldos érkezéséről számoltak be a nyugati, jellemzően még mindig punok lakta vidékre. Az ómagyar hadvezetés ebben a helyzetben a Szicília-szerződés pontjaira hivatkozva megerősítette a Semlegességi Őrjáratot és kihirdette a szigetre irányuló hajóforgalom teljes körű ellenőrzését.

Ezek az intézkedések (és több kisebb kalózflotta megsemmisítése) jórészt leszerelték az állítólagos felkelést és az ősz közepére sikerült normalizálni a helyzetet. Az erélyes ómagyar fellépés hatására Karthágó megerősítette a Szicília-szerződést. A válság hatására a punellenes hangulat alakult ki a szigeten, mely több helyen is erőszakba torkollott. A fenyegetett karthágói eredetű lakosság nagy része elmenekült a szigetről és Á.u. 45-re pár száz főre csökkent a pun népesség száma.

Általános vélekedés, hogy a Második Szicíliai Válság csupán Hamilkár Barkasz elterelő hadművelete volt, mellyel a Massilia elleni támadásáról próbálta elvonni a figyelmet.

Nyéki Attila

Az ómagyar hírszerzés prominens figurája, az anti világot hamis információkkal elárasztó Dezinformációs Alosztály vezetője. Vagyona és hatalma révén a Fiumét uraló elit egyik központi alakja.

Á.u. 2-ben született Esztergomban, szülei középiskolai tanárok voltak. Sikeresen felvételizett a főiskola diplomata képzésére. Á.u. 22-ben féléves szakmai gyakorlatát a szürakúzi konzulátuson töltötte, oktatási segédelőadói állásban. A szicíliai gyakorlat után otthagyta a főiskolát és Fiumében jelentkezett a tengerészgyalogsághoz. Kommandós kiképzést kapott és a Héron király segítségével küldött erők tagjaként több kényes akcióban vett részt. Öt évvel később, alhadnagyi rangból leszerelve, a megtakarított pénzéből megvásárolta a Kikötő nevű kocsmát.

A Dezinformációs Alosztállyal még a diplomáciai szolgálata alatt került kapcsolatban, és ez az együttműködés a katonaévei alatt is megmaradt. Az információcserében kiemelkedően fontos szórakozóhely megszerzését is részben ez a titkosszolgálati tevékenység motiválta. Képességeivel, gátlástalanságával és nem utolsósorban a kocsmábevételeiből származó vagyonnal folyamatosan emelkedett a ranglétrán. Á.u. 31-re az egyik legkiterjedtebb hálózat fejének mondhatta magát, többek között Vitéz József is egyike embereinek. A következő évben az esztergomi belső küzdelmekben meggyengült szervezet egyik legbefolyásosabb tagjaként a Dezinformációs Alosztály társigazgatójává vált. A legalitás határán mozgó akcióival sikeresen revitalizálta az Alosztályt, amely az ibériai események során újra kulcsszerepet játszott.

A világpolitikai játszmák mellett a helyi küzdelmekben is aktívan részt vett és Jecsmenik Iván admirális visszavonulása után a Fiumét ellenőrző, sok szempontból maffiaszerű, informális kör de facto vezetőjévé vált. A Róma és Ómagyarország közötti isztriai incidensben (Isztriai-válság) is jelentős szerepet játszott.

Ómagyar

Az ómagyar szót jelzőként használják mindazon emberekre, akik Ómagyarország polgárai és elsajátították (akár beleszületés, akár emancipáció útján) az ehhez szükséges kulturális minimumot, beszélnek valamilyen szinten magyarul és betöltik állampolgári kötelességeiket.

Az ómagyar szót szintén jelzőként használják az Átkerülés során ókorba sodródott kulturális ismeretekre, vallásokra, nyelvekre, eszközökre, felszerelésekre, vagyis mindenre, ami nem az Átkerülés előtti ókor részét képezte. Az Átkerülés utáni, a jövőből hozott eszközökre és tudásanyagra épülő fejlesztésekre is használatos ez a jelző.

Ómagyar és magyar

Bár az ómagyar (ó-magyar, vagyis ókori magyar) szó a "magyar" szóból ered, és az ómagyar kultúra, népesség, nyelv esetén megfigyelhető az Átkerülés során érintett terület (Átkerült területek) népességének túlsúlya, ennek ellenére nem csak a magyar eredetű dolgok tartoznak a fogalomba, hanem minden, ami a jövő kultúrájából származik.

„Ómagyarország nem Magyarország, hanem az egész XXI. századi világ képviselője lett az Átkerülés után.” (Albert István)

Így pl. az angol nyelv, a szamurájkard, az orosz Kalasnyikov gépkarabély, a sváb disznókáposzta vagy az iszlám vallás egyaránt ómagyar a fogalom értelmezése (és az antik nézőpontja) szerint.

Eredeti ómagyar

Bár jogilag (papíron) az Átkerülés során érkezettek és a helyi népekből emancipáltak egyenlőnek számítanak, az Átkerülés után pár generáción keresztül még látványos különbségek voltak az "eredeti ómagyarok" és az "emancipált ómagyarok" között, amiből társadalmi feszültség is keletkezett. A jogvédő szervezetek, (fél)legális polgárjogi mozgalmak (pl. a Kelta Tigrisek), állami és egyházi programok, de legfőképpen a vegyes házasságok és az anti eredetű, de annál öntudatosabb ómagyarok jelentős túlsúlyba kerülése miatt ez a különbség fokozatosan semmissé és jelentéktelenné vált. Ennek ellenére azok, akik legalább egyik ágon (de lehetőleg az összesen) a

XXI. századba vissza tudták vezetni a családfájukat, sokáig megőriztek egyfajta kiváltságos helyzetet, bár egy idő után ez egyfajta sznobizmussá, külső szemmel nevetséges elittudattá korcsosult. Jellemző azonban, hogy a magasabb állami szinteken nagyon kevés tisztán anti származású ómagyar személyt találni, az pedig, hogy az állam vezetője egyszer nem "eredeti ómagyar" legyen, a legoptimistább becslés szerint is több generációt vesz majd igénybe.

Ómagyar és anti

A fogalom megértésének legegyszerűbb módja: minden, ami nem anti, az ómagyar.

ÓmHH Kapitány Csaba

Gyorsnaszád. Az ómagyar flottaépítés harmadik (más értelmezés szerint negyedik) generációját képviselő hadihajó. Nevét az első megtörő egység vezetőjéről, Kapitány Csaba századosról (később ezredes, Százezredes néven Fiume legendás hőse) kapta. A naszádon alkalmazott legfontosabb újítás a turbóelektromos meghajtás.

A Fiumei Hajógyár Á.u. 21-ben tett javaslatot egy új, nagy sebességű turbinás meghajtást alkalmazó hajótípus kifejlesztésére. Mivel a Dorogi Gőzgépgyár, Ómagyarország legnagyobb energetikai célú berendezéseket gyártó vállalata, abban az időben képtelen volt praktikusan használható gőzturbinát gyártani, így a fiumei gazdasági és politikai elit komoly lehetőséget látott a város fontosságának növelésére. A turbina-terv, noha központi forrásokat nem kapott, Fiume addigi történetének legnagyobb költségvetésű programja lett. Á.u. 23 végére, az előirányzott kutatási keret többszöri, jelentős túllépése után, sikeresen tesztelték az első, egyelőre csak szárazon használható ómagyar gőzturbinát.

A hajótestet (az *ÓmHH Tisza* nagyobb sebesség elérése érdekében kissé megnyújtott változata) ugyanebben az évben kezdték építeni, és Á.u. 24 nyarán megkezdték a hajófedélzeti alkalmazáshoz módosított turbinával felszerelt *ÓmHH Kapitány Csaba* csapatpróbáit. A hajó az első próbaútján új sebességi rekordot állított fel 34 km/h-s csúcsebességével, hogy aztán a második próbaútján KrK szigete mellett totálkárosra törje a turbinalapátokat. A későbbi tesztek során a turbina és a generátor legtöbb hibáját kiküszöbölték, azonban a hajó szervízigénye továbbra is igen magas maradt. Testvérhajóját, az *ÓmHH Lórántot* Á.u. 26-ban bocsátották vízre. Az erős fegyverzetű, nagy sebességre képes gyorsnaszádok, minden gyermekbetegségük ellenére, az ómagyar flotta legfontosabb hajói közé tartoznak.

Víz kiszorítás (teljes harci állapot): 240 tonna

Fegyverzet: 1x75 mm 75-6mTL löveg, 4x12.7mm nehézgéppuska

Csúcsebesség: 45km/h

A turbina-terv utóélete

Az *ÓmHH Kapitány Csabához* kapcsolódó program a Fiume ipari és tudományos központtá fejlesztésének első lépcsőfokának szánták; az elszabaduló költségek és az antikkkal folytatott kereskedelem jövedelmezőségének csökkenése miatt ez a terv végül csak jóval szerényebb formában valósult meg. A hajógyárhoz tartozó kutatási-fejlesztési bázis ugyan fennmaradt, de a későbbi bővítéseket előbb felfüggesztették, majd végül teljesen feladták.

A gyakorlatban is használható gőzturbina mindettől függetlenül igen jelentős áttörésnek számított, mely a Fiumei Hajógyárat az Átkerült Terület üzeméhez hasonló jelentőségű vállalattá tette. A Dorogi Gőzgépgyár több pert indított a „az infrastruktúra-fejlesztés szempontjából kiemelt fontosságú találmány” nyílt szabadalmúvá tétele érdekében. A két cég végül Á.u. 34-ben egyezett ki százezer ezüstforint licencdíjban.

Pax Hungarica

Az ómagyar állam polgáira és fennhatósága alatt álló területekre vonatkozó irányelvek összefoglaló neve. Kisebb - változó - mértékben a Pax Hungarcia kiterjedhet szövetséges államokra, városokra vagy akár egyes személyekre is.

Néhány jellemző irányelv:

- Ómagyarország területén mindenkinek joga van az életben maradásához szükséges élelemhez.
- Ómagyarország területén egyetlen telepet, települést, várost, létesítményt stb. nem lehet úgy megtámadni vagy kifosztani, hogy a támadó ne szembesüljön a lehető legsúlyosabb és következetes megtorlással. Ómagyar érdekeltségek elleni fegyveres támadókkal szemben külön határozat nélkül is jogosultak a megtörő egységek fellépni, akár más államok területén is.
- Egyetlen ómagyar állampolgár életét sem lehet büntetlenül kioltani, függetlenül az elkövető személyétől, rangjától vagy állampolgárságától. Nem-ómagyar elkövetővel szemben a fegyveres erők, ómagyar elkövetővel szemben az igazságszolgáltatás jogosult fellépni. Ómagyar állampolgárnak számítanak az emancipációs eljárás legalsó szintjén álló személyek és az átvevőállomásokon, illetve a rabszolgakereső csapatokban utazó volt rabszolgák is.
- Ómagyarország területét senki sem lépheti át engedély nélkül, ezt a fegyveres- és közrendvédelmi erők az ország egész területén ellenőrizhetik.
- Ómagyar területnek számít minden ómagyar hajó fedélzete, minden rabszolgakereső - és kereskedőcsapat személyes tere és javai (szálláshely esetén ideiglenesen a szálláshelyük is), az ómagyar partoktól számított 25km a tengeren. A Pax Hungarica minden olyan ómagyar állampolgárt is véd, aki elhagyja Ómagyarország területét, feltéve, ha igazságügyi eljárás során ezt nem vonják meg tőle. Az állampolgárság elnyerése előtt megszökött emancipáltak és volt rabszolgák nem állnak a Pax Hungarica védelme alatt.
- Bármely ómagyar érdekeltség elleni támadás egész Ómagyarország elleni támadásnak minősül, ennek megfelelő megtorlást vonva maga után.
- Ómagyar technológia, fegyverzet, jármű, könyv, egyéb minősített információ vagy tárgy engedély nélküli ellopása és anti területre csempészése a fegyveres támadással egyenlő elbírálás alá esik, ennek elkövetőire és megvásárlóira, felbujtóira az időszennyezéssel kapcsolatos protokollok vonatkoznak.
- A Pax Hungarica vonatkozik a katonai akciók során megszállt területekre és azok lakóira is attól a pillanattól kezdve, hogy a harcéri parancsnok adott körzetre a harccselekményeket befejezettnek nyilvánította.

Plasztikumjóslás

Az Átkerülés után kialakult és elterjed jóslásfajta, túlnyomórészen antik, kisebb részben emancipáció útján állampolgárságot nyert ómagyarok gyakorolják.

Eredete

A "plasztikum" (PLASTICVM) az Átkerülés előtti angol "plastic" szóból származhat, ami műanyagot jelent. (Bizonyos lokális változatokban ez a szó eltérő, egyes helyeken a magyar "műanyag" szóra emlékeztető, torzult szóalakokat is feljegyeztek, pl. a "műóna" (μύωνα) változat egyes görög városokban). A jóslás valószínűleg úgy alakult ki, hogy egyes antik megfigyelték azt, hogy az általuk korábban még nem látott műanyag hő hatására megolvad és összezsugorodik, mindig másmilyen formát hozva létre. Mivel a műanyagot a tulajdonságai miatt amúgy is isteni eredetűnek vélték, az őselemnek számító tűzzel való találkozásában a túlvilág üzenetét látták. A plasztikum értékét növelte még a ritkasága is.

Gyakorlata

Iskolánként és helyenként eltérő, a jóslás titkait a mesterek féltve őrzik. Általában csak a magasabb rangú, tekintélyű jósök foglalkoznak plasztikumjóslással, az alapanyag kereskedelmét is szabályozzák. (Az így kikerülő műanyagok többsége szeméttelepekről előkerült pillepalack, Ómagyarország hivatalosan nem adhat el műanyagot, de a szemétbányák dolgozói eleget tudnak kicsempészni ahhoz, hogy ellássák az anti jósök igényeit.)

A jóslásra kiválasztott műanyagot általában egy fényes bronztálon olvasztják meg, általában valamelyik istenség templomából származó tűzzel (akinek a tanácsát, segítségét kérik), de előfordul, hogy a jóslást kérő személy házitűzhelyéről veszik a lángot. Sokszor valamilyen kapcsolódó tárgyat rejtenek a műanyagba az olvasztás előtt (hajsza, földdarab, papíruszcik valamilyen felirattal, vércsepp, olaj, izzadság, stb.) A melegítés ideje is eltérő, de általában nem várják meg, hogy az olvadó anyag lángra lobbanjon. Végül a kialakult formából és elszíneződésből vonnak le következtetéseket, majd a maradékot a lángok közé vetik és teljesen megsemmisítik.

Sokszor ómagyarokkal kapcsolatos ügyek, kérdések vagy vállalkozások előtt alkalmaznak az antik plasztikumjóslást, például az Áu. 40-ben kitört Isztriai-válság során a plasztikumjósok egybehangzó látásai alapján döntött úgy a római szenátus, hogy elfogadják Esztergom kártérítési ajánlatát ahelyett, hogy fegyverrel vennének elégtételt a római érdekeltségeket ért sérelmek miatt.

Protektorátus

Olyan anti, Ómagyarországon kívüli terület, aminek a védelmét Ómagyarország garantálja, a Pax Hungarica teljes körű vagy részleges kiterjesztésével. A Protektorátus nem jár automatikusan együtt emancipációval, de általában valamiféle emancipációs missziót létrehozna előbb-utóbb. Nem minden Protektorátuson állomásozik állandó ómagyar helyőrség, de naprakész hírközlőszolgálat igen, és rendszeresen megfordulnak (általában kiképzési vagy rekreációs, esetleg prezentációs céllal) különféle kisebb-nagyobb ómagyar egységek a területen.

Néhány jelentősebb ómagyar protektorátus

- Szicília egész területe a Szicília-szerződés és Héron király hatalomra kerülése óta.
- Massilia városállama
- Málta (Melita) Hamilkár Barkasz királlyá koronázása után, külön szerződés által
- Giblaltár, az ómagyar flottatámaszpont és az öböl öt kilométeres körzete, minden anti lakosával együtt.
- Bizonyos Rajna-menti területek Áu. 60 után. (Rómával szövetséges törzsek szállásterületei, amiknek a védelmét Ómagyarország is segíti.)

Semlegességi őrzőjárat

A Szicília-szerződés értelmében a Szicília környéki vizek semleges területnek minősültek, melyeket sem a római sem a karthágói haditengerészet nem használhat háborús felvonulási útvonalként, ennek ellenőrzésére és a sziget védelmének szavatolására hozták létre a Semlegességi őrzőjáratot. Az őrzőjáratba beosztott hajók Messina kikötőjét használták ellátóbázisul.

Normál körülmények között egyetlen naszád tartozott az őrzőjáratba, melyet kéthavonta váltottak le feszültebb helyzetben azonban további hajókat vezényelhettek a helyszínre. A Második Szicíliai Válság idején szinte a teljes ómagyar flotta (benne a teljes Adria Svadron) részt vett a Semlegességi őrzőjáratban.

A szerződés alapján az őrzőjárat hajóinak joga volt bármely a sziget környezetében tartózkodó hajó megállítására és átkutatására.

Schwartz Jeremiás

Egy kisebb ómagyar zsidó csoportosulás rabbija, a Kereskedelmi Hírszerzés ügynöke. Komoly segítséget nyújtott az ómagyar hírszerző szolgálatok és a már ekkor is kiterjedt zsidó diaszpóra közötti kapcsolatok kialakításában. Á.u. 31-ben Etiópiába utazott, hogy kávémagokat juttasson Ómagyarországra, bár ezzel a küldetéssel kapcsolatban később számos egyéb szóbeszéd is szárnyra kapott.

Százezredes

Kapitány Csaba népszerű beceneve Fiume környékén. Az egykori megtörő parancsnok századosi rangban lépett az ómagyar fegyveres erők kötelékébe. A legenda szerint azért ebben, mert így hívhatta magát „Kapitány kapitánynak”, egy átkerülés előtti háborús regény „Őrnagy őrnagy” szereplőjének mintájára. (Több legenda is hivatkozik a Százezredes műveltségére, míg más források inkább az erejét és harci tapasztalatát emelik ki.) Később ezredesi rangot kapott, de nem bánta, ha „kapitányként” hivatkoznak rá, a két rangból lett összevonva a „Százezredes” szó, ami az idők során egyfajta méltóságjelzővé lépett elő.

Kutatók szerint a Százezredes fiumei népszerűsége annak köszönhető, hogy a legendákkal kibővített, történelmi személyen alapuló képben saját magukat látják, egy okos, független, öntörvényű de a maga módján tisztességes személyt, aki életrevalóságával felülemelkedik az átkerülés utáni nehézségeken és vezető pozícióba emelkedik.

Fiumében kiállítottak egy Átkerülés előtti terepjárót is, ami állítólag a Százezredes tulajdonát képezte, de erre semmiféle hiteles bizonyíték nincsen és a jármű állapota sem teszi alkalmassá ilyen jellegű kutatások lefolytatását.

Szicília szerződés

Az ómagyar diplomácia első komoly külpolitikai sikere. Miután sikeresen beavatkoztak a szicíliai hatalmi viszályokba és egyeduralkodóvá tették Héron királyt, az ómagyar protektorátussá tett Szicília és a folyamatosan erősödő ómagyar flotta (főként az Adria Svadron) jelentette fegyveres jelenlét segítségével tárgyalóasztalhoz tudták ültetni a Római Köztársaság és Karthágó képviselőit. Az ómagyar diplomácia célja a nyugati-medence két nagyhatalmának elválasztása volt egymástól, megakadályozandó egy totális háború kialakulását, Karthágót ugyanis hosszú távon egyfajta ellensúlynak szánták a római terjeszkedéssel szemben. A tárgyalások eredményeképp sikerült minden fél számára elfogadható módon rendezni a kereskedelmi hajózás, a kalózzokkal szembeni fellépés és az érdekszférák felosztásának kérdését, bár a szerződés bizonyos pontjaiban hátrányosan érintett punokat csak egyes képviselőik megvesztegetésével tudták rávenni az aláírásokra. A végleges szerződést Á.u. 24-ben ratifikálták.

A szerződés betartását főként a Messina kikötőjébe telepített ómagyar flottila egységei biztosították (Semlegességi őrzőjárat).

A szerződés néhány fontosabb pontja

- Héron király (és dinasztíája) egyeduralkodóvá és az ómagyar protektorátus elismerése a szigeten, lemondás a status quo megváltoztatására tett nyílt vagy egyéb kísérletekről (átok-záradékkal)
- A tengeri szállítási útvonalak biztosítása Róma számára (megakadályozandó a komolyabb flottafejlesztési igényt)
- A Szicília környéki tenger semlegességének biztosítása, mind Róma, mind Karthágó lemondott a Szicíliai környéki vizek és a sziget kikötőinek háborús célú felhasználásáról

- Közös fellépés a kalózok ellen, beleértve a (hírszerzési) információk átadását és kalózkodással gyanúsított személyék kiadatását
- A pun telepek elismerése a Szicílián kívüli szigeteken
- Kedvezményes, közösen meghatározott árú és garantált gabonaszállítások Szicíliából Rómába és Karthágóba, ómagyar garanciával
- Kártérítés a Szicíliában feladott érdekeltségekért Karthágónak
- Diplomáciai képviselők nyitása Rómában, Karthágóban és Esztergomban (ómagyar mindhárom helyen, Karthágó viszont nem kívánt állandó követségeket nyitni)

Könyvajánló

Ómagyarország - Az Átkerülés napjai

Egy őszi napon Komárom-Esztergom megye egy része arra ébred, hogy az ókori Kárpát-medence veszi körül őket. A múltba sodródott terület határain túl sűrű, szinte érintetlen erdők húzódnak, a közművek összeomlanak, a hírektől megfosztott emberek többsége pedig csak fokozatosan ébred rá, hogy a régi, jól ismert világukat már sohasem kaphatják vissza. De a bő háromszázezer modern ember, egy darabka XXI. század és annak minden magával hozott erénye és hibája gondoskodni fog arról is, hogy a Kárpát-medence őserdőin túl húzódó ókori világ se maradjon ugyanolyan, mint amilyenek az Átkerültek történelemkönyvei leírják.

Az omagyar.blog.hu egy személyes, fiktív naplónak indult kísérlete rövid idő alatt egy többszerzős, sokak által figyelemmel követett internetes történeté nőtt ki magát. A blog alapvetései közé tartozik a realitáshoz való ragaszkodás, a szerzők az Átkerült országdarab adottságaiból, lehetőségeiből kiindulva, a történelmi adatokat tiszteletben tartva, személyes szakterületükön, élettapasztalatukon belül maradván, de a fantáziájukat bátran használva gondozták a történetszálaikat. Az olvasók a hozzászólások által folyamatos visszajelzést adtak, nem egyszer maguk is aktívan alakítva a történetet, rámutatva az esetleges tévedésekre. Így a most közölt "első évad", az Átkerülés első két hónapjának átdolgozott, szerkesztett története nemcsak a blog szerzőinek alkotása, hanem az egész közösségé, közössége, ami Ómagyarország ismerős, de mégis az ismeretlenség izgalmát hordozó világa köré épült - immár nyomtatott formában is.

Szerzők:

Balogh Zoltán, Csehi Gábor, Fülöp Gergely, Hefinger Krisztián, Pásztor Miklós, Szabó Péter, Szabó Sándor, Szentesi Kálmán

Ár: 2000 Ft

Megjelenés éve (magyarul): 2009

Kötés: puhatáblás kötés matt fóliával

Oldalak száma: 406 oldal

Kiadó: LiLLi Kiadó, 2009

Rendelési oldal: <http://www.lilli.hu/shop/product/15197/az-atkerules-napjai.html> (elérhető a blogról is)

Ómagyarország világáról még többet olvashat a omagyar.blog.hu oldalon, illetve a folyamatosan bővülő, szabadon szerkeszthető ómagyar enciklopédiában a <http://hu.omagyar.wikia.com> címen.

A *Levelek Ómagyarországról* című novelláskötet ingyenesen letölthető az alábbi linkről:

http://szabosandor.blog.hu/2009/10/10/levelek_omagyarorszagrol_1